

Đằng Sau Thiên Thần Là Một Ác Quỷ

Contents

Đằng Sau Thiên Thần Là Một Ác Quỷ	2
1. Chương : Mở Đầu	2
2. Chương 1: Người Đàn Ông Lạ Mặt	4
3. Chương 2: Gặp Xui	6
4. Chương 3: Thiên Thần Ngốc Nghếch	8
5. Chương 4: Cuộc Sống Phiền Phức Chính Thức Bắt Đầu (1)	11
6. Chương 5: Cuộc Sống Phiền Phức Chính Thức Bắt Đầu (2)	13
7. Chương 6: Vương Thiên Huy	16
8. Chương 7: Tức Giận (1)	19
9. Chương 8: Tức Giận (2)	21
10. Chương 9 : Ác Quỷ Lộ Diện	24
11. Chương 10 : Sự Biến Mất Của Gia Bảo	27
12. Chương 11 : Người Dì Trở Về	29
13. Chương 12 : Bí Mật Chôn Giấu	31
14. Chương 13 : Đằng Sau Một Thiên Thần	33
15. Chương 14 : Alin	35
16. Chương 15 : Cô Em Gái Giả Tạo	38
17. Chương 16 : Khách Mời Không Mong Muốn	40
18. Chương 17: Thêm Một Bí Mật	42
19. Chương 18 : Quá Khứ Che Giấu	44
20. Chương 19 : Tai Nạn Bất Ngờ (1)	46
21. Chương 20 : Tai Nạn Bất Ngờ (2)	49
22. Chương 21 : Điều Kiện Của Alin	51
23. Chương 22: Đính Hôn	53
24. Chương 23: Amelica	56
25. Chương 24 : Sống Với Người Bạn Mới (1)	58
26. Chương 25: Sống Với Người Bạn Mới (2)	60
27. Chương 26: Amelica Biến Mất	63
28. Chương 27: Bắt Buộc Trở Về	65
29. Chương 28 : Bẫy (1)	68
30. Chương 29: Bẫy (2)	70
31. Chương 30: Bẫy (3)	73
32. Chương 31: Bẫy (4)	76
33. Chương 32: Mối Thù Không Dứt	78
34. Chương 33: Thực Sự Đã Là Hạnh Phúc?	81
35. Chương 34: Bị Kịch Lại Nối Tiếp Bị Kịch (1)	83
36. Chương 35 : Bị Kịch Lại Nối Tiếp Bị Kịch (2)	86
37. Chương 36 : Không Thể Yêu	89
38. Chương 37: Độc Chiếm	91
39. Chương 38 : Chân Tướng (1)	93
40. Chương 39: Chân Tướng (2)	96
41. Chương 40 : Chân Tướng (3)	98

42. Chương 41: Sự Thật Đau Thương Trong Quá Khứ	100
43. Chương 42: Kết Thúc Tốt Đẹp	102
44. Chương Ngoại Truyện 1: Sinh Con	105
45. Chương Ngoại Truyện 2: Khi Tác Giả Bị Ném Đá	108
46. Chương Ngoại Truyện 3: Cuộc Chiến Gia Đình	110

Đằng Sau Thiên Thần Là Một Ác Quỷ

Giới thiệu

Mai Đình Nhã là một cô gái xinh xắn, dễ thương với mái tóc đỏ hoe vàng, nhưng cô lại không được n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-sau-thien-than-la-mot-ac-quy>

1. Chương : Mở Đầu

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Mai Đình Nhã

Tuổi: 21

Cao: 1m67

Ngoại hình: Xinh đẹp với đôi mắt nâu buồn, mái tóc đỏ hoe vàng xoăn dài

Tính cách: Tốt bụng, hiền lành (đôi lúc hơi dữ), mau nước mắt, nghịch ngợm, dễ nổi cáu (lúc cáu là sẽ động thủ tức đánh người)

Sở trường: ngủ, đọc truyện tranh, tiểu thuyết

Sở đoản: nấu nướng, lau dọn nhà cửa

Gia cảnh: mồ côi, nhà nghèo, sống một mình, là “vợ” của một người đàn ông nổi tiếng, nhân viên một công ty thời trang nổi tiếng

Hàn Gia Bảo

Tuổi: 26

Cao: 1m85

Ngoại hình: đẹp trai, quyến rũ, nhìn qua rất trẻ, trông như một thiên sứ

Tính cách: ngây ngô như con nít, rất trẻ con và hiền lành

Sở trường: nấu nướng, chọc giận “vợ”

Sở đoản: lấy lòng “vợ”

Gia cảnh: chủ tịch một công ty thời trang nổi tiếng, tổng giám đốc một công ty đá quý nổi tiếng, chủ tịch một trường đại học quốc gia, bla bla...tóm lại rất giàu, tự nhận mình là “chồng” của một cô gái mồ côi

Và còn nhiều nhân vật khác

Mở đầu

- Đủ rồi! Anh mau dừng lại cho tôi!- Trong một căn phòng nhỏ, một cô gái xinh đẹp tầm 20-21 tuổi, mái tóc bù xù, vẻ mặt bất mãn đang tức giận hét, hai tay chống hông. Đối diện với cô là một chàng trai đẹp trai tầm 26-27 tuổi, nhưng trông rất trẻ, ngây thơ, con nít. Chàng trai xụ mặt, kéo dài giọng, ánh mắt vô tội nhìn cô gái:

- Vợ à, anh chỉ muốn ngủ với em thôi....

- Im! Im ngay cho tôi! Anh mau ra khỏi phòng tôi ngay!!!!- Cô gái nổi giận quát to, mặt đỏ bừng vì tức

- Vợ ơi, em bình tĩnh, đừng cáu nhiều kéo bệnh đó- Chàng trai lo lắng

- Im!!!! Biến ngay đi!!!!!!!!!!!!- Lần này cô gái không nhịn được nữa, cô vợ cái gối ném thẳng vào mặt chàng trai

- Vợ...- Chàng trai nói giọng van lơn, nghe rất tội nghiệp

- Một là anh đi, hai là tôi đi- Cô gái nghiêng răng, quay người định đi ra

- Được rồi, anh đi. Đừng giận nữa- Chàng trai ầm ỨC cầm chăn gối đi ra phòng khách, nhẹ nhàng đóng cửa lại

Ngồi trên giường, cô gái thở để lấy lại bình tĩnh, cô vuốt vuốt ngực, nhìn ra cửa, nét mặt hằm hằm, có vẻ cô vẫn chưa hết giận. Cô siết chặt tay, lẩm bẩm:” Grừ, rốt cuộc kiếp trước mình đã làm gì sai để giờ phải nhận lấy cái gánh nặng này chứ? Chẳng hiểu anh ta là ai nữa. Điên mất thôi. Á Á Á!!!!”

- À vợ ơi...- Đột nhiên chàng trai mở cửa, thò mặt vào

- Anh...- Cô gái tròn mắt, lửa giận lại bùng lên

- Chúc vợ ngủ ngon nhé. Nếu mơ thấy quái vật thì gọi anh, anh sẽ bảo vệ vợ- Chàng trai chớp mắt ngay ngợ nói, nhìn cô gái đầy vẻ quan tâm

- Anh...Anh...- Cô gái nghiêng răng trèo trẹo, bỗng cô mỉm cười dịu dàng, bước lại phía cửa

- Nè- Cô gọi chàng trai

- Gì hả vợ?- Chàng trai tròn mắt ngạc nhiên, kiên nhẫn chờ đợi cô gái

- Anh...- Cô gái chậm rãi nói- Mau....

- Biến ngay cho tôi!!!!!!!!!!!!- Cô hét lên, đóng sầm cửa lại thật mạnh ” Rầm!”

- Ui, vợ ơi, suýt kẹt tay anh- từ bên ngoài, chàng trai nói vọng vào, giọng rầu rĩ

- Im ngay !!!!! Không tôi sẽ tống anh ra ngoài đường đấy!!!!!!- Cô gái dường như không còn bình tĩnh được, cô nói như gào

- Được rồi, anh ngủ đây- Chàng trai ngoan ngoãn không nói gì, bước đi, không gian im bật

” Bực quá, tại sao mình lại phải dính lấy anh ta chứ? Số mình khổ quá đi...”- cô gái trầm nghĩ, thở hồng hộc vì vừa nãy hét quá nhiều, tóc tai cô rối tung. Cô gái thở dài, chỉnh lại giường, nằm xuống và với tay tắt điện.

Và thế là câu chuyện vẫn tiếp tục.....

2. Chương 1: Người Đàn Ông Lạ Mặt

- Ừm...- Đình Nhã khẽ xoay người. Có cái gì mềm mại, ấm áp ngay cạnh cô thế này? Là gối ôm sao? Đình Nhã cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra. Đập vào mắt cô là một khuôn mặt vô cùng đẹp trai của một người đàn ông: khuôn mặt góc cạnh nam tính nhưng rất ngây thơ và trẻ trung, hàng lông mày rậm quăn rũ, đôi môi mỏng, làn da màu đồng khoẻ mạnh, mái tóc đen rủ vài sợi xuống trán trông thật đẹp trai. Nhưng điều đáng nói là người đàn ông lạ mặt này đang ngủ ngay trên giường của cô. Đình Nhã há hốc miệng, mọi cơ quan như tê liệt, đầu óc cô choáng váng. Cái gì đây? Tại sao lại...?

- Anh...Anh...Tên khốn, mau dậy ngay cho tôi- Đình Nhã hét lên, không thương tiếc đập ngay người đàn ông xuống đất

- Ui da...- Người đàn ông tỉnh giấc, xoa xoa lưng, vẻ mặt ảm ức- Vợ à, anh đang ngủ mà

Đình Nhã càng sốc hơn, hai mắt cô như muốn lồi ra, cô cứng miệng không nói được câu gì. Cái gì mà vợ chứ? Cô mới 21 tuổi, bạn trai còn chưa có thì lấy đâu ra chồng? Rồi cuộc người đàn ông này là ai? Sao dám nhận cô là vợ? Đình Nhã nuốt ngược để lấy lại bình tĩnh, cô thở dốc, cố kìm cơn giận, nhìn người đàn ông và hỏi:

-Anh mới gọi tôi là gì?

- Vợ!- Người đàn ông ngây ngô nhắc lại, nhìn cô đầy trù mến

- Vợ...? - Đình Nhã như không tin vào tai mình, cô ngập ngừng hỏi lại

- Phải, anh là Hàn Gia Bảo, chồng em. Em không nhớ anh hả vợ?-Người đàn ông chớp mắt ngây thơ nhìn Đình Nhã. Đình Nhã nuốt nước bọt. Là sao đây? Sao lại nhìn cô với ánh mắt đó chứ? Đình Nhã đột nhiên thấy lạnh toát sống lưng, cô cố nở nụ cười:

- Chồng á? Chúng ta kết hôn khi nào vậy?

- Anh cũng không nhớ. Anh chỉ biết em là vợ anh thôi- Gia Bảo chậm rãi nói từng từ

Đình Nhã nghiêng rằng ken két, cô thấy như mình sắp điên đến nơi. Không nhớ sao? Anh ta như muốn chọc giận cô vậy. Đình Nhã day day trán, không được, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

- Này, hình như anh có gì nhầm lẫn thì phải. Ngay cả ngày kết hôn mà anh còn không nhớ, thì sao anh dám chắc tôi là vợ anh? - Đình Nhã mỉm cười dịu dàng, nhưng giọng cô đầy đe dọa

Gia Bảo ngây người, vẻ mặt anh nhản lại, anh suy nghĩ một hồi rồi nhìn Đình Nhã, “hồn nhiên” nói:

- Nhưng chúng ta đã ngủ với nhau mà

Đình Nhã tưởng như vừa bị sét đánh ngang tai. Cô như hoá đá, hai tay bỗng chốc run rẩy. Ngủ...Anh ta nói là “ngủ với nhau”, tức là cô và anh ta....Mặt Đình Nhã tối sầm, ôi, cô có lỗi với cha mẹ đã mất quá. Tên khốn này, dám xông vào nhà cô, còn giở trò với cô nữa, không thể tha được. Đình Nhã tóm áo Gia Bảo, nhìn anh căm hận:

- Anh....Gia Bảo gì đó, hôm nay anh chết với tôi. Dám giở trò nhân lúc tôi ngủ à?

- Vợ à, đừng làm mặt dữ thế, anh sợ lắm...- Gia Bảo mắt ngân ngấn nước nhìn cô hoảng sợ như một đứa trẻ trông thấy ác quỷ , tội nghiệp vô cùng

- Im! Im ngay!!!! Tôi không phải vợ anh. Ngay cả tên tuổi tôi, nhà tôi, bố mẹ tôi, sơ yếu lý lịch của tôi anh còn không biết. Và tôi cũng không quen anh, sao chúng ta là vợ chồng được hả? Tên lừa đảo xấu xa này, tôi phải cho anh một trận!- Đình Nhã kích động hét, giơ tay định đánh Gia Bảo thì...Pặc! Tay cô bị anh nắm được. Gia Bảo mắt long lanh, chớp chớp nhìn cô, trông anh đáng yêu như một chú cún:

- Vợ à, sao em nở miệng bỏ chồng mình như vậy? Anh nhớ tên em mà, em tên là Mai Đình Nhã, 21 tuổi, sinh ngày 15 tháng 10 năm XXXX, chòm sao Thiên Yết, Cha là Mai Đình Vũ, mẹ là Triệu Hải Yến, cả hai đều đã qua đời đúng không?

Đình Nhã sững sờ nhìn Gia Bảo, cô há hốc miệng. Làm sao anh ta có thể biết hết mọi thứ về cô? Cô nhớ là cô chưa từng gặp anh ta cơ mà. Lẽ nào anh ta thật sự là chồng cô?

- Anh....Anh...Đủ rồi, anh đang cố tìm cách lừa tôi. mau đi theo tôi đến đồn cảnh sát, anh không được phép ở nhà tôi nữa!- Đình Nhã kéo Gia Bảo đi

- Không, vợ à, làm ơn đừng đuổi anh mà, anh không muốn đi đâu, những người cảnh sát đó hung dữ lắm- Gia Bảo nắm áo Đình Nhã miễn cưỡng

- Anh...- Đình Nhã nghiêng răng. Cái gì đây? Sao anh ta lớn rồi mà làm vẻ như con nít vậy? Hay anh ta bị bệnh? Bỗng chốc Đình Nhã thấy thương cảm cho Gia Bảo, nhưng anh cứ nắm áo cô nắn nỉ ỉ ôi làm cô muốn điên lên, muốn đâm thẳng vào mặt anh. Trời ơi, cô đã làm gì sai để phải dính lấy cái của nợ này chứ?

- Nè, anh bao nhiêu tuổi vậy, nhà anh ở đâu?- Đình Nhã cố giữ bình tĩnh, nở nụ cười dịu dàng

- Ừm, anh 26 tuổi, anh không biết nhà anh ở đâu cả...- Gia Bảo ngơ ngác trả lời, ánh mắt vô tội nhìn cô

Lại thêm một cú sốc với Đình Nhã. Cô cảm giác đầu ong ong như sắp nổ tung, cô ôm đầu, chán nản nhìn Gia Bảo. Trời ơi, anh ta bị mất trí nhớ sao? Điện mất thôi. Đình Nhã khẽ thở dài, cô liếc Gia Bảo:

- Thế anh định làm gì?

- Anh sẽ ở với vợ nhé- Gia Bảo cười ngây ngô

Đình Nhã trợn mắt, tay run run siết chặt. Quá lắm rồi.... Làm sao anh ta dám nói câu đó chứ? Nghĩ nhà cô là nhà trẻ lạc chắc (thực sự anh ta giống một đứa trẻ mà). Đình Nhã túm cổ áo Gia Bảo và hét vào tai anh:

- Đủ rồi! Anh là tên thần kinh mới trốn trại từ viện nào? Nãy giờ anh chọc tức tôi đủ chưa? Bộ tôi chưa đủ mệt hay sao mà anh còn hành tôi nữa? Bản thân tôi lo ăn chưa xong sao tôi nuôi nổi anh? Anh mau biến ngay cho tôi!

- Vợ à, em dữ thế. Anh sợ lắm, thực sự là anh không nhớ nhà anh ở đâu mà.....- Gia Bảo sợ sệt nhìn Đình Nhã

Pực! Pực! Cảm tưởng như dây thần kinh của Đình Nhã đang đứt. Đình Nhã mặt đỏ bừng tức giận nhìn Gia Bảo. Cô đã cáu mà anh còn cố ý nhắc lại việc “không nhớ nhà” nữa. Xem chừng anh đang cố ý chọc giận cô. Đình Nhã không biết nên làm gì anh để cho bớt cáu nữa, nói chuyện với anh làm cô đau hết cả đầu, cô như muốn phát điên vậy.

- Anh...Anh...- Đình Nhã lắp bắp, tay càng túm áo Gia Bảo chặt hơn, quá giận nên cô không thể nói được gì.

- Vợ, anh muốn ở đây với em cơ- Gia Bảo đột nhiên ôm chầm lấy cô. Đình Nhã sững người, cô giận dữ đẩy Gia Bảo thật mạnh:

- Anh....Dê xôm!!!!

Gia Bảo bị đẩy mất đà ngã xuống đất, anh ngồi dậy, nói giọng tủi thân:

- Vợ, anh chỉ muốn ôm em thôi mà....

Đình Nhã bẻ tay răng rắc. Cơn giận của cô đã lên tới đỉnh điểm. Anh ta còn làm vẻ vô tội nữa, dám động vào người cô, chưa kể đêm qua, anh ta và cô.... Càng nghĩ Đình Nhã càng cáu hơn. Cô hận là không thể giết chết anh, cô vơ cái gối ném thẳng vào mặt anh:

- Anh....Đi chết đi! Anh là ai, sao cứ chọc tức tôi thế hả? Rốt cuộc anh muốn gì ở tôi? Mau cút khỏi đây ngay!!!!

- Vợ, anh hết nơi để đi rồi, đừng đuổi anh mà....- Gia Bảo buồn bã nói

- Không nói nhiều, anh mau cút ngay, cút đi!!!!- Đình Nhã hét lên, cô thở hồng hộc, môi mím chặt- Anh đi, hoặc tôi sẽ chết cho anh xem!

Gia Bảo giật mình, mặt cúi gằm, anh nhẹ nhàng đứng dậy, bước đi:

- Được rồi, anh sẽ đi. tạm biệt vợ...

Nhìn bóng dáng lẻ loi của Gia Bảo, Đình Nhã có chút động lòng, nhưng nghĩ đến những gì anh nói, cô không thể tha cho anh được. Nếu cô cho anh ta ở lại thì rất có lỗi với cha mẹ, họ đã nuôi dạy cô vậy mà cô lại làm họ mất danh dự khi “ngủ” với một người đàn ông xa lạ, chưa kể nếu cho anh ta ở lại thì không chừng cô sẽ chết vì điên mất.

Trời đã bắt đầu tối, Đình Nhã cũng có hơi lo lo. Tối rồi thì Gia Bảo sẽ ở đâu? Không được, không nên lo cho anh ta, chắc chắn người nhà sẽ tới đón anh ta thôi, thân cô lo chưa xong còn rảnh hơi đi lo cho người khác nữa. Đình Nhã cắn môi do dự, cô bật dậy, khoác áo và chạy ra ngoài.....

3. Chương 2: Gặp Xui

Đình Nhã thở dốc, cô nhìn xung quanh, không thấy anh ta, là sao chứ? Đình Nhã bắt đầu có chút lo sợ, cô đưa tay quạt mồ hôi và tiếp tục chạy đi, ánh mắt cô thoáng hoang mang. Chưa bao giờ cô thấy sợ như vậy, cảm giác như vừa gây ra một tội ác. Đúng lúc Đình Nhã đang tuyệt vọng thì bỗng cô nghe một giọng nói tức giận phát ra trong một con ngõ nhỏ:

- Thằng điên này từ đâu chui ra? Dám cản đường ông hả?

Đình Nhã phân vân rồi bước đến nơi có tiếng nói. Hình ảnh cô nhìn thấy đầu tiên là Gia Bảo đang nằm dưới đất, đầu tóc rũ rượi, quần áo lấm lem, anh đang bị một bọn du côn khỏe mạnh đá, đập, trông rất đáng thương. Đình Nhã bỗng thấy xót xa và tức thay cho Gia Bảo. Cô cắn môi, tay siết chặt, xông lên che cho Gia Bảo:

- Dừng tay lại!!!

Bọn du côn ngơ ngác nhìn Đình Nhã một hồi xong cười phá lên. Một tên chạm nhẹ vào cằm Đình Nhã, cợt nhả cô:

- Em gái xinh đẹp, muốn đi chơi với bọn anh à? Ngoan ngoan thì đừng phá chuyện của bọn anh, xong việc anh sẽ đi chơi với em

Đình Nhã thấy lợm giọng, cô có cảm giác buồn nôn và phát ốm bọn du côn. Mùi rượu hôi kinh khủng cứ phả vào mặt cô làm cô chóng mặt. Đình Nhã hơi lùi lại, hất tay tên du côn đó ra:

- Bỏ ra!

Đám du côn lại cười ầm ĩ. Một tên khác nắm tay cô kéo đi rất mạnh:

- Thôi nào em gái, đừng “chảnh” nữa!

- Không...Mau bỏ tôi ra- Đình Nhã tái mặt, cố vùng ra nhưng không được. Mắt cô ngân ngấn nước

- Mau bỏ vợ tôi ra!- Gia Bảo kéo Đình Nhã ra sau lưng anh và đứng che chắn cho cô

- Thằng nhãi con, nghĩ mày là ai?- Tên du côn nổi cáu và đâm vào mặt Gia Bảo làm anh ngã xuống, má sưng lên, khoe miệng anh chảy một ít máu. Đình Nhã trợn tròn mắt, cô sững người nhìn Gia Bảo. Vì bảo vệ cô mà anh....Đình Nhã nghiêng rằng, cô trừng mắt nhìn bọn du côn:

- Các người, đồ vô nhân tính, không bằng loài cầm thú, ngay cả một người yếu đuối cũng không tha!

Bọn du côn mặt tối sầm, chúng túm tóc Đình Nhã và đẩy cô té nhào xuống đất:

- Con ch*, nói gì hả?

- A...- Đình Nhã đau đớn kêu lên, cô gượng dậy, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Thôi rồi, cô động vào một bầy sư tử điên rồi...Thật là xui xẻo mà!

- Anh em, cho con nhãi này một trận đi- Đám du côn hung dữ lao đến chỗ Đình Nhã. Đình Nhã sợ hãi ngồi lúi dúi, sắc mặt cô trắng bệch, mọi thứ trước mắt rõ ràng tới mức đáng sợ. Cô nhắm tịt mắt, cả nguwoif run rẩy không nhúc nhích được, phen này coi như cô xong đời rồi.Nhưng khi bọn du côn vung tay lên thì bất ngờ....

Bốp!

Một âm thanh vang lên. Đình Nhã ngậy người, cô từ từ hé mắt. Là Gia Bảo, anh đang giơ chân đá vào bụng những tên du côn kia. Dáng vẻ mạnh mẽ của anh thật quyến rũ, khác hẳn vẻ ngờ nghệch vừa nãy. Nhưng làm sao mà anh lại biết võ? Đình Nhã ngồi im, nhìn anh đầy ngạc nhiên và nghi ngờ. Hạ xong đám du côn, Gia Bảo thở phào, anh quệt mồ hôi, và cầm tay Đình Nhã cười rạng rỡ:

- Vợ à, em không sao chứ?

Đình Nhã vẫn chưa hết ngạc nhiên và sợ hãi. Cô nhìn anh vẻ dò xét, nhưng bắt gặp đôi mắt ngậy thơ của anh, cô càng không tin anh vừa đánh bọn du côn kia để cứu cô. Cô ngập ngừng hỏi:

- Nè, sao anh lại biết võ vậy?

Gia Bảo ngơ ngác chớp mắt, suy nghĩ một lúc rồi gãi gãi đầu:

- Anh cũng không biết...

Lại nữa, anh ta lại chọc giận cô. Đình Nhã run run siết chặt tay, vuốt vuốt ngực để lấy lại bình tĩnh. Không được, dù sao anh ta cũng đã cứu cô, phải bình tĩnh. Nghĩ thế, Đình Nhã mỉm cười dịu dàng:

- Thật lòng cảm ơn anh....

- Không sao đâu, vợ không bị gì là được rồi- Gia Bảo ngậy ngô cười, tay vuốt nhẹ tóc Đình Nhã

Bống....

E...Ồ.....E...Ồ...

Từ xa vọng tới tiếng còi xe cảnh sát. Đình Nhã và Gia Bảo giật mình quay lại. Đình Nhã tái mặt, là ai báo cảnh sát vậy chứ? Cô mím môi, bàn tay bắt giắc run rẩy. Gia Bảo nắm chặt áo cô, meo mào:

- Vợ ơi, mau trốn thôi, cảnh sát dữ lắm, anh không muốn gặp họ....

Đình Nhã kiên quyết nắm chặt tay, ánh mắt cô kiên định nhìn anh:

- Yên tâm đi Gia Bảo, anh sẽ không phải vào đó đâu, mau chạy thôi!

Dứt lời, cô cầm tay anh kéo đi, cả hai cùng chạy.

- Hừm, Gia Bảo sao? Thú vị nhỉ- Trong góc tối, một người đàn ông bước ra, nở nụ cười khó hiểu, trông anh ta rất trẻ, nhưng ánh mắt sâu thẳm phức tạp....

Đình Nhã thở hồng hộc, lấy chìa khoá mở cửa. Một quá, hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất đời cô. Gia Bảo cứ ì ề bên cạnh làm Đình Nhã càng cáu hơn.

- Được rồi, anh sẽ được ở lại, khỏi nói nữa- Đình Nhã đành đầu hàng, cô chán nản nói

- Yeah, cảm ơn vợ. Vợ ơi, anh đói....- Gia Bảo ngược đôi mắt ngậy thơ vô (số) tội nhìn Đình Nhã, anh chớp chớp mắt

Đình Nhã bỗng thấy sồn da gà. Cái điệu bộ của anh khiến cô rùng mình, vẻ ngậy thơ này không hợp với anh tí nào. Đình Nhã cũng có chút thương cảm khi nghe anh kêu đói nhưng thực sự cô không thể giúp anh được. Đình Nhã lắc lắc đầu, chống hông nhìn anh:

- Nhưng nhà tôi hết thức ăn rồi, chỉ có mì thôi

- Vợ nấu mì cũng được mà, anh đói lắm- Gia Bảo ỉu xiu, giọng nũng nịu

Đình Nhã rùng mình lạnh toát trước giọng nói ngọt hơn cả mía của Gia Bảo. Cô day day trán, khẽ thở dài:

- Thôi được, anh chờ chút đi

- Hi, nhanh nha vợ- Gia Bảo cười toe toét

Đình Nhã hơi hối hận, có nên không nhỉ? Haizz, thôi kệ, dù gì anh ta cũng là ân nhân cứu cô, đành vậy

Đình Nhã cầm củi nấu ăn, nhưng khi cô vừa bật bếp thì....

Bùng!

Bếp bỗng cháy lên rất mạnh

- A!- Đình Nhã sợ hãi hét lên, cô lùi lại một bước
- Cẩn thận đấy- Gia Bảo chạy đến kéo cô ra và đưa tay tắt bếp
- O...- Đình Nhã ngậy người, nét mặt vẫn còn chút sợ hãi
- Không sao chứ? Sao vợ bất cẩn vậy?- Ánh mắt Gia Bảo lo lắng nhìn cô

Đình Nhã ấp úng nói:

- Ủm, cảm ơn....

Thật tình hôm nay cô bị vận xui xẻo đeo bám hay sao ý, làm gì cũng không được. Đình Nhã mệt mỏi mở tủ lấy ra một gói mì, cô đặt nồi lên bếp và thả hai gói mì vào

Một lát sau....

- Giờ anh vừa lòng rồi chứ?- Đình Nhã đẩy tới trước mặt Gia Bảo một bát mì nóng hổi cùng với đôi đũa
- Cảm ơn vợ- Gia Bảo mỉm cười, cầm đũa lên và bắt đầu ăn mì. Đình Nhã im lặng nhìn anh. Quả thực nếu không bị bệnh mất trí nhớ và bệnh “trẻ con” thì Gia Bảo sẽ trở thành mẫu đàn ông lý tưởng của rất nhiều cô gái. Ngay cả dáng ăn mì thôi mà trông anh cũng thu hút dễ sợ. Đình Nhã dụi dụi mắt, quay mặt đi thật nhanh, nhìn Gia Bảo thêm một lúc nữa chắc cô sẽ bị dụ dỗ mất, mà chẳng cần một lúc, ngay bây giờ Đình Nhã đã thấy anh là một người thật dễ thương và hoàn toàn quên mất căn bệnh của anh rồi. Đình Nhã lắc đầu, cố xua đi ý nghĩ đó. Không được, anh ta không phải là người hợp gu của cô
- Xong chưa?- Đình Nhã nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi
- Ừm, mì ngon lắm, cảm ơn vợ nhé, nhưng vợ vất vả rồi, để anh rửa cho- Gia Bảo nói, nhìn cô bằng ánh mắt rất chân thành
- Anh rửa được không?- Đình Nhã do dự nhìn anh
- Được mà! Vợ cứ ngồi xem tivi đi- Gia Bảo gạt đầu tự tin, và bê bát đi vào nhà bếp

Đình Nhã nhìn theo bóng anh, hơi lo lo nhưng cô nhanh chóng trấn an bản thân rằng anh sẽ rửa được và ngồi xuống ghế chờ anh rửa bát

Bỗng...

Xoảng! Xoảng!

4. Chương 3: Thiên Thần Ngốc Nghếch

Đình Nhã giật mình nhìn về phía bếp, cô đứng bật dậy và bước vào nhà bếp. Đập vào mắt cô là chồng bát đĩa rơi vỡ tan tành ở sàn nhà, cạnh đó là Gia Bảo đang đứng lóng ngóng, nhìn Đình Nhã đầy hối lỗi. Đình Nhã ôm đầu, cô cố nén giận, nghiêng rằng:

- Anh....!

Gia Bảo ngơ ngác nhìn Đình Nhã, mặt cúi gằm như đứa trẻ phạm lỗi bị bắt quả tang, đôi mắt long lanh nước mắt ngược nhìn cô, trông anh vô cùng đáng yêu. Giọng Gia Bảo kéo dài ra nghe càng tội:

- Vợ, anh xin lỗi.....

Đình Nhã thở hắt ra, cô vuốt vuốt ngực để lấy bình tĩnh, giọng gần như phát ra từ kẽ răng:

- Lý do làm vỡ bát?

Gia Bảo bối rối đan hai tay vào nhau, giọng lí nhí khó nghe:

- Anh...Tại anh....thấy trên tivi họ chơi trò tung bát đĩa nên anh....

Đình Nhã trợn mắt, cảm giác giận đến điên người khiến hai tay cô run rẩy, cô tức giận nhìn Gia Bảo, không thể nói được câu gì. Trời ơi, sao trên đời này có một kẻ ngốc nghếch đến vậy chứ? Kiếp trước cô đã làm gì sai để phải dính lấy tên ngốc này đây....

- Anh....Anh mau dọn dẹp những mảnh vỡ cho tôi!!!!!!- Đình Nhã quát lên làm Gia Bảo sợ hãi. Anh nhanh chóng cúi xuống nhặt mấy mảnh vỡ

- Anh đang làm gì thế?- Đình Nhã thoáng ngạc nhiên

- Thì anh đang dọn dẹp như lời vợ nói mà- Gia Bảo ngây thơ trả lời

- Ý tôi là anh dọn bằng tay như thế không an toàn lắm. Sao anh không lấy chổi ở góc nhà mà quét?- Đình Nhã từ tốn giải thích

- Nhưng anh không biết quét...- Gia Bảo ngập ngừng

Đình Nhã há hốc mồm, cô ước ngay bây giờ có thể đập đầu vào tường chết đi. Trời ơi, sao trên đời lại tồn tại một người như thế này. Cô phát điên vì anh ta mất thôi. Đình Nhã chán nản nhìn Gia bảo:

- Bộ anh là công tử hã? Cái gì cũng không biết. Thôi để tôi làm anh tránh ra đi

Rồi Đình Nhã tiến về phía góc nhà và lôi ra một cái chổi, cô cầm cùi quét sàn....

- Xong rồi- Đình Nhã vươn vai, cất cây chổi đi. Cô nhìn lên đồng hồ, cũng 10 giờ đêm, trời cũng khá khuya rồi. Đình Nhã gấp dài, mệt mỏi đi về phòng, bỗng Gia Bảo đứng dậy, lẻo đẻo đi theo cô. Đình Nhã quay lại liếc anh:

- Anh đi theo tôi làm gì?

Gia Bảo chớp chớp mắt, ngây ngô đáp:

- Thì anh muốn ngủ với vợ mà

Đình Nhã trợn tròn mắt nhìn anh, cảm cô như muốn rớt xuống đất. Cô ngoáy ngoáy tai, cười gượng:

- Anh vừa nói gì cơ?

- Anh muốn ngủ với vợ- Gia Bảo nhắc lại thật to, vẻ mặt hào hứng

Mặt Đình Nhã chảy dài mấy vệt đen. Chuyện gì đây? Anh ta nghĩ gì chứ? Định chọc tức cô sao? Đình Nhã day day trán, cô cố gắng mỉm cười:

- Anh hiểu “ngủ” nghĩa là gì không? Nhất là giữa một chàng trai với một cô gái. Anh bao nhiêu tuổi vậy?

- Anh là Hàn Gia Bảo, 26 tuổi, anh muốn ngủ với vợ mình thì có gì sai?- Gia Bảo phụng phịu cãi lại

- Nhưng tôi với anh không quen biết lâu, mới quen được 1 ngày, anh không nghĩ chuyện đó hơi quá sao?- Đình Nhã khẽ lắc đầu, tay chống hông

- Nhưng anh là chồng mà...- Gia Bảo ầm ục xụ mặt

Đình Nhã siết chặt tay, sao lúc nào anh ta cũng thích chọc cho cô điên lên mới chịu thể nhỉ. Cô bực bội tóm áo anh và hét lên:

- Nghe đây, tôi không phải vợ anh, đừng có chọc tức tôi nữa, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu hiểu đây hả? Tôi chưa từng gặp anh, cũng không quen anh trước đó thì sao chúng ta là vợ chồng được? Anh mà nói vớ vẩn tiếp thì tôi sẽ tố anh khỏi nhà tôi đấy! Tôi đã cho anh ở lại, nhưng tôi cũng có thể đuổi anh đi, ok?

- Vợ à, sao em dữ thế...- Gia Bảo mắt long lanh nước mắt, buồn bã nói

- Im! Cấm anh gọi tôi là vợ- Đình Nhã lườm Gia Bảo bằng ánh mắt đe dọa

- Vậy anh gọi là bà xã nha....- Gia Bảo chớp mắt, ngậy thơ nói

Đình Nhã bẻ tay, khoe miệng cô giật giật, mặt cô xám xịt hắt lại, như bầu trời u tối của mùa đông, không có lấy một tia sáng, cô tức đến nỗi cô hận mình không thể giết chết anh. Điên mất thôi, vợ với bà xã giống nghĩa nhau mà. Đình Nhã không biết có nên đánh Gia Bảo cho hả giận không, cô vừa tức vừa buồn cười, cô thấy Gia Bảo thật quá ngốc, ngốc như một đứa trẻ con mới lên ba, đúng là anh ta bị bệnh rồi. Đình Nhã thở dài, đành vậy, cô hết cách rồi.

- Tùy anh muốn gọi tôi là gì thì gọi. Giờ tôi đi ngủ đây, anh ngủ tạm ở ngoài phòng khách nhé- Đình Nhã nói xong định quay đi bước vào phòng nhưng Gia Bảo nắm áo cô nín lại khiến cô không tài nào bước tiếp được, Gia Bảo mếu máo:

- Vợ ơi, anh không thích ngủ một mình, sợ ma lắm

Đình Nhã thiếu tý nữa là ngất. Đùa thật, cô chịu Gia Bảo rồi đấy, lần nào cũng chọc tức được cô. Cô mệt mỏi nhắm mắt, day day trán:

- Thế thì anh muốn sao? Nhà tôi hết phòng rồi, chỉ có mỗi phòng khách đấy thôi, anh chấp nhận tạm đi, tôi không thể để anh ngủ chung phòng với tôi được...

- Anh không biết, anh không muốn ngủ một mình đâu...- Gia Bảo sợ sệt nhìn ra phòng khách

- Trời ơi- Đình Nhã chỉ biết kêu trời, cô không biết nên xử lý sao nữa. Cô do dự nhìn Gia Bảo, nghĩ ngợi một hồi và nói:

- Thôi anh ngủ ở phòng tôi đi, tôi ngủ ngoài phòng khách cũng được

- Không, anh đã bảo là không thích ngủ một mình mà- Gia Bảo lắc đầu quầy quậy

- Thế giờ anh muốn sao?- Đình Nhã nói như gắt, cô đã hết kiên nhẫn với Gia Bảo

Gia Bảo bị cô mắng thì im lặng không dám nói gì, nét mặt anh buồn bã, anh nhìn cô ăn năn, ân hận, anh ấp úng:

- Vợ, anh xin lỗi, vợ đừng giận mà....

Đình Nhã cũng hơi thương cho Gia Bảo, cô có chút hối hận vì đã mắng anh, giọng cô dịu hẳn đi:

- Ừm, nhưng anh có thể ngủ tạm ngoài phòng khách không? Thực sự thì tôi không thể giúp anh được...

Gia Bảo phân vân một hồi rồi xụ mặt, giọng bất mãn:

- Cũng được

Đình Nhã thở phào, cuối cùng cũng trút được gánh nặng, cô cười vui vẻ:

- Cảm ơn anh nhé, ngoan lắm!

- Vậy vợ lấy chăn gối cho anh đi- Gia Bảo lê chân ra phòng khách, từng bước đi chậm chậm như không muốn đi

- Anh chờ chút- Đình Nhã quay người chạy vào phòng cô, cô mở tủ, lấy ra một cái túi đựng chăn, gối. Cô khoá tủ lại và xách túi đi ra ngoài phòng khách

- Đây- Cô đưa cho Gia Bảo chiếc túi. Gia Bảo đưa tay cầm, anh lôi gối ra, đặt lên ghế, vẻ mặt tiếc nuối nhìn Đình Nhã, anh tỏ vẻ không cam chịu:

- Anh thật sự không muốn xa vợ...

Đình Nhã ôm đầu, lại bắt đầu rồi, chắc, cách xa nhau có mấy bước chân mà anh ta làm như mấy chục kilomet ấy. Cô mỉm cười hiền, giả vờ an ủi anh:

- Không sao, có gì mai anh vẫn gặp tôi mà

- Ừm, vợ ngủ ngon- Nghe Đình Nhã nói, Gia Bảo lại hào hứng trở lại, anh cười tươi, vẫy tay chào Đình Nhã. Đình Nhã bất giác bật cười vì sự ngây thơ của anh, cô cũng vẫy tay lại, nhẹ giọng:

- Được rồi, anh ngủ đi, cảm ơn nhé!

Đình Nhã trở về phòng. Cô mặc màn, chỉnh lại gối và chui vào chăn. Cô với tay lấy khung ảnh đặt ở đầu giường, nhìn người trong ảnh thật lâu và khẽ lẩm bẩm:

- Cha mẹ, xin hai người đừng trách con hư, tại anh ta quá đáng thương, vả lại anh ta cũng từng cứu con hai lần nên con không thể đuổi anh ta đi được, con ngủ đây, hai người ngủ ngon

Đình Nhã đặt khung ảnh lại chỗ cũ, cô tắt điện và đắp chăn ngủ

Trong lúc đó, có một chàng trai đang lấy điện thoại, bấm số và gọi:” Bíp! Bíp!”

” Alo, chủ tịch ạ? Người thế nào rồi?”- Một giọng nói trầm trầm vang lên từ đầu dây bên kia. Chàng trai khẽ cười, khuôn mặt thích thú:

- Cô ấy dễ thương hơn ta tưởng, ta vẫn khỏe, cô ấy chăm sóc ta rất tốt, người khỏe lo. Còn công việc bên đó thế nào?

” Xin chủ tịch đừng lo, công việc vẫn tiến triển thuận lợi, người cứ yên tâm mà nghỉ ngơi đi ạ. Người hãy cẩn thận, chú ý giữ sức khỏe ạ”

- Được, người hãy lo liệu mọi công việc cho ta, xong việc ta sẽ thưởng, ta phải hoàn thành lời hứa với “Người đó” đã, ta phải chăm sóc cô ấy thật tốt, thôi nhé...Tút...Tút...- Chàng trai cúp máy và nhét điện thoại vào túi quần, khoe miệng chàng trai bất giác nhếch lên

” Xin lỗi nhé, xem chừng em phải vất vả rồi”

5. Chương 4: Cuộc Sống Phiền Phức Chính Thức Bắt Đầu (1)

Đình Nhã siết chặt tay, cô nghiêng răng ken két, vẻ mặt sầm xuống, chứa đầy sự bất mãn và bức bối. Cô đang rất bức nhưng không biết nên làm gì để hết bức. Mới sáng ngủ dậy đã phải vào bếp, chỉ vì “TÊN NÀO ĐÓ” cứ năn nỉ ì ềo, lải nhải bên tai ép cô phải nấu đồ ăn sáng. Càng nghĩ Đình Nhã càng muốn đâm vào mặt Gia Bảo, ngay cả quần áo, tóc tai cô còn chưa kịp sửa soạn, thế mà cứ một hai đôi cô bữa sáng.

- Vợ ơi, xong chưa? Anh đói...- Giọng Gia Bảo ỉu xìu vang lên ngoài phòng khách. Đình Nhã cau mặt, giỏi thì vào tự nấu đi, ngồi đây mà kêu ca nữa. Nếu không vì cái thói mè nheo khóc lóc như con nít của Gia Bảo thì Đình Nhã đã mặc kệ anh rồi. Đình Nhã khẽ thở dài, cô thật ngu ngốc, tự dưng lại tốt bụng quá để giờ bị hành hạ như vậy đây

Ting!

Cuối cùng mì cũng đã chín. Đình Nhã mệt mỏi tắt bếp, kiễng chân lấy cái bát nhưng nó hơi xa so với tầm với của cô, Đình Nhã nhăn mày, cô cố gắng kiễng chân cao hơn. Bỗng...Pặc! Một cánh tay rắn chắc nắm lấy eo Đình Nhã và kéo cô ra, Gia Bảo lo lắng nhìn cô:

- Vợ à, sao em không nhờ anh? Vợ có biết vợ làm vậy rất nguy hiểm không, nhờ thứ gì rơi vào người vợ thì sao?

Đình Nhã thoáng ngây người, không hiểu sao lúc này cô thấy Gia Bảo thật chừng chặc, như một người đàn ông bình thường, không còn nét trẻ con nữa. Đình Nhã giật mình lắc đầu, không được, cô đang nghĩ gì thế này.

- Vợ à, nhìn em như vậy nhưng không ngờ người em cũng nhỏ gọn nhỉ ? Như mấy cô chân dài dài mà anh thấy trên tivi đó- Gia Bảo ngây thơ nhìn cô và nói

Mặt Đình Nhã tối sầm lại, xung quanh cô toát ra khí lạnh toát khiến người khác phải rùng mình. Đình Nhã nắm chặt tay, mỉm cười dịu dàng với Gia Bảo:

- Đây....

Bốp!

-Ui da...- Gia bảo xoa xoa đầu, méo máo- Vợ à, sao em lại đánh anh chứ? Anh nói thật mà...

- Im ngay cho tôi trước khi tôi đuổi anh ra khỏi đây!- Đình Nhã quát lên, cô lườm Gia Bảo. Đình Nhã bực bội đi ra ngoài phòng khách, cô vẫn chưa nguôi cơn giận, bực thật, đúng là tên đàn ông nào cũng háo sắc hết.

- Vợ ơi, còn bữa sáng của anh thì sao?- Gia Bảo ngơ ngác kéo áo Đình Nhã, mắt nhìn vào trong bếp

- Tôi không biết, anh tự lo đi- Đình Nhã lạnh lùng ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Gia Bảo

Gia Bảo xụ mặt, anh nhẹ giọng:

- Vợ, anh xin lỗi mà, đừng giận nữa nha....Anh đói quá....

Đình Nhã thấy bộ dạng của Gia Bảo thì cũng thương cho anh, nhưng nghĩ lại chuyện vừa nãy thì cô KHÔNG THỂ KHÔNG giận anh được. Cô đứng dậy, đi về phòng, chỉ ngoảnh lại nói với Gia Bảo:

- Tôi phải đi tìm việc làm, anh ở nhà nhé, tự lo bữa sáng đi, nhớ đừng đi lung tung, khoá cửa cẩn thận đấy

- Vợ, em nỡ bỏ chồng em ở nhà một mình sao...- Gia Bảo mắt ngân ngấn nước, trông lúc này anh vô cùng đáng yêu (kawaii ><>)

Khoẻ miệng Đình Nhã giật giật, cô toát mồ hôi nhìn Gia Bảo, cười gượng:

- Nhưng tôi còn phải đi làm, nếu không sẽ không có tiền ăn đâu...Vả lại anh cũng sẽ không được ở đây nếu không có tiền, hiểu không?

Gia Bảo chớp mắt, ngơ ngác nhìn Đình Nhã, xong anh nhẹ lắc đầu:

- Vợ không cần lo, anh sẽ kiếm tiền nuôi vợ mà

Đình Nhã bịt miệng cười, trông Gia Bảo như vậy mà cũng dễ thương thật, rất ra dáng nam nhi, nhưng với kiểu đầu óc bất thường như anh thì ai dám nhận vào làm cơ chứ. Cô mỉm cười:

- Không cần, dù sao tôi cũng không quen ở nhà chơi không, anh cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, tôi sẽ về sớm

- Vợ à, anh không thích ở một mình đâu....- Gia Bảo kéo kéo gấu áo Đình Nhã, mắt long lanh như cún con (kya, dễ thương wá ><>)

Mặt Đình Nhã chảy mấy vệt đen, tính sao đây? Gia Bảo cứ nì nèo làm cô không thể đi kiếm việc được, nhưng nếu không kiếm việc thì....

Đình Nhã khó xử nhìn Gia Bảo, nhưng cô để ý thấy hình như áo cô bị anh kéo hơi quá rồi thì phải, làm eo cô lộ ra. Đình Nhã sầm mặt...

Bốp!

- Ui da...- Gia Bảo xoa xoa đầu, xụ mặt- Vợ à, sao em cứ thích bắt nạt chồng em vậy? Anh đau lắm....

- Đáng đời, dám kéo áo tôi hả? Anh quá lắm rồi đấy. Giờ tôi không có thời gian để đùa với anh, ngoan ngoãn ở nhà đi, tôi đi tìm việc- Đình Nhã phui phui tay, và quay vào phòng. Cô đóng sầm cánh cửa một cách không thương tiếc

- Vợ à, đừng giận mà, vợ... Anh không muốn ở nhà một mình....- Gia Bảo rầu rĩ nói vọng vào, nhưng Đình Nhã lơ đi như không nghe thấy gì, cô tiếp tục sửa soạn hồ sơ và thay đồ.

5 phút sau...

Cạch!

Đình Nhã mở cửa và bước ra ngoài. Gia Bảo đi theo cô, luôn miệng năn nỉ:

- Vợ à, đừng bỏ anh ở nhà mà....Vợ,....

Đình Nhã ngoáy ngoáy tai, nếu Gia Bảo nói thêm một lúc nữa chắc cô chết vì ong thủ mắt. Cô quay lại, lườm Gia Bảo khiến anh thoáng rùng mình, vội đứng lại không chạy theo cô nữa, Đình Nhã thở phào, cô khoá cửa lại và nói:

- Tôi sẽ về ngay, ở nhà ngoan đấy, nhớ đừng đi lung tung, tôi đã khoá cửa rồi

Gia Bảo bất mãn nhìn theo Đình Nhã, anh miễn cưỡng vẫy tay chào cô:

- Anh sẽ ngoan, vợ đi cẩn thận! Nhớ về ngay nhé

Đình Nhã gật đầu hài lòng và bước đi.....

- Đạo này hần ta có hành vi gì mờ ám không?- Trong một căn phòng sang trọng, có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ung dung, anh ta xoay xoay chiếc nhẫn ở bàn tay, miệng nửa như cười nửa như không, ánh mắt rất phức tạp và khó hiểu, hai chân anh ta gác lên mặt bàn

- Thưa ngài, theo tôi biết thì đạo này hần không tới công ty, hần....- Một người áo đen cúi đầu kính cẩn và báo cáo

Khoé miệng người đàn ông nhếch lên, anh ta phẩy nhẹ tay, đáng vẻ thờ ơ:

- Khoan, khỏi báo cáo nữa, tôi biết anh ta đang làm gì rồi, mau điều tra cho tôi về người đang ở cạnh anh ta...

- Ý ngài là....- Người áo đen hơi ngạc nhiên

- Phải, tất cả thông tin về người đó, tôi muốn có...- Người đàn ông nhếch mép cười bí ẩn

Đình Nhã vui vẻ mở cửa. Tâm trạng cô giờ rất tốt vì cô đã xin được việc làm ở một công ty nổi tiếng. Bước vào nhà, Đình Nhã sửng sốt không tin vào mắt mình, cô dụi dụi mắt. Đây là nhà cô ư? Căn nhà sang trọng với đầy đủ tiện nghi, sáng loáng, mới tinh

- Vợ à, em thích chứ?- Gia Bảo từ đâu xuất hiện, anh hào hứng hỏi Đình Nhã

- Tất cả những thứ này, anh lấy ở đâu?- Đình Nhã cảnh giác nhìn quanh và nghiêm túc nhìn Gia Bảo

- Tiền của anh mà...- Gia Bảo ngây thơ nói

- Tiền của anh?- Đình Nhã mở to mắt, cô cười dịu dàng, đột nhiên nắm lấy áo Gia Bảo hét to- Anh tưởng tôi là con nít lên 3 hả? Đến chỗ ở anh còn không có thì lấy đâu ra từng ấy tiền mua chỗ vật dụng này? Nói thật mau, anh lấy chúng ở đâu?

- Là....Là của anh thật mà...- Gia Bảo ảm ức

Đình Nhã ôm đầu chán nản, cô quát lên:

- Nói mau trước khi tôi đuổi anh ra khỏi nhà tôi!!!!!!

Gia Bảo thấy Đình Nhã nổi giận thì sợ sệt lùi lại, anh bối rối cúi gằm mặt:

- Xin lỗi vợ, anh khai thật, thực ra bố anh là ông chủ một công ty buôn bán nội thất nhỏ, nhưng hôm trước anh vừa cãi nhau với bố nên anh đã bỏ nhà đi, vì muốn ở với vợ nên anh đã nói dối là không có nhà, hôm nay nhân dịp bố anh đi công tác anh đã lén lút gọi người mang nội thất mới đến cho nhà em, vợ đừng giận nha

Đình Nhã há hốc mồm trước lời thú tội của Gia Bảo, cô sầm mặt, cười lạnh, tay run run nắm áo Gia Bảo:

- Anh...Anh....Tên khốn lừa bịp này! Hôm nay anh chết với tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

6. Chương 5: Cuộc Sống Phiền Phức Chính Thức Bắt Đầu (2)

Đình Nhã tức giận giơ tay lên định đánh vào mặt Gia Bảo nhưng không ngờ là anh lại nghiêng người né được. Đình Nhã nhú mi, cô quát lên:

- Giỏi thật, anh còn dám tránh à? Mau đứng yên cho tôi! Đồ lừa bịp, trông anh như vậy mà cũng biết né đòn, không biết anh còn cái gì giấu tôi nữa đây????? Hàn Gia Bảo!!!!!!!!!!

Mặt Gia Bảo méo xệch, mắt anh ngân ngấn nước, anh giữ tay Đình Nhã, mếu máo:

- Vợ, em bình tĩnh đi, thực sự là anh không cố ý lừa em, do anh sợ nói ra em sẽ đuổi anh đi thôi. Vợ, anh xin lỗi mà....

- Xin lỗi? Hay nhỉ, anh tưởng chỉ một câu xin lỗi là xong à? Uống công tôi đối “tốt” với anh. Tên Xấu xa!- Đình Nhã dùng hết sức....Bốp!

- Ui da!- Gia Bảo ngã xuống, khuôn mặt đẹp trai khểnh nhó vì đau. Đình Nhã thở dốc, cô vẫn thấy chưa hả giận, cô tóm áo anh và hét thẳng vào mặt anh:

- HÀN-GIA-BẢO! Anh dám lừa tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh. Mau nói đi, cái bộ dạng ngốc nghếch này là anh đang diễn hay là thật?????????

Gia Bảo sợ sệt co người, anh lắc lắc đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn Đình Nhã:

- Anh không có diễn gì hết, anh chỉ giấu em duy nhất chuyện gia đình anh thôi. Vợ, em đừng giận mà, anh sợ lắm....

Thấy bộ dạng đáng thương của Gia Bảo, Đình Nhã cũng hơi nguôi giận, cô thả áo anh ra và quay mặt đi:

- Anh mau đi đi! Anh cũng có nhà, tôi không thể cho anh ở đây được nữa.

Gia Bảo thoáng giật mình, mặt anh tái mét, anh oà khóc và ôm lấy chân Đình Nhã:

- Không, vợ à, anh xin lỗi mà, vợ đừng đuổi anh đi, vợ ơi,hu hu...Anh xin lỗi, xin lỗi vợ, vợ đừng đối xử với anh như vậy.....

Đình Nhã đỏ mặt, cô vừa tức vừa ngại, cô đang mặc váy, mà Gia Bảo cứ ngồi sụp xuống ôm chân cô, nhìn cảnh này có vẻ không hay lắm. Cô cố gắng đẩy Gia Bảo ra:

- Nè, anh...anh mau tránh ra cho tôi...

- Không, nếu vợ không nói sẽ không đuổi anh đi thì anh không bỏ đâu- Gia Bảo kiên quyết ôm chặt chân của Đình Nhã

Đình Nhã bối rối không biết nên làm gì, cô tức muốn đánh Gia Bảo nhưng không thể đánh được bởi anh đang ôm chặt chân cô làm cô không cử động người được. Cô lúng túng:

- Này, đủ rồi đó, mau buông tôi ra đi

- Vợ à, em hứa sẽ không đuổi anh đi, anh xin lỗi mà, đừng giận anh nữa- Gia Bảo giả giọng năn nỉ và cứ liên tục cọ cái đầu của anh vào chân cô, mái tóc của anh làm cô thấy buồn buồn ở chân. Sau một hồi bị tra tấn (nghe Gia Bảo “hát”), cuối cùng Đình Nhã phải bỏ tay:

- Được rồi, được rồi, tôi sẽ không đuổi anh đi, anh làm ơn buông chân tôi ra đi

Vừa nghe Đình Nhã nói xong, mắt Gia Bảo sáng rực hẳn lên, anh cười tươi, vội bỏ chân Đình Nhã ra:

- Thật chứ? Vợ nói thật sao?

Đình Nhã bắt đầu thấy hối hận vì những gì cô nói, nhưng sao cô có thể thắng nổi cái tính “dai hơn đĩa dối” của Gia Bảo, cô thở dài, nhẹ gật đầu:

- Đúng, anh sẽ được ở lại đây. Anh vừa lòng rồi chứ?

- Yeah, cảm ơn vợ nhiều lắm- Gia Bảo reo lên như một đứa trẻ con. Đình Nhã khẽ cười, trông bộ dạng của anh thật buồn cười, bề ngoài là một chàng trai trưởng thành nhưng bên trong như một đứa trẻ 3-4 tuổi.

- À, vợ kiếm được việc làm chưa?- Gia Bảo ngồi xuống ghế, anh cầm cốc nước. nhàn nhàn uống từng ngụm, nhìn Đình Nhã vẻ quan tâm

Đình Nhã mỉm cười, cô vui vẻ nói:

- Phải, tôi đã tìm được việc làm rồi, tôi làm trong công ty thời trang Y.T

Phụựựựựự!!!!!!

Gia Bảo phun ngụm nước đang uống trong miệng ra, anh mở to mắt, sửng sốt hỏi lại Đình Nhã:

- Vợ nói là công ty thời trang Y.T?

Đình Nhã nhăn mặt bực bội vì Gia Bảo làm bẩn sàn nhà, giọng cô có pha chút tức giận:

- Đây, nhà tôi mới lau hôm qua đây, anh lại làm bẩn rồi, mà tôi làm ở công ty thời trang Y.T thì sao? Có gì anh ngạc nhiên vậy?

Gia Bảo tròn tròn mắt, anh nắm tay Đình Nhã, mắt chớp chớp:

- Vợ à.....

Đình Nhã hơi rùng mình trước đôi mắt ngây thơ vô (số) tội của Gia Bảo, cô nuốt nước bọt, khe khẽ hỏi :

- Anh muốn nói gì nói luôn đi

Gia Bảo vui vẻ cười rạng rỡ:

- Hi, vậy vợ có thể xin việc ở công ty khác không? Vợ nghỉ ở công ty Y.T đi

Đình Nhã ngạc nhiên nhìn Gia Bảo như không tin vào tai mình. Vất vả lắm cô mới kiếm được việc ,vậy mà anh lại nói nghỉ việc đi, làm như là dễ kiếm được việc mới lắm hay sao? Cô chống hông, nghiêm túc nhìn anh:

- Lý do? Tại sao tôi phải nghỉ việc? Công ty đó rất tốt, không phải ai muốn cũng được đâu.

- Nhưng....nhưng mà....- Gia Bảo ngập ngừng nói, hai tay đan vào nhau, anh cúi mặt, khó xử không dám nhìn Đình Nhã

- Nếu không có gì nữa thì tôi về phòng đây. Chờ chút tôi sẽ nấu bữa tối cho anh- Đình Nhã quay người đi về phòng, để lại Gia Bảo đang im lặng, bối rối nhìn theo cô....

- Ủm, vợ à....- Gia Bảo ngồi nghịch nghịch đôi đũa, ấp úng nói

- Huh?- Đình Nhã nghiêng đầu, thắc mắc nhìn Gia Bảo. Từ lúc cô thông báo là cô làm việc ở công ty thời trang Y.T, thái độ Gia Bảo rất lạ, cô cũng không hiểu tại sao nữa.

- Vợ có thể xin nghỉ được không?- Gia Bảo nhắc lại thật nhỏ, giọng điệu như một đứa trẻ làm sai lỗi

Lại chuyện này? Sao Gia Bảo kỳ vậy? Đình Nhã hơi bực mình, cô nhún mày nhìn anh:

- Lý do? Nếu lý do của anh là chính đáng thì tôi sẽ bỏ việc đó, còn nếu không thì thôi

- Ủm, tại....tại...- Gia Bảo luống cuống gãi đầu

Đình Nhã lắc lắc đầu, lại thế nữa rồi. Cô biết ngay mà, Gia Bảo chỉ muốn cô ở nhà chơi với anh ta, chứ đâu còn lý do nào khác. Cô cầm đũa lên, nhỏ nhẹ:

- Ăn đi tôi còn dọn

- Nhưng mà....- Gia Bảo xụ mặt

- Nếu anh không muốn tôi nổi cáu thì mau ngoan ngoan ăn đi- Đình Nhã đe dọa làm Gia Bảo im bật, anh đành cúi đầu ăn tiếp. Bỗng anh đứng dậy, bước về phía nhà bếp

- Anh đi đâu đấy?- Đình Nhã thoáng ngạc nhiên

- Anh đi lấy nước, vợ cứ ăn đi- Gia Bảo tiếp tục đi vào bếp. Đình Nhã không nói gì nữa, cô cúi đầu ăn tiếp

Một lúc sau....

Đình Nhã bỗng ngửi thấy mùi khét khét từ trong bếp, linh cảm có chuyện không hay, cô vội đứng dậy đi nhanh vào trong bếp. Cô chết đứng, mắt chữ A, mồm chữ O khi nhìn thấy cảnh lò vi sóng đang bốc khói, còn Gia Bảo đang đứng ngơ ngác bên cạnh. Đình Nhã vội chạy đến tắt lò vi sóng ngay lập tức

Ting!

- Rốt cuộc anh đã làm gì hả???????- Đình Nhã quát to, cô lườm Gia Bảo

- Vợ à, anh...anh...tại lần trước anh thấy cái máy này phát sáng nên anh muốn xem thử, anh bấm nút, không ngờ nó....- Gia Bảo nhìn Đình Nhã đầy tội lỗi

Đình Nhã há hốc miệng. Trời ơi có ai ngốc như Gia Bảo không? Ngay lúc này cô muốn đánh anh cho hả giận, điên mất thôi. Chẳng lẽ ngay cả việc đơn giản là nếu không cho thức ăn vào lò mà cứ bật nút quay thức ăn thì lò sẽ bị cháy mà Gia Bảo cũng không biết sao? Đình Nhã ôm đầu, số cô đến bao giờ mới hết khổ đây? Có ai cứu cô với, không cô chết vì điên mất.

- Bây, lần sau nếu muốn dùng gì thì anh phải gọi tôi biết chưa? Mà tốt nhất anh không nên dùng gì cả. - Đình Nhã cố gắng giữ bình tĩnh và quay sang nói với Gia Bảo

- Nhưng anh muốn xem máy phát sáng...- Gia Bảo giọng phụng phịu

- Còn nói nữa à? Tại anh mà nhà tôi suýt cháy đây! Đủ rồi, tôi tha cho anh lần này, nhưng đừng để có lần sau, rõ chưa?- Đình Nhã nghiêng răng trèo trẹo, nói " NHỆ NHÀNG"

- Nhưng anh muốn xem...- Gia Bảo còn chưa kịp nói hết câu thì....Pặc!

Đình Nhã túm áo anh và hét vào tai anh:

- Đủ rồi! Sao anh cứ phải để tôi cáu lên mới vừa lòng thế hả? Tôi nói rồi, đừng có chọc tức tôi nếu không tôi sẽ đuổi anh đi đây! Tốt nhất anh nên ngoan ngoãn im lặng nghe tôi nói đi, đừng nói gì cả. Ok?

- Nhưng vợ à, đằng sau...- Gia Bảo ấp úng chỉ về phía sau lưng Đình Nhã

- Im ngay, tôi không muốn nghe gì hết- Đình Nhã mệt mỏi phẩy tay

- Anh chỉ muốn nói là nước đang tràn ra sàn....- Gia Bảo bỏ lửng câu nói

Đến lúc này Đình Nhã mới giật mình quay lại nhìn, quả thật là nước đang tràn. Cô hốt hoảng khoá vò nước lại, đoạn cô tức tối liếc Gia Bảo:

- Sao anh không bảo tôi sớm hơn hả?

- Tại vợ bảo phải im lặng nghe vợ nói, nên anh chờ vợ nói xong mới nói...- Gia Bảo ngây thơ trả lời

Đình Nhã tức muốn học máu. Ôi chúa ơi, sao lại có một tên ngốc ngếch như thế này chứ? Điên mất thôi!

7. Chương 6: Vương Thiên Huy

Đêm....Không gian im lặng vô cùng. Có một chàng trai đang ngồi, đôi lông mày khẽ nhíu lại, chàng trai rút điện thoại ra và bấm số...

" Vâng, thưa chủ tịch, là tôi đây ạ"- Một giọng nói trầm trầm vang lên từ trong máy

- Chuyện đó là thế nào? Tại sao người lại nhận cô ấy vào làm? ta giao cho người quản lý công ty nhưng không có nghĩa là người có quyền nhận thêm nhân viên mới mà không hỏi ý kiến ta- Chàng trai lạnh lùng nói, giọng đầy uy quyền và tức giận

" Thứ lỗi cho tôi, thưa chủ tịch. Nhưng tôi không thể không nhận cô ấy được. Sơ yếu lý lịch của cô ấy quá hoàn hảo, thành tích của cô ấy cũng rất tuyệt, không có gì đáng chê trách cả. Mong chủ tịch bớt giận"

- Đám nhân viên nữ trong công ty rất nhiều chuyện thể nào bọn họ cũng sẽ bép xép với cô ấy về gia thế của ta. Nếu thân phận của ta bị lộ thì người tính sao? Tốt nhất người nên liệu mà lo liệu mọi việc đi, nếu thân phận của ta bị lộ thì người nhớ chuẩn bị sẵn hành lý mà rời khỏi công ty- Chàng trai đe dọa, ánh mắt nhìn ra xa xăm

" Xin chủ tịch yên tâm, tôi sẽ hết sức chú ý đề phòng giữ bí mật về ngài. Cũng muộn rồi, tôi không làm phiền chủ tịch nữa, ngài đi nghỉ ngơi đi ạ"

- Người phải thu xếp sao cho gọn nhất có thể đây. Được rồi, ta cúp máy đây- Chàng trai cúp máy và im lặng, về mặt trầm ngâm nghĩ ngợi :” Đồ ngốc, em định thử thách sự bình tĩnh của tôi sao?”

Đình Nhã một mình bước vào chỗ bàn làm việc. Cô đặt cái cặp xuống, và lôi tập tài liệu ra, để lên cạnh máy tính. Mới sáng sớm mà Gia Bảo đã hành tội cô, mè nheo đủ điều bắt cô nấu bữa sáng làm Đình Nhã đau hết cả đầu. Khó khăn lắm cô mới thoát khỏi anh để đi làm. Đình Nhã thở dài, cô bật máy tính lên, bỗng...

Cạch!

Một cốc cà phê nóng được đặt ngay trước mặt cô, kèm theo một giọng nói dịu dàng:

- Cô là nhân viên mới?

Đình Nhã ngẩng mặt lên thì bắt gặp một nụ cười ấm áp của chàng trai đối diện, đứng ngay trước mặt cô. Khuôn mặt sáng ngời, ngũ quan trên gương mặt vô cùng sắc sảo: chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào, đôi mắt sâu thẳm thẳm như hồ nước thu, hai bờ vai rắn chắc, cao ít nhất là 1m84-85. Chàng trai đó mặc chiếc áo sơ mi trắng, để hở hai cúc áo làm lộ ra vòng ngực rắn rỏi. Đình Nhã chưa từng gặp ai đẹp đến thế. Cô càng lúng túng và ngại ngùng khi chàng trai cứ nhìn cô chằm chằm

- Xin lỗi, nhưng tại sao anh biết tôi là nhân viên mới ạ?- Đình Nhã ấp úng hỏi, cô đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào chàng trai

- Thứ nhất, bộ đồng phục nhân viên của cô còn rất mới, chưa bị phai màu hay nhàu nát, chứng tỏ cô mới mặc nó được mấy hôm, thứ hai, trên bàn có bảng tên cô ghi là nhân viên mới. Từ đó tôi có thể suy ra cô là nhân viên mới- Chàng trai mỉm cười- Cô không hỏi tôi là ai sao?

- A tôi quên mất, xin hỏi anh là ai ạ?- Đình Nhã ngập ngừng

- Tôi là Vương Thiên Huy, đối tác (xạo quá ><) của=” công=” ty=” này,=” hôm=” nay=” tôi=” có=” việc=” cần=” gặp=” chủ=” tịch=” mà=” sao=” không=” thấy=” nhỉ?-=” chàng=” trai=” nhìn=” xung=” quanh=” cô=” có=” biết=” chủ=” tịch=” đâu=”>

- A, xin lỗi anh, tôi mới vào làm, ngay cả tên của chủ tịch tôi còn không biết thì sao tôi biết chủ tịch đi đâu ạ?- Đình Nhã nghiêng đầu, ánh mắt ngây thơ nhìn Thiên Huy làm hấn thoáng rung động

- Ủa, cô không biết sao? Vậy tôi nói cho nhé, chủ tịch của công ty này, anh ta tên là Hàn G....- Thiên Huy đang nói dở thì...

- Đình Nhã!- Một giọng nói trong trẻo vang lên. Đình Nhã và Thiên Huy quay mặt lại

-Tuyên Tuyên?- Đình Nhã ngạc nhiên nhìn cô gái đang chạy đến

- Quản lý gọi cậu đó, mau đi thôi- Cô gái tên Tuyên Tuyên kéo tay Đình Nhã, không để ý Thiên Huy đang đứng trước mặt

- Ồ nhưng...- Đình Nhã bối rối nhìn Thiên Huy

- Không sao, tôi cũng có việc phải đi, hôm khác gặp lại cô. tạm biệt- Thiên Huy mỉm cười và bước ra cửa Ra bên ngoài....

Reng! Reng!

Điện thoại Thiên Huy reo lên

- Alo?- Thiên Huy nhấc máy, giọng vô cùng vui vẻ

” Ngài đã gặp người đó chưa ạ?”- Một giọng nói trầm trầm vang lên, rất lễ phép với Thiên Huy

- Rồi, nhưng dễ thương hơn ta nghĩ đó- Thiên Huy nhếch môi, không giấu nổi nụ cười

” Ý ngài là....?”

- Có vẻ ta đã biết cách đối phó với hần ta rồi- Thiên Huy mỉm cười, nhưng nụ cười vẫn phảng phất chút giá lạnh khiến người khác rùng mình

- Vợ à, sao em về lâu thế? Anh đói quá...- Gia Bảo kéo dài giọng khi thấy Đình Nhã bước vào nhà

- Trời ạ. Suốt buổi chiều anh làm gì mà không nấu nổi một bữa cơm? Nguyên liệu tôi đã mua sẵn trong tủ lạnh mà- Đình Nhã trợn tròn mắt

- Anh không biết nấu cơm- Gia Bảo thành thật trả lời, ánh mắt ngây thơ nhìn Đình Nhã

- Hả???- Đình Nhã thiếu chút nữa là hét lên, cô sững sờ nhìn anh. Không đùa chứ? Lớn từng này rồi mà không biết nấu cơm

- Giờ vẫn còn sớm. Anh đi với tôi ra siêu thị mua thêm nguyên liệu, tôi sẽ nấu cho anh món cà ri được không- Đình Nhã nhìn đồng hồ rồi cầm túi lên, bước ra cửa

- Vợ ơi, chờ anh với- Gia Bảo vội vã chạy theo Đình Nhã

.....

- Muốn nấu món cà ri ngon thì nguyên liệu phải thật tươi ngon, anh mau đi chọn cho tôi một con gà đi- Đình Nhã chậm rãi giải thích, rồi quay sang nói

- Ủm, vợ chờ anh một chút- Gia Bảo nghe lời Đình Nhã, ngoan ngoãn chạy về phía mấy quầy hàng
10 phút sau....

Đình Nhã đang đứng chờ Gia Bảo thì bỗng nghe có tiếng cãi nhau. Cô tò mò bước đến nơi có tiếng ồn. Đập vào mắt cô là hình ảnh Gia Bảo đang sống chết giằng con gà quay của người đầu bếp trong quầy thức ăn. Cô hốt hoảng chạy tới kéo tay Gia Bảo:

- Đây, anh đang làm gì vậy?

Gia Bảo ngơ ngác nhìn Đình Nhã, vẻ mặt bất mãn, anh phụng phịu:

- Vợ à, tại em bảo anh đi tìm gà, anh thấy trong này có nên vào lấy, không ngờ người này cứ giữ mãi, không chịu cho anh gà

- Tôi đang định đặt con gà lên chắt thì anh ta cứ khăng khăng đòi của tôi. Cô dạy dỗ lại anh ta đi, muốn mua gà thì ra quầy đông lạnh mà mua chứ, sao lại vào bếp tranh đồ ăn với đầu bếp chúng tôi?- Người đầu bếp cau mặt khó chịu nói, nhìn Đình Nhã như trách móc

- Xin lỗi chú ạ, mong chú thông cảm- Đình Nhã cúi đầu rồi kéo Gia Bảo đi thật nhanh

- Vợ à, sao em lại phải xin lỗi chứ? Là người đó ký bo không chịu cho anh gà mà, em không cần gà nữa sao?- Gia Bảo tức giận

- Đây, tôi cần gà ở quầy đông lạnh chứ không phải gà quay, hơn nữa anh nghĩ gì mà lại đi giành giật con gà với người ta hả?- Đình Nhã nói như gắt, cô khoanh tay

Gia Bảo giật mình, anh cúi gằm mặt vẻ hối lỗi, giọng nhỏ nhẹ:

- Anh xin lỗi mà, vợ đừng giận. Lần sau anh sẽ không làm thế nữa

Nhìn bộ dạng ấy của Gia Bảo mà Đình Nhã không thể giận được, nhưng câu nói của anh cứ như cố tình trêu tức cô vậy

- Nếu còn có lần sau thì chắc chắn tôi sẽ đuổi anh đi khỏi nhà tôi đấy! Giờ đi theo tôi!- Đình Nhã quát, giọng mang chút dọa nạt. Gia Bảo im lặng đi theo Đình Nhã, miệng thoáng nét cười.....

Vương Thiên Huy

Tuổi: 26

Cao: 1m87

Ngoại hình: có vẻ quyền rũ chết người, cực kỳ đẹp trai, nhất là nụ cười tà mị, có mái tóc nâu sẫm

Tính cách: không rõ

Sở trường: bí mật

Sở đoản: không biết

Gia thế: có tiếng tăm và tài sản không thua Gia Bảo, cực kỳ giàu

8. Chương 7: Tức Giận (1)

Tối....Bầu trời khoác lên mình chiếc áo màu đen, đâu đó có chị gió tinh nghịch thoáng qua trêu đùa mọi người. Đình Nhã khẽ nhăn mặt, sao hôm nay trời tối nhanh vậy chứ? Cũng may là cô đã chọn xong đồ rồi, khổ nỗi Gia Bảo cứ chạy loăng quăng khắp nơi, khiến Đình Nhã phải tìm một cái hơi, mãi anh mới chịu đứng yên bên cạnh cô. Nếu không tại Gia Bảo nghịch như con nít thì Đình Nhã đã không phải tốn nhiều thời gian và công sức thế rồi. Đình Nhã thở dài và bước ra khỏi siêu thị, cái lạnh buổi tối làm cô hơi run rẩy. Sắp tới mùa đông rồi.... Gia Bảo cứ leo đèo đi theo cô và nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu. Đình Nhã không nhận được nữa, cô quay lại hỏi anh:

- Rốt cuộc có chuyện gì mà anh lại nhìn tôi? Anh muốn nói gì thì mau nói đi!

Gia Bảo chớp chớp mắt, sau đó anh gãi gãi đầu, ngượng ngập nhìn cô:

- Vợ à, em lạnh đúng không? nếu không chê thì em mặc đồ áo anh nhé

Đình Nhã thoáng sững người, có cái gì ấm áp lan vào người cô, như xua tan đi cái lạnh. Một con người vô tư như Gia Bảo mà cũng có lúc biết lo cho cô ư? Đình Nhã mỉm cười, cô lắc lắc đầu:

- Tôi không sao! Cảm ơn anh nhé, chúng ta về thôi!

Gia Bảo im lặng đi theo Đình Nhã, nhưng mắt anh luôn nhìn Đình Nhã suốt quãng đường về nhà và chưa có khi nào rời mắt, anh khẽ cười....

Cạch!

Đình Nhã mở cửa và vội vã bước vào nhà. Cô đi vào trong bếp, lấy túi đồ ăn ra, đặt lên trên mặt bếp. Đình Nhã đang định nấu ăn thì Gia Bảo từ ngoài phòng khách chạy vào, chớp mắt nhìn cô:

- Vợ à, anh nấu với!

Đình Nhã hơi ngạc nhiên, cô do dự nhìn anh:

- Sao chiều nay anh bảo là không biết nấu cơm?

Gia Bảo lắc lắc đầu, mắt ngây thơ:

- Anh đâu có bảo là anh tự nấu, vợ hướng dẫn anh cơ mà...

Ra là vậy, Đình Nhã đúng là gốc mới đi nghĩ tốt cho anh ta, rốt cuộc cô vẫn là người nấu thôi, hướng dẫn cho cái người trẻ con này thì thà cô nấu luôn cho nhanh. Đình Nhã cười gượng, xua tay:

- Thôi không cần đâu, mấy món thức ăn này tôi nấu loáng một cái là xong, anh ra ngoài kia ngồi chờ đi

Gia Bảo xụ mặt, mắt long lanh ngân ngấn nước trông vô cùng đáng thương, anh méo mào:

- Vợ à, em không tin anh hả? Anh chỉ muốn giúp em để em đỡ vất vả, vậy mà em....

Đình Nhã giật mình nhìn Gia Bảo, híc, hối hận quá, đáng lẽ cô không nên nói thế. Gia Bảo mà “ăn vạ” thì thôi khỏi nói rồi, chỉ có nước chịu thua thôi. Khoé miệng Đình Nhã giật giật, mặt cô chảy mấy vệt đen, cô ấp úng:

- Được rồi, đừng buồn, tôi sẽ cho anh nấu cơm với tôi, được chưa? Giờ anh đi rán trứng cho tôi nhé?

Gia Bảo thay đổi nhanh như chong chóng. Mặt anh tươi tỉnh, anh cười hớn hởi:

- Được rồi, vợ cứ để trứng đấy!

Mắt trái của Đình Nhã khẽ giật, sao cô có dự cảm không lành nhỉ? Thay đổi 360 độ rất nhanh, có phải Gia Bảo đang giả vờ khóc lóc để lấy sự thương hại của cô không nhỉ? Không hiểu sao Đình Nhã có chút hồi hận, cô thở dài thườn thượt. Kệ vậy, đành để cho Gia Bảo làm thôi, không anh mà khóc thì đau đầu lắm. Bỗng....

Xèo! Tách!Tách!

Có tiếng nổ cùng với mùi khét khét. Đình Nhã vội quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt bối rối nhưng rất vô tội của Gia Bảo, nhìn sang chỗ bếp ga thì Đình Nhã há hốc miệng, sững sờ khi thấy nguyên một quả trứng chưa đập ra đang được rán trên bếp, bếp thì nổ lách tách. Đình Nhã hốt hoảng tắt bếp, và nhấc cái chảo xuống. Chứa ơi, sao Gia Bảo không chịu để cô yên vậy, chỉ một ngày thôi mà cũng khó thế sao? Sao anh cứ phải để cô phải đau tim thì mới chịu được chứ?

Đình Nhã quay lại, nhìn Gia Bảo bằng ánh mắt hình “viên đạn”, giọng nói chứa đầy tức giận:

- Lần này là lý do gì nữa đây? Mau nói nhanh, tại sao anh lại rán trứng bằng cách đó hả?

Gia Bảo lúng túng sợ sệt trước thái độ “rực lửa căm giận” của Đình Nhã, anh chảy mồ hôi, ngập ngừng:

- Vợ à, em bình tĩnh, đừng giận. Tại em bảo anh rán trứng nên anh nghe lời em, đi rán mà, nhưng chẳng hiểu sao cái bếp nó lại....

- Chẳng lẽ điều tối thiểu là phải đập trứng ra, cho gia vị vào trứng, quấy lên rồi mới cho vào chảo rán mà anh cũng không biết hay sao?- Đình Nhã hét lên, lần này cô không thể bình tĩnh được nữa, mặt cô đỏ bừng vì tức giận, nhìn Gia Bảo như thể muốn “ăn tươi nuốt sống” anh vậy (câu này là chỉ sự tức giận của Đình Nhã, đừng ai nghĩ lung tung nha)

Gia Bảo tròn mắt ngơ ngác, anh ngây thơ hỏi:

- Ủa, trước khi rán phải đập trứng hả vợ? Anh tưởng trứng tức là cả quả đấy, chỉ cần cho cả quả lên rán là xong, nhưng bên trong mới là trứng à?

Sự ngây thơ đầy tội lỗi của Gia Bảo làm Đình Nhã như muốn điên lên, cô vuốt vuốt ngực để lấy lại bình tĩnh, giọng âm u như hồn ma:

- Đủ rồi, anh ra ngoài ngồi ngay cho tôi và đừng bao giờ bước vào bếp nữa. Minh tôi nấu cơm là đủ rồi, cảm ơn sự “tốt bụng” (chết người) của anh!

Gia Bảo chớp chớp mắt, vẻ mặt bất mãn, anh phụng phịu:

- Vợ à, anh muốn giúp em, một mình em làm sao kịp được, em còn cả con gà kia nữa, mà trời cũng tối lắm rồi.

- ANH RA NGOÀI NGAY!!!!!!- Đình Nhã dường như không kìm nén nổi cơn giận nữa, cô quát lên. Gia Bảo giật mình sợ hãi, chạy vội ra ngoài phòng khách. Đình Nhã khẽ thở dốc, đưa tay vuốt ngực. Không được, cô phải bình tĩnh, bình tĩnh...,nhưng thực sự với người như Gia Bảo thì cô không thể bình tĩnh được. Người gì mà ngốc quá thế, lúc nào cũng phải chọc tức cô thì Gia Bảo mới chịu được à. Đình Nhã nghiêng rắng, càng nghĩ càng giận mà, nếu không tại anh ta thì cô đâu có căng thẳng đến phát điên như thế này, cô bực bội đi về phía gian bếp và tiếp tục nấu ăn. Biết đến bao giờ thì số cô mới hết khổ đây, Hân Gia Bảo, đúng là cái tên đáng ghét, toàn làm người khác điên đầu thôi.

.....

- Này, cơm của anh đây- Đình Nhã bê khay thức ăn đặt ra trước mặt Gia Bảo. Mùi thức ăn thơm phức bay khắp phòng (hix, tác giả cũng thèm lắm nè T-T). Gia Bảo dè dặt ngồi xuống, anh len lén nhìn Đình Nhã. Thấy thái độ của anh, Đình Nhã cũng hiểu lý do tại sao, cô nhẹ giọng:

- Ăn đi, tôi không giận anh đâu mà lo

Mặt Gia Bảo tươi vui hẳn lên, anh cười rạng rỡ, hào hứng nói:

- Thật hả? Cảm ơn vợ nha

Đình Nhã chán nản lắc đầu. Cứ y như trẻ con, thật là....

- À, hôm nay vợ đi làm thế nào? Có gì vui không?- Gia Bảo đang ăn thì đột nhiên hỏi, nhưng anh nhìn cô bằng cái nhìn rất lạ, cái nhìn chứa đầy sự lo lắng và chờ đợi. Đình Nhã ngạc nhiên nhìn Gia Bảo. Sao tự dưng anh lại hỏi vấn đề việc làm của cô nhỉ? Cô nghi ngờ nhìn anh và hỏi lại:

- Tự dưng anh hỏi tôi thế? Có chuyện gì sao?

Gia Bảo hơi lúng túng trước sự nghi ngờ của Đình Nhã, anh ngược nhìn cô bằng vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội:

- Anh chỉ quan tâm vợ thôi mà, anh sợ vợ làm nhiều mệt

Đình Nhã rung mình trước lời lẽ ngọt hơn cả mía lùi của Gia Bảo. Da gà cô nổi lên rần rần, cô nhú mi, nhìn anh dò xét nhưng đôi mắt “vô tội” của anh làm Đình Nhã phải chịu thua. Cô nhẹ nhàng kể:

- Không có gì cả ngoại trừ việc tôi gặp một người rất lạ

- Ai vậy vợ?- Gia Bảo ngập ngừng, tay anh bất giác nắm chặt lại

- Một người con trai là đối tác của chủ tịch công ty ấy. Anh ta cũng khá ưa nhìn, hình như tên anh ta là Vương Thiên Huy...

Nghe đến cái tên Vương Thiên Huy, bất giác vẻ mặt Gia Bảo tối sầm lại, ánh mắt anh lạnh lẽo, giận dữ, anh lạnh giọng:

- Em mau nghỉ việc ở đó cho anh đi! Và đừng gặp lại người đó nữa!

9. Chương 8: Tức Giận (2)

Đình Nhã ngây người nhìn Gia Bảo. Chưa bao giờ cô thấy anh giận dữ đến thế. Liệu đây có phải là Hàn Gia Bảo, cái người ngây ngô ngốc nghếch như trẻ con, cái người làm việc gì cũng không ra hồn không chứ? Đình Nhã thoáng bối rối và nghi ngờ, nhưng vốn tính khí ngang ngạnh nên cô nhú mi, nhìn Gia Bảo đầy cương quyết:

- Không! Tại sao tôi phải nghỉ chứ? Anh nghĩ anh là ai? Hơn nữa, tại sao tôi phải tránh xa người đàn ông đó?

Ánh mắt Gia Bảo nhìn cô mang theo sự thất vọng và có gì đó rất mơ hồ mà Đình Nhã không nói được. Cô ngồi im, nhìn anh trân trối. Gia Bảo buông đũa, đứng phắt dậy:

- Tùy em!

Đình Nhã sững sờ nhìn anh bước ra chỗ ghế ngồi. Có cảm xúc rất khó tả dâng lên trong lòng cô. Đôi mắt cô không hiểu sao đỏ hoe, sống mũi cay cay, thật đáng ghét mà! Cô bực bội buông bát và cũng đứng dậy, về phòng:

- Vậy mặc kệ anh! Tôi không quan tâm nữa!

Gia Bảo lặng lẽ nhìn theo cô, khuôn mặt có chút buồn....

1 tuần sau...

Suốt một tuần, Gia Bảo không thêm nói chuyện với Đình Nhã. Cứ thấy mặt cô là anh lại tránh hoặc làm lơ đi. Không hiểu sao Đình Nhã có chút buồn bã và bực tức. Hừ, muốn giận cô hả? Cô mới là người nên giận chứ. Mặt Đình Nhã có vẻ không vui, cô khoác nhanh chiếc áo khoác, đeo chiếc túi rồi đi luôn đến công ty. Ở công ty...

Đình Nhã ngồi nghĩ ngợi, cô xao nhãng công việc hẳn đi, đôi mắt cụp xuống buồn bã. Đáng ghét, tại sao cô phải buồn nhỉ? Đình Nhã lơ đãng cầm cốc cà phê lên uống....

- Á!

Cô hét lên thẳng thốt, buông tay đánh rơi cốc cà phê. Sở dĩ cô giật mình như vậy vì cà phê quá nóng. Nhưng xui xẻo hơn....

- Á!

Lần này thì Đình Nhã còn giật mình hoảng hốt hơn. Do cô vừa buông tay đánh rơi cốc cà phê nên nó đổ trúng áo cô, bộ đồng phục nhân viên của cô ướt đẫm cà phê, thêm nữa là cà phê rất nóng nên làm người cô bỏng rát

- Mau đi thay đồ nhanh!- Một chàng trai cao ráo từ đâu xuất hiện, vội vàng kéo Đình Nhã vào phòng vệ sinh. Đình Nhã ngẩng lên nhìn, khuôn mặt đó....Chẳng phải là Thiên Huy sao? Đình Nhã mím môi, cô bỗng thấy thật mất mặt mà, ai đời lớn tướng rồi mà còn hậu đậu thế chứ

Sau khi thay xong trang phục....

- Cảm ơn nhé, mà sao anh biết tôi gặp nguy mà tới cứu kịp lúc vậy?- Đình Nhã mỉm cười, cô cất bộ đồ bị ướt bắn vào túi, đưa tay vuốt vuốt lọn tóc bị rối

- À, là tôi vừa bước vào thì thấy cô bị đổ cà phê vào áo. Hôm nay tôi cũng có việc cần gấp chủ tịch nên mới tới. Vừa kịp lúc đúng không? - Thiên Huy cười nhả nhận, cộng thêm khuôn mặt thiên sứ nên trông hẳn càng cuốn hút

- À....Ừm....Dù sao cũng cảm ơn anh- Đình Nhã ngập ngừng nói

- Ha ha, không cần khách sáo đâu. Mà không biết hôm nay chủ tịch có mặt không nhỉ?- Thiên Huy nhìn Đình Nhã, lời nói mang ẩn ý nhưng Đình Nhã không hề nhận ra, cô ngơ ngác lắc đầu:

- Xin lỗi anh, thật sự tôi không biết chủ tịch là ai

Môi Thiên Huy thoáng nụ cười, ánh mắt sắc bén nhìn cô như xoáy sâu vào cô, Đình Nhã bất chợt rung mình. Ánh mắt ấy, sao đáng sợ quá...Cô lắc lắc đầu, ấp úng:

- À, nếu...nếu không có gì thì.....

Chỉ một phút, rất nhanh, khuôn mặt thiên thần của Thiên Huy đã trở lại. Hắn cười dịu dàng, trêu mếu nhìn cô:

- Cô muốn đi ăn sáng với tôi không?

Đình Nhã sững người như không tin vào tai mình, mặt cô đỏ bừng, tim đập thình thịch. Chúa ơi, cô đúng là đồ hám trai mà.Cô không nghe nhầm chứ? Hắn mời cô đi ăn....Đúng lúc Đình Nhã định trả lời thì một cánh tay rắn chắc kéo cô lại, cùng một giọng nói đanh thép vang lên:

- Cút khỏi đây mau!

Đình Nhã giật mình quay phắt lại. Đây không phải là Kim Song Huân- giám đốc của công ty ư? Đình Nhã cảm giác như mình vừa làm điều xấu bị bắt quả tang, cô cúi mặt không nói được câu gì. Trái lại với cô, Thiên Huy có vẻ rất bình thản. Hắn nhìn Song Huân như thách thức, cười ầm ập nhưng thực chất nụ cười chứa đầy dao găm:

- Ô, không phải là con chó trung thành của Hàn thiếu gia ư? Người làm gì ở đây vậy? Giám đốc sao? Nực cười quá.

Mặt Song Huân tối sầm, giọng nói như phát ra từ kẽ răng:

- Cút đi!

- Sao người phải sợ sệt như chú mèo nhỏ thế nhỉ? Thật đáng thương, người sợ lộ ra chuyện đó ư?- Thiên Huy nhếch môi, ánh mắt đầy căm thù. Đình Nhã ngạc nhiên mở to mắt, chuyện đó là chuyện gì chứ? Thật khó hiểu.....

Song Huân nghiêng răng ken két, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Thiên Huy cười đắc ý, quay người rời đi:

- Xem ra có kỳ đà cản mũi rồi, hẹn cô hôm khác nhé, Mai- Đình- Nhã!

Ba từ cuối cùng được Thiên Huy nhấn mạnh như một sự đe dọa. Đình Nhã bất giác sợ hãi lùi lại, sao hắn biết tên cô? Bao Cảm xúc ngai ngùng trước hắn giờ đi đâu mất, chỉ còn lại sự khiếp sợ.

- Cô...từ nay đừng nên tiếp xúc với anh ta nữa, anh ta không tốt như cô tưởng đâu. Mau quay lại làm việc đi- Song Huân lạnh lùng nói, và bỏ đi. Đình Nhã thắc mắc nhìn theo, tại sao...cả Gia Bảo và người này đều cấm cô giao tiếp với Thiên Huy? Công nhận là hồi này anh ta có đáng sợ thật, nhưng làm gì tới nỗi phải tránh xa.....Bao nhiêu câu hỏi xoáy trong đầu Đình Nhã, rốt cuộc là sao?

Lúc này.....

- Thưa chủ tịch, không hay rồi, cô ấy....đã gặp hắn ta...- Trong phòng, một người đàn ông đang ngồi gọi điện cho ai đó

“....”- Bên kia im lặng một hồi rồi cất tiếng, giọng nói lạnh lẽo âm u -“Không phải ta đã cảnh cáo người rồi sao?”

- Xin chủ tịch thứ lỗi, là do tôi quá sơ suất....

” Nếu cô ấy còn gặp lại hắn ta một lần nữa thì người liệu hồn đấy. Tạm thời hãy giúp ta bảo vệ cô ấy. Hắn ta...có lẽ vẫn thù ta chuyện năm xưa nên tuyệt đối sẽ không tha cho cô ấy...”

- Xin chủ tịch yên tâm, tôi sẽ dốc hết sức, kể cả có phải hy sinh mạng sống, tôi cũng sẽ bảo vệ cô gái đó

” Được rồi, không có gì thì ta cúp máy đây”

- Tạm biệt chủ tịch- Người đàn ông lễ phép nói xong cúp máy và đặt máy lên mặt bàn, ánh mắt xa xăm nghĩ ngợi.....

Tối...

Đình Nhã mệt mỏi đẩy cửa bước vào nhà. Bất ngờ...

Bùm!!!!

Một dải dây ngũ sắc rơi xuống đầu cô. Đình Nhã cau mày. Gì đây? Chắc chắn là trò của Gia Bảo rồi. Mà đúng thật, từ trong nhà một con thỏ bông “di động” to lớn, bước ra, cầm bó hoa giơ trước mặt cô, trong con thỏ vang lên giọng của Gia Bảo:

- Vợ ơi, anh xin lỗi vì quá đáng, vợ đừng giận nhé.

Đình Nhã thở dài, bao nhiêu tức giận Gia Bảo đã bay đâu hết, dù sao cô cũng có phần quá đáng. Cô gạt nhẹ đầu:

- Haizz, được rồi, anh mau cõng bộ đồ con thỏ ấy ra đi, tiện thể đem cất bó hoa đi, tôi không giận anh.

Gia Bảo hào hứng cười tươi:

- Cảm ơn vợ!

Đình Nhã bỗng ngớ người. Gia Bảo....anh lấy đâu ra tiền để làm những việc này chứ....Chẳng lẽ.....Đình Nhã thấy rợn người vì ý nghĩ đó. Không thể nào, chắc Gia Bảo không phải người tồi tệ đến mức đó đâu. Cô lấp bấp chỉ vào bó hoa và hỏi Gia Bảo:

- Những thứ này....anh lấy ở đâu?

Gia Bảo ngẩn người, suy nghĩ một hồi rồi anh mới nói, vẻ tự hào:

- À, những thứ này anh tự lấy đấy, nhưng không cần trả tiền. Hồi sáng em quên khoá cửa, anh ra ngoài chơi thì anh thấy một cửa hàng có đầy hoa và gấu bông, thỏ bông....Anh thấy có một vị khách đi vào lấy nhưng không trả tiền mà chỉ đưa cái thẻ gì đó nên anh cũng vào lấy luôn. Em xem anh giỏi không?

Đình Nhã tròn tròn mắt nhìn Gia Bảo, cả người cô run lên. Cháu ơi, đây...đây chẳng phải là ăn cắp sao? Ôi đừng đùa chứ? như vậy nghĩa là cô đã trở thành đồng phạm với Gia Bảo rồi. Đình Nhã giận run lên, cô bẻ tay, cười lạnh:

- Hàn Gia Bảo, hôm nay anh sẽ chết chắc trong tay tôi!!!!!!!

Gia Bảo ngơ ngác, anh sợ sệt co rúm người lại, mắt ngân ngấn nước:

- Vợ à, anh đâu có làm gì?

Không-làm-gì? Khoé miệng Đình Nhã giật giật, mắt cô tối sầm, cô vợ hết hoa, thỏ bông,...ném vào người Gia Bảo, quát to:

- Hành vi của anh gọi là ăn cắp, là ăn cắp rõ chưa? Người ta không trả tiền mà họ trả bằng thẻ hiệu chưa? Anh mau đi trả lại đồng đồ này cho họ mau lên!!!!!!!!!!!!!!

(P/S: Thực ra có một lý do mà Gia Bảo không cần trả tiền, vẫn có thể ngang nhiên lấy đồ mà không bị bắt lại. Các bạn thử nghĩ đi nhé >-<)

10. Chương 9 : Ác Quỷ Lộ Diện

Trong một căn phòng, có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi. Tay hắn cầm ly rượu, ánh mắt lơ đãng nhìn chỗ khác, đôi môi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo, khuôn mặt tựa hồ thiên sứ mà nụ cười thì thật băng giá, khiến người khác rùng mình. Trước mặt hắn là một chiếc bàn sang trọng, bày đầy những khay thức ăn và những chai rượu đắt tiền, đặc biệt, giữa bàn là một bình hoa lan tím.....Bên cạnh hắn là một người đàn ông già. Nét mặt ông ta thoáng bối rối và lưỡng lự, ông ta cất giọng:

- Cậu chủ, mãi mà cậu vẫn không quên cô gái đó sao? Cũng đã 5 năm rồi....

Khuôn mặt hắn tối sầm, ánh mắt lạnh lẽo không chút hơi ấm, hắn quay ra nhìn ông ta, giọng điệu thản nhiên nhưng đầy đe dọa:

- Tôi thấy ông quá già để làm việc cho tôi rồi đây!

Ông già giật mình, khuôn mặt tái mét, ông ta vội cúi lạy rồi rút:

- Xin....xin cậu chủ thứ lỗi....Tôi....tôi hồ đồ quá....

- Hoa lan tím là loài hoa cô ấy thích nhất. Ta nhớ cô ấy đã cười rất tươi khi được nhận hoa lan tím từ ta, đối với ta, không ai đẹp bằng cô ấy...-Thoáng chốc, ánh mắt của hắn trở nên rất dịu dàng....

” -Tặng em hoa lan tím này!

-Ôi, chúng thật đẹp! Cảm ơn anh nhé! Anh biết vì sao em thích hoa lan tím không? Vì chúng rất dịu hiền và tao nhã, giống anh vậy!

- Em sẽ ở bên anh mãi mãi chứ?

- Em hứa, sẽ mãi ở cạnh anh, cho tới lúc chết...”

.....

”- Em xin lỗi, em không còn thích anh nữa

- Không thể nào, em đang nói đùa phải không?

- Em rất xin lỗi, người em thích chính là....”

.....

”- Không, em mau tỉnh lại đi, em đã hứa ở bên cạnh anh mà!

- Anh ấy...chưa bao giờ thích em, dù chỉ một phút giây.....tất cả là tại.....Em xin lỗi, đến giờ em mới nhận ra chỉ có anh là luôn bên cạnh em....Khụ...

- Không được, em không được ngủ, mau dậy đi, anh xin em

- Em...xin...lỗi....”

.....

- Chính tên khốn đó đã hại cô ấy, nếu hấn không từ chối tình cảm của cô ấy thì đâu đến nỗi...- Ánh mắt của người đàn ông trẻ chứa đầy căm thù, tay hấn siết chặt lại....Crắc!

Chiếc ly trong tay hấn bị hấn bóp chặt đến nỗi vỡ nát ra, hấn nghiến răng....

” Người đã dám cướp cô ấy khỏi tay ta tới hai lần thì đừng trách ta ác. Tất cả những người ở bên cạnh người, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được bình yên...đặc biệt là cô gái đó....”

Trở lại nhà Đình Nhã...

- Anh có đem đi trả ngay không?- Đình Nhã thở hồng hộc sau một hồi la hét quá nhiều, lừ mắt nhìn Gia Bảo. Người cô như sắp bốc hỏa đến nơi. Điều khiến cô tức nhất là Gia Bảo không chịu động đậy gì, cứ giương đôi mắt “con nai vàng ngơ ngác” nhìn cô làm cô tức muốn học máu. Gia Bảo chớp chớp mắt, ra vẻ vô tội nhìn Đình Nhã, môi anh mím lại, như đang suy nghĩ gì đó, nhưng sự kiên nhẫn của Đình Nhã cũng có giới hạn. Cô “mỉm cười dịu dàng”, giọng nói “nhẹ nhàng” hết mức có thể:

- Một là anh được hoà nhập với thiên nhiên, đất đai bằng cách ngủ ngoài đường. Hai là anh đem tất cả đồ đạc này trả cho người ta, ngay và luôn!

Gia Bảo giật mình, đôi mắt ngây thơ long lanh nước mắt, anh lao đến ôm chầm lấy Đình Nhã:

- Không, vợ à, đừng đuổi anh đi mà, anh biết lỗi rồi....

Đình Nhã đỏ mặt trước cử chỉ “quá thân mật” của Gia Bảo, cô vừa tức ,vừa ngại ,lại vừa nghệt thở. Đáng ghét, còn không chịu buông cô ra. Đình Nhã nhăn mặt, cô giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Gia Bảo nhưng không hiểu sao anh trông thế mà rất khỏe, cô không sao thoát được.Mùi hương nam tính cứ phả vào mũi cô làm cô như mất hết lực. Sau một hồi cố gắng thoát nhưng bất thành, cuối cùng Đình Nhã phải chịu thua, cô thở dốc, khó nhọc nói:

- Được rồi...mau....mau thả tôi ra, tôi không đuổi anh đâu.....

Gia Bảo cười đắc thắng. Anh buông cô ra, giọng vui vẻ hấn lên:

- Thật sao? Cảm ơn vợ nhé! Vậy giờ anh đi....

Gia Bảo đang định quay đi thì bị Đình Nhã túm lại. Cô thở dài, lắc nhẹ đầu:

- Tôi chưa nói xong. Những thứ kia anh lấy của người ta chưa trả tiền, như vậy gọi là ăn cắp. Nếu mai người ta tìm tới bắt tôi thì sao? Anh đi trả lại đồ cho tôi đi!

Gia Bảo cười bí ẩn và quay người bỏ đi:

- Vợ yên tâm, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu. Em đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi ngủ đi để giữ gìn sức khỏe. Thôi vợ ngủ ngon nhé

Đình Nhã nhìn theo Gia Bảo đầy khó hiểu, rốt cuộc là sao chứ? Anh nói thế chỉ để trấn an cô hay còn ý gì khác? Thực sự cô cũng không thể biết nữa, dạo này, cô cứ có cảm giác Gia Bảo đã dần trở thành một con người khôn khéo hơn, không còn ngốc nghếch quá như trước. Vì sao vậy?

Hôm sau....

- Oáp- Đình Nhã vươn vai ngáp dài. Lại là một ngày làm việc đầy mệt mỏi đối với cô. Cô đặt túi xách lên bàn làm việc, định ngồi xuống thì....

- Đình Nhã à- Một giọng nói đáng yêu vang lên, Đình Nhã ngẩng mặt nhìn. Ra là Hoa Chi, cô bạn làm cùng phòng với cô. Có chuyện gì mà cô ta muốn gặp cô nhỉ? Tuy nghĩ thế nhưng Đình Nhã vẫn mỉm cười lịch sự:

- Có gì không?

Hoa Chi xụ mặt, đôi mắt ngấn ngấn nước, giọng điệu buồn bã:

- Tôi...tôi vừa làm rơi chiếc nhẫn trong nhà kho, nhưng tôi ngại đi một mình lắm, vả lại chiếc nhẫn đó là kỉ vật của mẹ tôi, nó rất quan trọng với tôi.Cô đi với tôi nhé?

Đình Nhã do dự nhìn Hoa Chi. Nên đi hay không? Mà dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau....Đình Nhã vui vẻ gật đầu:

- Được thôi!

Ở nhà kho....

Đình Nhã bước vào, cô đảo dác nhìn quanh và hỏi:

- Ở đâu vậy, Hoa Chi?

- Chắc ở sâu bên trong, cô vào thử tìm đi- Hoa Chi vờ nhìn quanh quất

- Ừm- Đình Nhã nghe theo mà không để ý thấy nụ cười quỷ quyệt trên môi Hoa Chi.....

Rầm!

Cánh cửa nhà kho bị đóng lại một cách không thương tiếc. Đình Nhã giật mình lao tới nhưng không kịp, cô hốt hoảng đập cửa:

- Mở ra, Hoa Chi, cô làm gì vậy? Mở ra!

- Hừ, đồ con đ*, chỉ thấy cái bản mặt của cô là tôi đã buồn nôn rồi. Cô nghĩ cô là ai? Vừa vào làm ở công ty chưa được 4 tháng đã leo lên cái ghế trưởng phòng, trong khi tôi làm việc đã được hơn 2 năm mà chưa được gì, hơn nữa giám đốc Song Huân lúc nào cũng quan tâm cô. Đồ giả tạo, cứ ở trong đây mà hưởng thụ đi. Ha ha!

Hoa Chi cất tiếng cười lớn rồi bỏ đi.

- Không, mở ra! Làm ơn đấy! Mở ra!!!!- Đình Nhã hét lên nhưng vô ích, không ai nghe thấy. Cô bắt đầu sợ hãi, bóng tối như bao trùm lấy cô, trời đã bắt đầu tối....Làm sao đây? Cô rất sợ bóng tối....Nước mắt lăn dài trên má Đình Nhã. Không làm ơn mà....Đừng nhốt cô ở đây...

”- Không, ba mẹ, đừng bỏ con mà, con sợ bóng tối lắm....

- Con gái, hãy chạy khỏi đây, mau lên, mặc kệ chúng ta!

- Không ba mẹ đừng ngủ mà!

- Mau lên! Đi mau lên!!

- Ba! Mẹ! Khôngggggg!!!!!!”

- Không! Đừng mà! Ba mẹ!- Đình Nhã bịt chặt tai và hét lên. Sợ...sợ quá....Chưa bao giờ Đình Nhã thấy tuyệt vọng như lúc này....

- Cô Mai Đình Nhã! Cô ở trong đó phải không?- Có tiếng đập cửa thành thành....Ai vậy? Đình Nhã ngưng khóc, cô ngáp ngừng hỏi:

- Ai thế?

- Là tôi, Song Huân- Cửa bật mở, Song Huân bước vào. Đình Nhã vội đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài

- Khoan đã, Mai Đình Nhã- Song Huân gọi với theo nhưng không kịp. Song Huân thở dài, cũng may có thiết bị định vị ở điện thoại của cô mà Song Huân mới tìm được cô. Song Huân im lặng nhìn theo Đình Nhã.....

.....

- Có chuyện gì?- Chàng trai nhấc máy, giọng lạnh lùng

“Thưa chủ tịch, vừa rồi....cô ấy bị một số người ở công ty hại, nhốt vào nhà kho.Camera an ninh có ghi lại.... Là lỗi của tôi quá sơ suất, mong ngài thứ tội”- Bên kia có vẻ ấp úng

- Cái gì? Ta đã dặn người rồi mà, thật vô dụng! Đó là ai? Mau tìm và bắt nó về cho ta

“Dạ, xin ngài hãy chuẩn bị, tôi sẽ tới đón ngài”

.....

- Không, làm ơn, xin chủ tịch thứ tội....- Trong căn phòng tối tăm bí ẩn, một giọng nói thảm thiết vang lên. Trên mặt đất là một cô gái bị trói, khắp người cô ta đầy vết thương, mặt mũi be bét máu, quần áo rách tả tơi. Mùi máu tanh ngòm lan khắp phòng, đủ khiến người ta chóng mặt.

- Thứ tội? Người đã biết đó chính là người của ta mà vẫn dụng tới, sao ta tha cho người được đây? Người đâu?- Chàng trai nhếch môi nở nụ cười độc ác, quỷ dị- Đem cô ta đi “chăm sóc đặc biệt”

Dứt lời, một đám người áo đen từ đâu xuất hiện, lôi cô gái đi

- Không, chủ tịch, làm ơn....AAAAAAA!!!!!!- Tiếng hét thảm thiết vang vọng giữa đêm tối rồi tắt hẳn

” Bất cứ ai dám động tới em, tôi sẽ không tha thứ. Cho dù có phải hy sinh cả tính mạng của mình , tôi cũng sẽ bảo vệ em. Kẻ nào khiến em rơi nước mắt, kẻ đó phải CHẾT!!!!”Chàng trai nhếch môi, khuôn mặt bị che khuất một nửa bởi bóng tối, ánh mắt như ánh lên sự khát máu, tàn ác, đây chính là ác quỷ, một ác quỷ thực sự đã hiện thân.

11. Chương 10 : Sự Biến Mất Của Gia Bảo

Đình Nhã mệt mỏi bước vào nhà, những chuyện hôm nay thật khiến cô không muốn nhớ lại chút nào hết, mất Đình Nhã thoáng cay cay, chưa bao giờ cô thấy buồn như hôm nay. Cô thở dài, mở cửa...

- Vợ, em về rồi hả?- Một giọng nói hào hứng vang lên, Đình Nhã bắt gặp đôi mắt ngây thơ của Gia Bảo đang nhìn cô. Bất giác, nước mắt Đình Nhã không tự chủ được mà cứ trào ra hai bên má

- Vợ, sao em lại khóc? Em đau ở đâu à? Hay anh nói gì sai?- Gia Bảo lúng túng dỗ dành Đình Nhã nhưng ánh mắt anh đầy vẻ tức giận

- Không, là bụi bay vào mắt thôi- Đình Nhã lắc lắc đầu, mỉm cười. Cô xách túi, cố gắng bình thản nhìn Gia Bảo:

- Tôi về phòng đây, anh cũng mau đi nghỉ sớm đi

Gia Bảo nhìn theo cô, mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi gì đó.....

Bíp! Bíp!

- Cái gì?- Chàng trai lạnh lùng cất tiếng

” Thưa chủ tịch, dự án A có vấn đề, cần ngài xử lý ạ”

- Người thật vô dụng! Chuyện con con như vậy cũng gọi điện làm phiền ta.Người có biết vì sự bất cẩn của người mà cô ấy rất đau khổ không? Ta chưa xử tội người đâu, dám gọi điện làm phiền ta hả?

” Mong chủ tịch thứ lỗi, nhưng dự án lần này gặp vấn đề rất lớn, xin chủ tịch khẩn trương tới đây, tạm thời dẹp chuyện cá nhân sang, tôi sẽ chịu tội với ngài sau ạ”

-.....

“Thưa chủ tịch?”

- Mau chuẩn bị xe, ta sẽ tới thẳng công ty. Nhớ nhẹ nhàng thôi, cô ấy mà thức giấc ta sẽ xử tội người luôn một thể đấy

” Tuân lệnh ngài, thưa chủ tịch”

Tút! Tút!

” Xin lỗi...trong vài ngày sắp tới...có lẽ em phải tự lo rồi...Nhưng yên tâm, tôi sẽ luôn bảo vệ em.....”- Chàng trai nhìn lại căn phòng, khẽ lẩm bẩm rồi quay người.....

Mấy hôm nay tâm trạng Đình Nhã rất tệ. Gia Bảo biến mất mà không nói một lời làm cô bức bối vô cùng. Cảm tưởng như Gia Bảo biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô vậy. Cô thật là dở hơi, Gia Bảo biến mất, lẽ ra cô nên mừng mới phải, bớt đi một tên phiền phức.....cô cần gì phải buồn chứ? Dù gì thì Đình Nhã vẫn không tránh khỏi việc lo lắng cho Gia Bảo. Cô cần môi, khoác túi đi đến công ty...

Ở công ty....

Đình Nhã bước đến cửa thì thấy mọi người đang tụ tập nói gì đó, vẻ mặt ai cũng căng thẳng, cô lắng tai nghe

- Ê biết tin gì chưa? Con nhỏ Hoa Chi bị đánh cho trọng thương, giờ mắt tích dấu không rõ đấy- Người 1 bàn tán

- Nghe nói nguyên nhân là do cô ta đụng tới trưởng phòng Đình Nhã- Người 2

- Hình như trưởng phòng Mai Đình Nhã có chủ tịch âm thầm bảo vệ nên Hoa Chi mới bị như thế- Người 3

- Khiếp, thôi đừng ai dại mà động tới Mai Đình Nhã, nếu không....- Người thứ tư đang định nói bỗng im bặt khi thấy Đình Nhã đứng ở cửa. Mấy người kia thấy thế cũng tản ra làm việc, không túm tụm xì xào nữa. Bầu không khí vì thế mà trở nên căng thẳng. Đình Nhã hơi mất tự nhiên, cô lúng túng đi về chỗ ngồi và nở nụ cười gượng gạo với mọi người, cô cứ suy nghĩ mãi về những gì họ nói. Thực sự chủ tịch...anh ta là ai chứ? Anh ta là ai mà có dính tới cô? Thật sự Đình Nhã không hiểu gì cả, đầu óc cô rối như tơ vò, có nghĩ cô cũng không thể hiểu được. Đang suy nghĩ bỗng Đình Nhã sững người, hai mắt cô mở to hết cỡ, cô nhìn trân trân ra ngoài cửa. Kia....không phải là Gia Bảo sao? Cái khuôn mặt đó.....nhưng tại sao anh lại ăn mặc như vậy? Hơn nữa....tại sao anh lại đi chung ô tô với người đó? Với giám đốc Song Huân.....? Đình Nhã bừng tỉnh khi thấy chiếc xe ô tô bắt đầu rời đi. Cô bật dậy, vội vã chạy ra và hét:

- Hàn Gia Bảo!

Không kịp, chiếc xe ô tô đã bỏ đi rất xa, Đình Nhã đứng bần thần nhìn theo, đầu cô ngổn ngang bao nhiêu câu hỏi.....

.....

- Chủ tịch, sao vậy ạ?

- Vừa rồi, hình như....cô ấy đã thấy ta.....

- Chủ tịch, người đừng tưởng tượng, cô ấy đang trong phòng làm việc cơ mà.

- Hừm, có vẻ người nói đúng, dù sao ta cũng nên cẩn thận hơn nữa!

- Báo cáo!- Trong căn phòng, chàng trai với vẻ ngoài thiên sứ, thông thả nhấp ly rượu, giọng điệu ra lệnh với người đàn ông già trước mặt

- Thưa cậu chủ, hiện giờ cậu ta đang đi thực hiện dự án A ở tận Tứ Xuyên rồi ạ, và cậu ta không còn ở Thượng Hải nữa- Người đàn ông già cúi đầu cung kính và báo cáo

Chàng trai thoáng nhếch môi đắc ý, ánh mắt lơ đãng nhìn ly rượu, lắc nhẹ....Hắn nở nụ cười quỷ quyệt, đôi mắt như phủ một làn sương mỏng, thật khó đoán hắn đang nghĩ gì. Hắn cất giọng bí hiểm:

- Tốt lắm, như vậy ta càng dễ săn mồi. Đây quả là một cơ hội tốt để ta thay cô ấy trả thù.....Ha ha ha! Tôi đành phải bắt nhân với ” người” của cậu rồi, nhưng có trách thì trách cậu bất nghĩa với cô ấy trước.....

Rắc!

Ly rượu bị hấn bóp vỡ nát, máu chảy đầy bàn tay hấn nhưng môi hấn vẫn nở nụ cười, một nụ cười băng giá đến đáng sợ....

”Em rất xin lỗi, anh hãy giúp em trả thù....Hãy khiến cho anh ấy vĩnh viễn không có được hạnh phúc.....

Vĩnh viễn....không có được hạnh phúc..... ”

- Đoá Nhi, tại sao.....không phải tôi ? Tại sao em ngốc nghếch như thế? Em yên tâm...nhất định, vết thương hấn gây ra cho em, tôi sẽ trả đủ.....- Hấn khẽ lẩm bẩm, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía khung hình, là ảnh của một cô gái xinh đẹp có nụ cười thuần khiết

Đình Nhã thất thần đi vào nhà, trong đầu cô dày đặc bao nhiêu câu hỏi. Những gì sáng nay trông thấy đối với cô rất mơ hồ, nó cứ mờ ảo như một giấc mơ vậy. Cô cảm giác đầu như sắp nổ tung. Người đàn ông đó....chắc chắn là Gia Bảo, cô không thể nhầm được....Nhưng sao Gia Bảo....anh lại xuất hiện ở đó? Tại sao anh lại ăn mặc như vậy? Quan trọng hơn....tại sao anh lại có vẻ mặt đó....Vẻ mặt của anh là vẻ mặt nghiêm túc và vô cùng lạnh lùng, vẻ mặt của một con người chín chắn, trưởng thành, chứ không phải vẻ mặt ngây thơ với nụ cười ngô nghê mọi khi nữa. Liệu đây có phải là Gia Bảo mà cô từng biết và từng sống chung với cô không? Hay chỉ là người giống người, là một người khác nhưng Đình Nhã bị nhìn nhầm? Rất nhiều câu hỏi xoáy trong đầu Đình Nhã, cô lắc lắc đầu. Không thể, cô chưa đến nỗi bị hoa mắt....Nhưng tại sao....Gia Bảo lại mang vẻ mặt và dáng điệu như thế? Một Gia Bảo hoàn toàn bình thường mà Đình Nhã chưa bao giờ biết đến.....Càng nghĩ Đình Nhã càng khó tin và không hiểu gì cả, cô mím môi phân vân. Liệu cô bị hoa mắt hay đó chính là Gia Bảo? Mọi thứ xảy ra quá nhanh, khiến cô không kịp nhìn kỹ để biết rõ đâu là thực, đâu là ảo nữa. Bỗng....

Kính Coong!

Có tiếng chuông cửa. Đình Nhã giật mình đứng dậy. Là Gia Bảo chăng? Hay thật, vừa đúng lúc cô có rất nhiều chuyện cần hỏi anh. Cô tiến ra, mở cửa....Nhưng cánh cửa vừa mở thì cô lập tức sững người, hai mắt mở to, một cảm giác thảng thốt bất ngờ khiến cô đứng ngây ra, không cử động được. Người đang đứng ngay trước mặt cô.....đó....đó chẳng phải là.....

12. Chương 11 : Người Dì Trở Về

- Con bé này, gặp dì không mừng hả? Sao vẻ mặt con lạ thế?- Người phụ nữ có mái tóc xoăn nhẹ, khuôn mặt hiền từ, trông rất quý phái và xinh đẹp, cất giọng dịu dàng. Đình Nhã sững sờ, cô dụi dụi mắt như không tin vào mắt mình, người cô run run, đôi mắt ngân ngấn nước, đỏ hoe, cô nghèn nghẹn:

- Dì....Dì....An....

Tách!

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Đình Nhã, cô lao tới ôm chầm lấy người phụ nữ:

- Dì An!!!!!!

Người phụ nữ cười hiền, vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt đầy yêu thương:

- Con bé này, lớn rồi, đừng mè nheo chứ. Dì về rồi đây này

Đình Nhã lắc lắc đầu, cô quệt nước mắt, mỉm cười:

- Con đâu có khóc. Mà bấy lâu nay dì đi đâu vậy ạ? Con nhớ dì lắm....

- Con bé ngốc, dì chỉ là đi công tác thôi mà. Mà con để dì vào nhà nghỉ một chút, đi quãng đường xa dì mệt quá- Người phụ nữ xách va ly bước vào trong nhà. Đang vui vẻ, chợt Đình Nhã nhớ ra một chuyện quan trọng hơn, đó là vụ của Gia Bảo. Thôi cô chết chắc rồi, hiện giờ trong nhà chứa đầy đồ của Gia Bảo, thế nào cô cũng bị đi tra khảo. Mà cô chẳng phải mất công chờ lâu, trong khi cô đang nghĩ ngợi thì đã nghe giọng nói nghiêm nghị:

- Đình Nhã!

Đình Nhã giật mình, mặt cô hơi tái đi, cảm giác khó thở, sợ hãi như tim sắp ngừng đập đến nơi, cô vội chạy vào nhà, cố tỏ vẻ bình tĩnh nhất có thể:

- Dì gọi con ạ?

- Đôi giày đàn ông này là sao? Con mau giải thích cho dì- Người phụ nữ chống hông, chỉ vào một đôi giày ở góc nhà. Đình Nhã cắn môi. Chết thật rồi, hai tay cô bối rối đan vào nhau, cô cúi gằm mặt. Đúng lúc nguy cấp nhất thì bỗng dưng cô trở nên thông minh đột xuất, cô đáp nhanh:

- Dạ, là đôi giày của bạn con nhờ con bán hộ ạ, cậu ấy muốn mua giày mới, giờ cậu ấy đang bận đi công tác nước ngoài

Người phụ nữ im lặng nhìn Đình Nhã một lúc bằng ánh mắt nghi ngờ. Đình Nhã thấy hơi gai người trước ánh mắt dò xét của dì, tim cô đập thình thịch, cô căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, tay run rẩy giấu sau lưng. Một lát sau, người phụ nữ mới quay đi, đặt túi hành lý lên ghế. Đình Nhã thở phào nhẹ nhõm, cơ mặt cô giãn ra, cô nở nụ cười gượng gạo:

- Dì An, con dọn phòng cho dì đi nghỉ ngơi nhé. Con nghĩ chắc dì cũng mệt rồi

- Cũng được, tiện thể con giúp dì chuẩn bị nước nóng nhé. Dì muốn tắm rửa thay đồ luôn- Người phụ nữ gạt nhẹ đầu, mở túi hành lý ra soạn lại đồ. Đình Nhã lặng lẽ ngấm nhìn người phụ nữ, dì vẫn vậy, vẫn thật xinh đẹp, y như mẹ cô vậy. Cả dì An và mẹ cô đều có đôi mắt rất hiền, nhắc đến mẹ là Đình Nhã lại xúc động, mắt cô hoe đỏ, cũng may là cô còn lại dì An trên đời, người phụ nữ đó chính là dì An, là em gái của mẹ cô. Nhưng điều quan trọng nhất mà Đình Nhã phải làm bây giờ là xử lý vụ Gia Bảo. Tạm thời bây giờ anh không có nhà nên cô có thể lừa dì An, chứ tới lúc Gia Bảo về thì....Nghĩ mà Đình Nhã đã rùng mình, cô lắc đầu, le lưỡi. Không được, cô phải xử lý ổn thỏa, không được để dì An phát hiện. Đình Nhã đi về phía nhà vệ sinh, trước hết cô cần chuẩn bị nước tắm cho dì đã....

- Dì, dì kể cho con nghe chuyện đi công tác của dì đi- Đình Nhã hào hứng lắc lắc tay dì An, trông cô rạng rỡ như một đứa trẻ

- Con bé này, lớn đùng rồi mà còn như con nít, chuyện chẳng có gì đáng kể cả, ngoại trừ....- Ánh mắt dì An bỗng trở nên buồn bã. Đình Nhã ngơ ngác nhìn dì An, cô chớp mắt:

- Có chuyện gì mà dì buồn thế ạ?

- Dì có tiện thể ra thăm mộ cha mẹ con, nhìn mẹ con mà dì thương quá....- Giọng dì An chùng hẫ xuống. Đình Nhã cũng thấy buồn vô hạn, sống mũi cô cay cay, muốn khóc mà không thể khóc được. Đâu chỉ có dì An, cô cũng rất nhớ và thương cha mẹ. Ông trời thật nghiệt ngã, lại cướp đi cha mẹ của cô, cướp đi người cô yêu thương nhất

- Còn con, dạo này vẫn sống tốt chứ? Không có dì bên cạnh con có tự chăm sóc được bản thân không?- Dì An nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương trìu mến

- Dì đừng lo, con ổn mà- Đình Nhã lễ phép trả lời, cô nắm chặt tay dì An

- Con ổn là dì mừng rồi. Con gái sống một mình, phải hết sức đề phòng nhé con, đừng bao giờ tốt bụng quá, con sẽ phải chịu tổn thương đấy. Dì lo nhất là cái tính hay thương người của con- Dì An lo lắng nói

- Dì đừng lo mà, con sẽ hết sức cẩn thận- Đình Nhã mỉm cười trấn an dì, tim cô đập liên hồi vì bị dì nói trúng tim đen. Chắc, dì đúng là giỏi, nói gần trúng hết, làm cô đau tim, hy vọng chuyện đó không lộ ra.....Nhưng có vẻ ông trời không thương xót cô, cô đang nói chuyện với dì An vui vẻ thì.....

Kính Coong!!!

Có tiếng chuông cửa, cả Đình Nhã và dì An cùng quay ra. Dì An đứng dậy và bảo:

- Để dì ra mở cửa xem là ai

Nghe tiếng chuông cửa mà Đình Nhã có chút sợ hãi, cô đã đoán ra được người bấm chuông là ai. Cô nhanh nhẩu đứng dậy và đỡ dì An ngồi xuống:

- Dì mới đi xa về mệt, dì cứ ngồi nghỉ đi ạ. Để con ra mở cửa là được

Đình Nhã đi ra cửa, và không ngoài dự đoán của cô, cô vừa mở cửa thì một giọng nói “ngọt như mía” vang lên:

- Vợ ơi!

Gia Bảo cười toe toét, định ôm chầm lấy Đình Nhã thì cô đã nhanh tay bịt miệng anh lại, vẻ mặt cô vô cùng căng thẳng. Gia Bảo ngỡ ngác không hiểu gì, anh tròn mắt ngây ngô nhìn cô. Đình Nhã ra dấu im lặng, cô nói gần từng từ, giọng nói như phát ra từ kẽ răng:

- Anh-im-lặng- giùm- tôi!

- Ồ.....à.....anh....ết...ở.....(Vợ à, anh nghệt thờ)- Gia Bảo ảm ứ cố nói từng chữ, Đình Nhã thở dài và bỏ anh ra. Cô im lặng nhìn anh, vẫn là cái vẻ ngây ngô như con nít, vậy còn người cô nhìn thấy là ai? Mấy ngày nay anh đã đi đâu, cô có rất nhiều chuyện cần hỏi anh, tiếc là bây giờ cô không có thời gian. Đình Nhã đang định kéo Gia Bảo đi thì....

- Đình Nhã à, sao con lâu thế? Là ai vậy?

Đình Nhã giật mình chết sững. Đã quá muộn, Gia Bảo và dì An đã chạm mặt nhau. Đình Nhã đang chuẩn bị giải thích thì cô thấy sắc mặt dì An và Gia Bảo rất lạ, cả hai đều tái mặt. Cô tính mở miệng nói, bất ngờ dì An kéo cô vào trong, rất nhanh, giọng dì đầy giận dữ:

- Đình Nhã, con không được lại gần người này!

- Lâu không gặp, dì An!- Gia Bảo sầm mặt, miệng cười lúng túng. Đình Nhã tròn mắt ngạc nhiên nhìn dì An và cả Gia Bảo. Vậy là sao? Họ có quen nhau từ trước sao?

- Im miệng, ai cho cậu nói chuyện với tôi. Cút khỏi đây mau, ở đây không chứa chấp cậu!- Dì An quát lên, nhìn Gia Bảo căm thù- Cậu cũng giống cha cậu thôi, đồ sát nhân, cậu tính hại cháu gái tôi nữa à? Hại chị gái tôi và anh rể tôi chưa đủ sao?

- Dì.....dì An....con không hiểu, chắc dì nhầm rồi, đây là Gia Bảo, anh ấy hiền lắm, anh ấy bị bệnh mà...- Đình Nhã ấp úng nói, nhưng sự im lặng của Gia Bảo làm cô thoáng sợ hãi. Những gì dì An nói...là sao?

- Con im đi cho dì. Con không hiểu gì đâu. Cậu ta....chính là con trai của kẻ đã giết cha mẹ con đấy. Cậu ta là con trai của Hàn Vũ Nam- kẻ sát nhân hại con mồ côi như thế này!- Dì An hét lên căm phẫn. Đình Nhã sững sờ, có cái gì vỡ nát. Là sao chứ? Con trai của kẻ đã giết cha mẹ cô?

13. Chương 12 : Bí Mật Chôn Giấu

Gia Bảo cúi mặt không nói được gì, anh nhìn Đình Nhã bằng ánh mắt bi thương xen lẫn tội lỗi. Đình Nhã thấy tim như thắt lại. Ánh mắt của anh như lời khẳng định khiến tim cô đau nhói. Nước mắt cô trào ra ướt đầm hai bên má, cô gào lên:

- Tại sao? Tại sao vậy, Hàn Gia Bảo? Anh đã lừa tôi, tất cả đều là màn kịch của anh!

Gia Bảo đứng lặng người, mặt anh tái đi, anh tiến tới gần cô nhưng cô đã lùi lại. Ánh mắt căm thù của cô khiến anh đau đớn vô cùng

- Cút....cút khỏi đây nhanh!- Dì An túm áo Gia Bảo và kéo anh ra ngoài. Gia Bảo bị đẩy bất ngờ nên ngã nhào xuống nền gạch, anh ngẩng lên nhìn Đình Nhã nhưng cô ngoảnh mặt đi và chạy vào trong nhà. Anh đứng dậy định chạy theo cô thì dì An chặn anh lại, hét:

- Làm ơn, biến khỏi đây đi! Tôi sẽ không để gia đình cậu hại con bé đâu. Cả cậu nữa, cút đi!

Anh đưa mắt buồn bã nhìn Đình Nhã một lần rồi bỏ đi. Đình Nhã nhìn theo anh, nước mắt lại tuôn rơi. Giờ cô đã hiểu tại sao cô lại đau lòng đến vậy, có lẽ cô đã có tình cảm với cái người ngây ngô như trẻ con ấy mất rồi. Đau đớn thay, đó lại là con trai của kẻ đã giết cha mẹ cô.....

.....

- Dì An, rốt cuộc mọi chuyện là sao ạ? Con thực sự không hiểu....- Đình Nhã đưa mắt thần thờ nhìn ra xa, đôi mắt cô ráo hoảnh, môi cắn chặt tức giận

- Chuyện dài lắm. Năm ấy, Hàn Vũ Nam và cha con cùng theo đuổi mẹ con, kết quả là mẹ con lại chọn cha con, Hàn Vũ Nam rất tức giận. Nhiều lần ông ta đến phá nhà con nhưng không thành, năm con lên 4 tuổi, ông ta đã sai người đến thiêu chết cha con, rủi ro thế nào mà hôm đó mẹ con ở nhà, thế là cha mẹ con đã ra đi, nhưng hai người vẫn kịp cứu sống con.....- Dì An chậm rãi kể lại. Mắt Đình Nhã rưng rưng, cô không ngờ Hàn Vũ Nam- cha của Hàn Gia Bảo- ông ta lại ác đến thế, nhẫn tâm hại chết cha mẹ cô. Hàn Gia Bảo, chắc anh cũng giống cha anh thôi, anh tiếp cận cô để âm thầm tìm cách giết hại cô. Càng nghĩ Đình Nhã càng căm hận Gia Bảo, nước mắt cô không ngừng rơi xuống má

- Thôi con à, đừng nghĩ ngợi nữa, mau ngủ đi. Tốt nhất là con nên tránh xa cậu ta ra- Dì An vuốt nhẹ tóc Đình Nhã và kéo chăn lên đắp cho cô. Xong xuôi, dì thu dọn hết hành lý, Đình Nhã thấy thế bèn bật dậy, cô kéo tay dì An, hỏi:

- Dì đi đâu vậy ạ?

- Con gái, dì xin lỗi nhưng dì vừa nhận được cuộc điện thoại khẩn cấp, dì phải đi công tác ngay bây giờ. Con chú ý giữ gìn sức khỏe nhé, và nhớ cẩn thận- Dì An âu yếm nhìn Đình Nhã rồi quay đi

- Dì đi cẩn thận ạ- Đình Nhã nói với theo và nằm xuống, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, cô thấy có một vòng tay ấm áp ôm chặt cô, một mùi hương nam tính quen thuộc xộc vào mũi cô. Nước mắt cô vô thức trào ra. Gia Bảo, là anh sao? Chắc chắn cô đang mơ rồi. Cô và anh....vĩnh viễn không thể ở bên nhau.....

- Ủm....- Đình Nhã mệt mỏi mở mắt. Khung cảnh trước mặt khiến cô tỉnh hẳn, cô hốt hoảng bật dậy, dụi dụi mắt để nhìn kỹ hơn. Cô đang ở đâu thế này? Một căn phòng to lớn và vô cùng sang trọng. Đúng lúc đó, cửa bật mở, Gia Bảo bước vào, không còn cái vẻ ngây thơ, ngốc nghếch nữa mà thay vào đó là vẻ chững chạc, lạnh lùng. Không sai, đây chính là cái người mà cô đã nhìn thấy ở công ty.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì?- Đình Nhã chán ghét không thèm nhìn Gia Bảo, cô cảnh giác ngồi lùi xa ra

- Anh với em, chúng ta cần nói chuyện....- Gia Bảo ngập ngừng nói

- Nói chuyện? Hừ, có chuyện gì cần nói? Anh lừa tôi vậy chưa đủ sao? Ban đầu anh nhận tôi là vợ, xong giả vờ mất trí nhớ để tôi thương hại, mục đích của anh là tiếp cận tôi, để tìm cách giết tôi đúng không? Tôi cứ thắc mắc không hiểu sao anh ngăn cản tôi làm việc ở công ty thời trang Y.T, hoá ra anh sợ lộ việc anh chính là chủ tịch của Y.T. Tôi nói có sai chỗ nào không? Cả chuyện cha anh giết cha mẹ tôi, anh cũng giấu tôi. Còn gì giấu tôi, anh nói nốt ra đi!- Đình Nhã kích động hét lên, mắt cô ngấn ngấn nước.

Nhìn cô như vậy, Gia Bảo rất đau lòng, anh ngồi đối diện với cô, từ tốn nói:

- Phải, anh thừa nhận anh đã lừa dối em, anh đã giả vờ mất trí nhớ, tỏ vẻ trẻ con để em tin anh và cho anh ở lại. Anh cũng thừa nhận, cha anh đã có lỗi khi hại cha mẹ em, nhưng cha anh không có cố ý, hôm ấy ông đến tìm cha em và có ý giết cha em thật, nhưng khi vừa châm lửa thì ông đã nghĩ lại và vứt bật lửa đi, xui xẻo là mảnh giấy ông đốt bị bén lửa, gió thổi nó bay vào nhà em và gây ra hỏa hoạn, khiến bố mẹ em ra đi chứ cha anh không có cố ý. Trước khi qua đời, ông đã kể hết cho anh, ông thực sự rất ân hận và ông đã nhờ anh thực hiện tâm nguyện cuối cùng của ông là chăm sóc em. Anh đã thực hiện lời hứa với cha anh, anh đi tìm em và cuối cùng anh cũng tìm thấy em. Ban đầu, anh chỉ vì lời hứa với cha anh, nhưng lâu dần, anh phát hiện ra rằng anh thực sự có tình cảm với em. Em có thể tha thứ cho cha anh và đến với anh được không?

Đình Nhã run rẩy lùi lại, mặt cô đầm đìa nước mắt, cô nhìn anh đầy đau khổ, cô nhếch miệng:

- Tha thứ? Sau tất cả những gì cha anh gây ra cho cha mẹ tôi? Không có ý ư? Thế còn cái chết oan của cha mẹ tôi thì sao? Mười mấy năm trời tôi phải sống cảnh mồ côi, mất đi một gia đình thì sao? Giờ nói một tiếng xin lỗi là xong à? Anh trả lại cho tôi gia đình tôi được không? Dù cha anh không cố ý thì cũng gián tiếp hại chết cha mẹ tôi, còn đòi tôi tha thứ sao? Dối trá, anh cũng giống cha anh, đồ dối trá! Tôi hận anh, Hàn Gia Bảo!!!!!!

Gia Bảo sững người, anh ngồi bất động nhìn cô. Đình Nhã khóc nức nở. Anh đau sao? Cô còn đau hơn anh gấp vạn lần. Nhìn anh mà cô thấy như có nghìn mũi dao đâm vào tim. Cô thật có lỗi với cha mẹ, lại đi yêu chính con trai của kẻ đã hại cha mẹ cô....Sao ông trời nỡ đẩy cô vào hoàn cảnh trở trêu như thế này chứ? Cô loạng choạng đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Mọi chuyện chấm dứt rồi, anh với tôi không còn liên hệ nữa. Việc của anh anh lo, việc của tôi tôi lo, tạm biệt

Đình Nhã đang định bước ra cửa thì....

Pặc!

Một cánh tay mạnh mẽ lôi cô lại làm cô ngã nhào vào lòng người đó. Đình Nhã vội đứng dậy, rất nhanh, cô nhú mày tức giận:

- Anh làm gì vậy?

- Giờ anh sẽ sống thật với cái tên Hàn Gia Bảo. Từ trước đến giờ anh đã phải tỏ vẻ ngây thơ con nít trước mặt em quá đủ rồi. Anh sẽ trở lại là anh. Mọi chuyện anh đã nói hết với em, anh không có gì phải sợ nữa. Cho đến khi có sự cho phép của anh thì em tuyệt đối không được rời khỏi anh- Gia Bảo nghiêm túc nhìn Đình Nhã, từng hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt cô làm cô bất giác đỏ ửng mặt, cô cố gắng vùng thoát khỏi anh nhưng không được, cô phồng má:

- Bỏ ra, ai cho phép anh quyền đầy hả?

- Trong suốt 4 tháng sống với em, và với tư cách là CHỒNG em, anh tự cho mình cái quyền đó- Gia Bảo nhếch miệng ranh mãnh, nói rành rọt từng từ

- Anh.....anh....tôi không công nhận anh là chồng!- Đình Nhã tức đỏ cả mặt

- Ồ, em nghĩ 4 tháng là quãng thời gian ngắn ư? Ít nhiều chúng ta cũng từng có bao nhiêu kỉ niệm rồi, và em cũng đã ngủ với anh (ai không nhớ đọc lại chap 1), thế nên....làm phiền em phải ở lại rồi, VỢ à- Gia Bảo thì thầm vào tai Đình Nhã, giọng anh trầm ấm ,mê hoặc người nghe.

Đình Nhã chỉ biết nghiêng răng ken két, đúng thật là “Gậy ông đập lưng ông”, cô quên mất là cô với anh đã.....Đáng ghét quá mà! Cô tự hại cô rồi, chúa ơi, cứu cô với! Từ giờ cô biết phải sống sao?

14. Chương 13 : Đẳng Sau Một Thiên Thần

- Vợ à, em đi đâu vậy?- Gia Bảo nở một nụ cười rất chi là “dịu dàng” làm Đình Nhã bất giác rùng mình. Mồ hôi chảy ròng ròng, mặc dù bây giờ là mùa đông mà trông mồ hôi trên mặt Đình Nhã cứ như mùa hè nóng nực. Cô khẽ nuốt nước bọt, cố nói cứng giọng:

- Tôi đi vệ sinh, không lẽ anh định đi theo?

- Ồ, ra vậy, đi vệ sinh. Thế em có thể giải thích cho anh tại sao em đi vệ sinh mà lại cầm theo chùm chìa khoá cửa không? Phòng vệ sinh ở ngay trong này mà- Gia Bảo làm bộ ngây thơ, gật gù và chỉ vào chùm chìa khoá trên tay Đình Nhã

Đình Nhã giật mình tái mặt, cô lùi lại một bước, cười gượng gạo:

- Ha ha, cái này...tôi....tôi....

- Huh?- Gia Bảo vẫn mỉm cười và càng tiến sát Đình Nhã hơn

- Tôi...tôi...- Đình Nhã ấp úng, lùi dần về phía sau, nhưng cô càng lùi thì Gia Bảo càng tiến tới

- Vợ à, xem ra anh quá lơ là với em rồi- Gia Bảo nhếch môi, cười đểu làm Đình Nhã lạnh toát sống lưng

- Kyaaaaaaa!

Trong căn biệt thự sang trọng vang lên tiếng hét thảm thiết của Đình Nhã...

- Vợ à, mau xuống ăn trưa thôi- Gia Bảo quay bước ra cửa

Mặt Đình Nhã vẫn còn bí xị. Đáng ghét, sắp trốn thoát thành công rồi, ai ngờ Gia Bảo tự nhiên thức giấc. Anh cũng thật quá đáng, có mỗi vậy mà cũng véo má cô đỏ tấy, suốt mấy ngày giam giữ cô, giờ cô muốn trốn đi cũng không cho. Đình Nhã thấy mình thật ngu ngốc, miệng nói hận Gia Bảo nhưng lại chấp nhận (tất nhiên là một cách miễn cưỡng) ở lại đây, để bị anh “bắt nạt”. Cô khẽ thở dài, mặc dù anh là kẻ thù của cô nhưng không thể phủ nhận....cô vẫn còn rất...yêu anh....Tiếc là cô không đủ dũng cảm để tha thứ cho anh, cho gia đình anh....

- Tôi không đi!- Đình Nhã nói dứt khoát, cô khoanh tay, ngồi im như thách thức Gia Bảo. Anh im lặng một lát, vẻ mặt như nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên, anh bước tới chỗ Đình Nhã, và cúi xuống. Đình Nhã hốt hoảng ngồi lù lại, cô lắp bắp:

- Nè...anh...anh định làm gì?

- Vợ à, biết sao đây? Em không chịu đi nên anh chỉ còn cách bế em thôi- Gia Bảo vờ thở dài, vờn vai. Đình Nhã mặt chảy dài mấy vệt đen, khoé miệng cô giật giật, cô sợ hãi đứng bật dậy nhanh như chớp, cô xua tay lia lịa, cười giả lả:

- Không cần, sao tôi dám phiền chủ tịch Hàn chứ. Tôi tự đi được rồi

Giọng cô đầy mỉa mai khi nhắc đến hai chữ “chủ tịch”. Gia Bảo chán nản ôm đầu. Chậc, đúng là giận dai, tới giờ mà cô vẫn nhớ vụ ấy, xem chừng anh phải khổ rồi đây.

.....

Ngồi vào bàn ăn, trên bàn đầy ắp thức ăn mà vẻ mặt Đình Nhã vẫn lạnh tanh, cô không chịu cầm đũa lên gấp thức ăn làm Gia Bảo có chút lo lắng. Anh nhẹ giọng:

- Vợ à, sao em không ăn đi?

- Tôi không đói- Đình Nhã ngoảnh mặt đi, nhưng cái bụng của cô lại phản chủ

Ọc!Ọc!

Bụng cô réo liên hồi, Đình Nhã đỏ mặt không nói được gì. Gia Bảo bịt miệng cố nén cười, anh không hề tha cho cô mà chớp thời cơ trêu ghẹo cô luôn, anh tỏ vẻ ngây thơ:

- Ủa, tiếng gì thế nhỉ?

Đình Nhã chỉ biết mím môi, mặt cô đỏ lừ vì tức giận và xấu hổ. Đáng ghét, đã biết mà còn cố tình chọc ghẹo cô, Gia Bảo quả không phải tay vừa

- Vợ, em muốn tự ăn hay anh đút?- Giọng Gia Bảo đầy bỡn cợt, ánh mắt như xoáy sâu vào Đình Nhã khiến cô lúng túng và buộc phải cầm đũa lên, cô lườm anh:

- Tôi tự ăn!

- Ngoan lắm- Gia Bảo cười hài lòng và cúi xuống ăn tiếp, không chú ý tới Đình Nhã nữa. Đình Nhã nghiến răng trèo trẹo. So với Gia Bảo bây giờ thì thà cô chọn Gia Bảo ngốc nghếch lúc trước còn hơn, ít ra Gia Bảo lúc trước còn biết nghe lời cô, chứ Gia Bảo bây giờ quá cao thủ, toàn đẩy cô vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan”, ép buộc cô làm điều anh muốn, khiến cô muốn phản kháng mà đành bó tay bất lực. Số Đình Nhã thật là xui xẻo mà....

- Này, rốt cuộc tôi phải ở đây đến khi nào? Tôi muốn về đi làm, tôi còn việc ở công ty nữa- Đình Nhã chống hông, nghiêm túc nhìn Gia Bảo

- Em lo gì chứ? Mọi việc ở công ty anh đã cử người lo giúp em rồi, em chỉ cần ở đây nghỉ ngơi thôi- Gia Bảo thông thả nhấp ly trà. Thái độ bình thản của anh khiến Đình Nhã tức điên lên mà không làm gì được anh. Cô cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, quát:

- Nghe này chủ tịch, nếu tôi không đi làm thì sẽ bị người trong công ty nói này nói nọ, hiểu chưa? Vấn đề không phải anh là chủ tịch nên có thể thu xếp việc, mà vấn đề là tôi không muốn bị bàn tán, nghe rõ rồi chứ chủ tịch?

- Vợ à, em không thấy từ ngoài nhìn vào thì tư thế của chúng ta hơi có chút mờ ám sao?- Gia Bảo cười cười, nói kiểu trêu ghẹo và mang hàm ý. Đình Nhã đỏ mặt. Đúng thật là hiện giờ cô đang ghé sát mặt vào mặt anh, nếu người đứng từ ngoài nhìn vào trong phòng nhất định sẽ nghĩ cô và anh đang...kiss nhau.

- Anh....Hừ, đáng ghét thật!- Đình Nhã đứng lùi ra xa, hét to. Nhìn bộ dạng của cô mà Gia Bảo cười thầm, “cô vợ” của anh, đáng yêu hơn anh tưởng

-Vợ à, sao em phải sợ nhỉ? Dù gì chúng ta cũng có 4 tháng bên nhau rồi- Gia Bảo kéo dài giọng như cố ý trêu tức Đình Nhã, anh còn cười gian xảo khiến Đình Nhã hận là không thể đâm vào mặt anh. Cô đứng là ngốc, đi “nuôi ong tay áo”, tốt bụng cứu giúp Gia Bảo để giờ anh lôi chuyện đó ra uy hiếp cô. Trời ơi, cô thực sự chịu hết nổi anh rồi

- Anh.....- Đình Nhã nói chậm rãi, mắt toé lửa

- Gì hả vợ ?- Gia Bảo ngược khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội lên nhìn Đình Nhã, ánh mắt dịu dàng phát ớn

- Đi chết đi!- Đình Nhã vớ chiếc gối ném về phía Gia Bảo

Bốp! Bốp!

Đình Nhã tức đến nổi suýt cắn vào lưỡi khi Gia Bảo nhanh tay bắt gọn chiếc gối cô ném về phía anh. Gia Bảo thả chiếc gối xuống đất, anh phui phui tay, cười ầm ập:

- Vợ à, em xem thường anh quá rồi đấy. Em có nhớ có lần em bị bọn du côn trong ngõ chọc ghẹo, anh đã đánh bọn chúng để cứu em không? Em nghĩ chỉ với một cái gối là thắng anh hả?

- Anh....càng nhớ lại tôi càng thấy tức giận. Đồ lừa đảo! Hôm đó anh đã lừa tôi, rõ ràng anh có võ, anh lại làm bộ yếu đuối mất trí nhớ để tôi cho anh ở lại!- Đình Nhã quát lên, ánh mắt hình viên đạn nhìn Gia Bảo

- Vợ à, em không thể trách anh được. Do anh rất muốn ở cạnh em mà- Gia Bảo giả bộ chớp mắt vô tội làm Đình Nhã tức nghẹn họng

- Tên xấu xa này, anh còn dám nói à? Ở cạnh cái nỗi gì? Trong suốt bốn tháng anh đã lừa tôi một cú ngoạn mục đấy! Anh cũng giỏi thật- Đình Nhã vớ tiếp cái gối thứ hai trên giường và ném về phía Gia Bảo với tốc độ ánh sáng

Bốp!

15. Chương 14 : Alin

Một lần nữa, Gia Bảo chỉ dùng một tay, bắt gọn chiếc gối mà Đình Nhã ném về phía anh. Anh thản nhiên ngồi xuống ghế, môi nhếch lên như trêu tức cô:

- Vợ à, trình độ của em còn kém lắm!

Đình Nhã tức đỏ cả mặt, cô cắn môi, trừng mắt nhìn anh, rồi quay người nằm xuống giường, trùm chăn kín mặt. Chỉ nghe tiếng cười khê của Gia Bảo. Anh đứng dậy,giọng vui vẻ, kéo chăn của cô ra:

- Vợ à, em còn trẻ con hơn cả anh lúc trước đấy. Em đang dối anh hả?

- Ai thèm dối chứ?- Đình Nhã vội ngồi dậy, hét lớn, mặt cô đỏ bừng, ánh mắt căm thù nhìn Gia Bảo như muốn “ăn tươi nuốt sống” anh- Ai bảo anh dám bắt nạt vợ anh.....

Đang nói Đình Nhã bỗng im bật, mặt cô đỏ như quả cà chua, cô vội quay mặt đi, thầm hối hận vì sự ngu ngốc lỗ lòi của cô. Gia Bảo cười đắc ý, ánh mắt đầy gian tà, anh ngồi đối diện với cô, “ngây thơ” hỏi:

- Em nói gì cơ?

Đình Nhã ngồi im, cô xấu hổ không dám nói gì, thế mà Gia Bảo cứ cố ý hỏi lại làm cô tức phát khóc, cô thật ngu ngốc quá đi, ai đời lại....Mà Gia Bảo cũng đều hơn cô nghĩ, đã biết cô lỗ lòi còn hỏi. Cô quay sang, lườm anh, khề hắng giọng:

- Nói gì nhỉ? Tôi không nhớ, xin lỗi nhé, dạo này trí nhớ của tôi kém lắm

- Nhưng hình như anh nghe có ai đó nói cái gì mà anh bắt nạt VỢ anh- Gia Bảo thích thú nói, nhấn mạnh chữ “VỢ” khiến Đình Nhã xém chút là té khỏi giường. Cô mím môi, tức giận liếc anh, cả người như bốc hỏa. Gia Bảo nén cười trước bộ dạng của cô. Quả thực bây giờ cô rất đáng yêu, cái điệu bộ ngại ngùng và tức giận ấy làm anh không kìm nổi mà kéo cô lại sát anh. Môi chạm môi....Đình Nhã mở to mắt, một cảm giác ngọt ngào len vào tim cô, tim cô bắt nhịp đập mạnh....Cô không thể phản kháng, tay cô buông thõng xuống, để im, dấu biết là không được, dấu biết anh là kẻ thù của cô, nhưng, cô lại không muốn rời khỏi anh, cô biết, cô đã yêu con người này quá sâu đậm rồi. Tình cảm quả là một trái ngọt, mà cũng là trái đắng, dù không thể nhưng vẫn cắn đầu vào cái trái ngọt chết người đó. Nước mắt Đình Nhã rơi xuống, mặn chát....Gia Bảo hốt hoảng buông cô ra, nhẹ nhàng quệt máu ở đôi môi đã sưng đỏ của cô. Có phải anh đã quá thô bạo không? Anh vội lau nước mắt cho cô, ngập ngừng:

- Anh...anh xin lỗi....

- Không cần, anh mau ra ngoài đi! Ra ngay đi!- Đình Nhã giàn giụa nước mắt, cô đẩy anh ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, leo lên giường chầm chần. Mặc cho anh gọi, cô bịt chặt miệng, cố ngăn tiếng khóc nức nở. Tại sao? Gia Bảo, tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc đời cô, khiến cô hạnh phúc và đau khổ thế này? Đình Nhã chạm nhẹ vào tim, ngăn lại thứ cảm xúc đáng ghét vừa xuất hiện trong tim cô, miệng cô khô khốc, đắng ngắt. Nụ hôn đó...thật ngọt, nhưng cô không thể.....Anh là kẻ thù của cô, là thứ mà cô không bao giờ được chạm tới, mãi mãi....

- Không, cha mẹ, con xin lỗi...- Đình Nhã run rẩy co người lại. Hình ảnh ngôi nhà bốc cháy, cha mẹ nằm bên vũng máu, và nụ hôn của Gia Bảo, hình ảnh của anh cứ hiện lên trong đầu cô. Đình Nhã như đứng giữa hai con đường, cô hoàn toàn bế tắc, không biết nên chọn con đường nào. Thật khó cho cô mà.....

Thái độ của Đình Nhã đối với Gia Bảo càng ngày càng lạnh nhạt. Gặp anh là cô lại tránh, Gia Bảo vô cùng buồn bã. Anh tự trách mình hôm đó đã quá vội vã, cô tránh mặt anh là đúng thôi.

- Anh xin lỗi!- Ba tiếng này phát ra thật nhẹ mà cũng thật dứt khoát khiến tim Đình Nhã hẫng đi một nhịp, đập mạnh. Mặt cô thoáng đỏ, nhưng cô lắc lắc đầu, tự nhủ mình phải tỉnh táo. Cô quay sang nhìn Gia Bảo, lạnh lùng, giọng nghẹn ngào:

- Nếu xin lỗi có thể làm lành được tất cả, tôi sẽ nhận lời xin lỗi của anh! Anh có thể làm bố mẹ tôi sống lại, thì tôi sẽ tha thứ cho anh.

Gia Bảo sững người, mặt hơi tái đi, tay run run nắm chặt, anh nhìn cô, ánh mắt đau thương nhưng sâu thẳm đến kỳ lạ, làm cô khẽ run lên:

- Anh xin lỗi...vì tất cả....

Lại là ba tiếng này. Khoé mắt Đình Nhã cay cay. Đứng, đừng làm vế mặt như vậy. Anh đâu biết rằng, thấy anh như thế, cô đau đớn rất nhiều. Có lẽ, cô nên tha thứ sao? Đúng lúc Đình Nhã định mở miệng nói sẽ tha thứ cho anh, nhưng cô sực tỉnh. Không, cô không được yếu lòng, nhất định phải mạnh mẽ lên. Cô nhếch miệng, cất tiếng nói đầy mỉa mai:

- Nụ hôn đó...coi như tôi bố thí cho anh, anh không cần ấy nấy, mau đi đi! Tôi muốn ở một mình

Gia Bảo sững sờ, cổ họng anh như nghẹn lại, muốn nói mà không nói được. Anh mỉm cười, một nụ cười buồn, anh quay người đi....

Sập!

Cánh cửa đóng sầm lại. Lúc cánh cửa đóng lại cũng là lúc nước mắt Đình Nhã tuôn rơi. Ngốc nghếch, cô khóc gì chứ? Tất cả là do cô chọn mà, cô đã chọn con đường thù anh, việc gì cô phải đau lòng? Cô cần nhớ, anh chính là.....con trai kẻ đã hại chết cha mẹ cô, là.....kẻ thù của cô....

- Hức...Hu hu....- Đình Nhã khóc nức nở. Giá như, anh không phải con trai kẻ ấy, giá như cô chưa biết mọi chuyện, giá như cô đủ dũng cảm hơn, chấp nhận tha thứ cho anh, biết rằng anh không có tội nhưng cô không đủ can đảm để tha thứ, giá như...giá như....Tất cả chỉ là “giá như....”Mãi mãi không bao giờ xảy ra.....

Đình Nhã ngây người nhìn cây hoa cúc ngoài vườn. Từ khi nào....? Là ai đã trồng nó? Sao tới giờ cô mới phát hiện ra trong vườn nhà Gia Bảo có trồng hoa cúc nhỉ? Đình Nhã chạm nhẹ lên cánh hoa. Thật mềm mại....một màu vàng thật tinh khiết....Một giọt nước mắt lăn trên má, Đình Nhã đưa tay ngắt những cánh hoa, thả cho gió thổi bay. Hoa cúc vốn là biểu tượng cho sự tin tưởng, nhưng khi niềm tin không còn thì bông hoa cúc đấy không còn ý nghĩa nữa....những cánh hoa bay theo gió đi rất xa, Đình Nhã lặng lẽ nhìn theo. Niềm tin của cô với Gia Bảo cũng đã mất đi sao?

- Anh Bảo!- Một giọng nói trong trẻo vang lên, Đình Nhã giật mình quay người lại nhìn. Hiện trước mặt cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Mái tóc nâu bồng bênh gọn sóng, đôi mắt xám tro trong veo đầy thơ ngây, đôi môi hồng nhỏ xinh, làn da trắng hồng. Cô gái mặc một chiếc váy trắng tinh, khoác ngoài là áo khoác đen, đi giày búp bê hồng, mái tóc thả tung bay trong gió. Trông bộ dạng thuần khiết, thiên sứ đó của cô gái, bất cứ người đàn ông nào cũng muốn che chở, ngay cả Đình Nhã cũng còn ngạc nhiên trước nhan sắc ấy. Nhưng cô gái này là ai? Không hiểu sao Đình Nhã có chút bực bội, và khó thở. Cô nhủ mi, tỏ ý không vui. Cô gái đã phát hiện ra Đình Nhã, cô ta bước đến chỗ Đình Nhã đứng, mặt khề nhằn lại, giọng có phần gay gắt:

- Cô là ai? Sao lại ở trong nhà anh Bảo hả?

Đình Nhã lùi lại, đang lúng túng chưa biết trả lời sao thì một giọng nói lạnh lùng phát ra sau lưng Đình Nhã:

- Alin!

Đôi mắt xám tro kia chớp chớp, khuôn mặt thanh tú đầy mừng rỡ, giọng nói trong trẻo lại vang lên:

- Anh Bảo!

Đình Nhã quay lại nhìn. Gia Bảo đang đứng sau lưng cô, nét mặt không vui, anh nghiêm giọng:

- Em về nước từ khi nào?

Cô gái tên Alin chạy tới, khoác tay Gia Bảo và nũng nịu:

- Ghét ghê, hơn ba năm không gặp sao anh lạnh lùng với em thế? Người ta nhớ anh nên mới bỏ Mỹ để về đây!

Tim Đình Nhã thất lại khi thấy Alin thân mật với Gia Bảo, cô tái mặt, tay run rẩy. Tại sao...cô lại thấy khó chịu vậy? Cô gái kia là ai chứ? Đình Nhã luống cuống lùi dần, cô mệt mỏi lắc đầu, không được, cô cần gì phải quan tâm đến Gia Bảo, anh thích thân mật với ai là quyền của anh, không liên quan đến cô

- Alin, em bỏ ra đi, em lớn rồi, đừng ra vẻ con nít như thế!

Gia Bảo cau mày, đẩy Alin ra và dịu dàng nói với Đình Nhã:

- Đình Nhã, đây là Alin, em gái kết nghĩa của anh, con bé kém em một tuổi, mới đi du học ở Mỹ về.

- Chào chị ạ, em là Alin- Alin nở nụ cười thân thiện, chìa tay ra, khác hẳn vẻ hằn học hồi mới gặp

- À, chào em, chị là Mai Đình Nhã- Đình Nhã cười gượng, bắt tay Alin, nhưng cô chột nhún mắt. Alin đang siết tay cô rất chặt, mỉm cười thách thức, ánh mắt như xoáy sâu vào cô, đó là cái nhìn căm thù. Đình Nhã khề rùng mình, cô gượng gạo rút tay lại, mỉm cười:

- À, chị có việc phải làm rồi. Thôi chị vào nhà trước nhé. Hai người cứ tự nhiên tâm sự

Đình Nhã nhanh chóng chạy vào trong nhà. Gia Bảo buồn bã nhìn theo cô, môi mấp máy như định nói gì đó. Thấy Gia Bảo nhìn Đình Nhã, mặt Alin sầm xuống, mắt ánh lên sự độc ác.....

Alin (Triệu Ái Vy)

Tuổi: 20

Cao: 1m67

Ngoại hình: Xinh đẹp, quyến rũ, ngây thơ với mái tóc nâu bồng bênh, đôi mắt xám tro dịu dàng, trông như một thiên sứ

Gia thế: là đại tiểu thư của tập đoàn điện tử A.S, em kết nghĩa của Gia Bảo

Sở trường: tỏ vẻ yếu đuối, hiền lành, thay đổi thái độ rất nhanh, cạnh khoé Đình Nhã rất giỏi

Sở đoản: không có

Tính cách: danh đá, kiêu căng, hơi độc ác và thủ đoạn, nhưng luôn hết lòng với người mình yêu

16. Chương 15 : Cô Em Gái Giả Tạo

- Đồ quê mùa!- Đình Nhã đang ngồi uống trà và đọc sách thì Alin từ đâu xuất hiện, cất giọng tức giận, nhìn cô đầy hằn học. Hôm nay Alin mặc một chiếc váy xanh dài đến đầu gối, tay áo có đính ren, mái tóc nâu bồng bênh buộc cao lên, trông thật xinh đẹp, nhưng cái điệu bộ kiêu căng làm Đình Nhã khê nhú mày, cô nhếch miệng. Không phải chứ, lại chuyện ghen tuông vớ vẩn. Đúng là buồn cười, tưởng Alin hiền lắm, ai dè....Đình Nhã không nói gì, cô lơ Alin đi và tiếp tục đọc sách.

Pặc!

Alin giật quyển sách trên tay Đình Nhã và ném đi, đôi môi xinh xắn nở nụ cười thách thức. Đình Nhã im lặng, cô đặt ly trà xuống, quay sang nhìn Alin, thong thả nói:

- Nếu xét về tuổi tác thì không phải em kém chị một tuổi sao? Đừng có vô lễ như vậy với đàn chị chứ! Gia Bảo mà thấy hành động vừa rồi của em thì sao nhỉ?

Sắc mặt Alin chuyển sang tối sầm, cả người cô ta run run, Alin trừng mắt:

- Ai cho phép chị gọi tên anh Bảo thân mật như vậy? Mà chị đang đe dọa tôi sao? Thứ con gái quê mùa như chị đòi xứng với anh ấy hả? Đồ không biết xấu hổ, nói cho mà biết, anh Bảo là của tôi, chị đừng hòng giở trò.

Đình Nhã cười mỉa mai, cô bình thần nhìn thẳng vào mắt Alin, giọng có chút khinh thường:

- Ai mới là kẻ không biết xấu hổ nhỉ? Dựa vào đâu em nói Gia Bảo là của em? Anh ấy có thừa nhận vậy à? Hay đó chỉ là em tự ảo tưởng? Gia Bảo chỉ coi em là EM GÁI KẾT NGHĨA thôi.

Alin nghiêng răng giận dữ, cô ta lao đến, nắm tóc Đình Nhã, hét lên:

- Im đi! Chị thì biết cái gì chứ? Rõ ràng là anh Bảo thích tôi, chị nghe chưa? Chị chỉ là một kẻ đáng thương đang cố cầu xin anh ấy ban phát tình yêu mà thôi!

Đình Nhã nhăn mặt, cảm giác đau đớn bị nắm tóc khiến cô muốn trào nước mắt. Cô cắn chặt môi, dùng móng tay bấm vào tay Alin.

- Á, chị dám...- Alin buông tóc Đình Nhã ra, xoa xoa cánh tay có vết móng tay đang rướm máu, đôi mắt nãy lửa nhìn về phía Đình Nhã

Đình Nhã chỉnh lại quần áo, đưa tay vuốt vuốt tóc rồi lạnh lùng :

- Nếu chỉ dùng bạo lực thì cô mãi mãi không có được Gia Bảo đâu. Anh ấy không yêu cô, kể cả cô có đánh tôi cũng thế thôi. Hãy chấp nhận sự thật đi, mà công nhận cô cũng ghê hơn tôi nghĩ. Trông bề ngoài hiền

vậy mà ra tay cũng gớm lắm, tôi có lời khen cho cô đấy, diễn vai hiền lành suốt mấy năm qua cô không mệt à?

- Chị....- Alin mím môi giận dữ

- Này, tôi có lời khuyên cho cô nhé, cứ sống thật với bản chất của mình ngoài ánh sáng còn hơn là trong bóng tối, có khi sẽ khiến người con trai rung động. Tôi không đánh lại cô, không phải tôi sợ cô mà vì tôi đang khinh bỉ cô thôi. Trong hai chúng ta, ai mới là kẻ đáng thương cần ban phát tình yêu đây? Tự cô biết rõ rồi đấy.

Nói xong Đình Nhã xoay người rời đi, để lại Alin đứng đấy, khuôn mặt chuyển sang tối sầm, tay siết chặt lại cằm hận:” Chị chưa xong với tôi đâu”

- Anh Bảo!- Gia Bảo đang làm việc thì một giọng nói buồn buồn vang lên. Anh buông bút xuống, không nén được thở dài. Lại phiền phức rồi đây. Alin chạy tới, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, tóc tai rối bù, nhìn đáng thương vô cùng. Gia Bảo thoáng ngạc nhiên, chưa bao giờ anh thấy Alin tàn tạ như thế. Chưa kịp để anh nói gì, Alin đã ôm chầm lấy anh, khóc nức nở:

- Anh Bảo, hu hu....

- Alin, sao vậy?- Gia Bảo nhẹ giọng hỏi, anh đỡ Alin ngồi vào ghế

- Híc, anh Bảo, anh mau đuổi chị Đình Nhã đi đi, em sợ lắm- Alin run rẩy nắm tay Gia Bảo, đôi mắt ngân ngấn nước. Gia Bảo bậm môi. bảo anh đuổi Đình Nhã đi ư? Điều đó là không bao giờ xảy ra. Anh hất tay Alin ra, quay người đứng dậy, giọng lạnh lùng pha chút ra lệnh:

- Không được, em mau ra ngoài đi để anh làm việc.

- Nhưng chị Đình Nhã đánh em. Sáng nay, chị ấy ngồi đọc sách, em có ý tốt ra chào hỏi làm quen, ai ngờ chị ấy tự dưng nổi giận, chửi em giả tạo và tát em, anh xem tay em nè, có vết móng tay và đang chảy máu, là chị ấy cố ý bấm móng tay vào tay em- Alin vừa khóc vừa giơ tay ra. Quả thật có vết móng tay trên đó. Gia Bảo thoáng trầm ngâm. Anh không tin Đình Nhã là người như thế, nhưng vết móng tay trên tay Alin không thể chối cãi được. Gia Bảo suy nghĩ một hồi rồi đứng bật dậy, bước ra cửa. Alin nhìn theo, mỉm cười đắc ý

.....

Gia Bảo đi đến phòng Đình Nhã, anh nhẹ nhàng mở cửa. Đình Nhã đang ngồi thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Căn phòng tối om không bật đèn, bóng tối như bao trùm lấy Đình Nhã, làm cô trở nên thật nhỏ bé và cô độc. Gia Bảo xót xa nhìn Đình Nhã, anh nhẹ nhàng bước tới bên giường, cất giọng dịu dàng :

- Đình Nhã!

Nghe tiếng gọi, Đình Nhã giật mình quay lại, ánh mắt cô chuyển sang tức giận khi thấy Gia Bảo, giọng cô gay gắt:

- Ai cho anh vào đây. Mau ra ngoài cho tôi!

- Đây là nhà anh mà.

Gia Bảo thản nhiên ngồi xuống ghế. Đình Nhã mím môi, cô ngoảnh mặt đi, không nói gì. Gia Bảo thở hắt ra, anh ngáp ngừng:

- Đình Nhã, anh có chuyện muốn nói với em. Vừa nãy Alin đến tìm anh và bảo bị em đánh....

Đình Nhã quay lại nhìn Gia Bảo, cô nhếch môi, cười chế giễu, giọng mỉa mai:

- Và anh tin?

- Không có, Đình Nhã, chỉ là anh....anh muốn em hãy cẩn thận, gia thế nhà Alin không phải hạng vừa, anh không muốn em gặp nguy hiểm

Đình Nhã nở nụ cười nhàn nhạt, cô cup mắt xuống, ngồi quay lưng về phía Gia Bảo để anh không thấy đôi mắt đỏ hoe của cô:

- Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, giờ anh ra ngoài đi, tôi muốn ngủ

- Đình Nhã...- Giọng Gia Bảo bỗng thiết tha lạ lùng, và bất ngờ, anh ôm chầm lấy cô từ phía sau. Đình Nhã giật mình, giãy giụa cố vùng ra nhưng không được.

- Thực sự...em không thể tha thứ cho anh sao? Anh xin lỗi vì đã lừa em nhưng anh không có hại cha mẹ em mà- Gia Bảo nhắm mắt, anh vẫn ôm chặt lấy Đình Nhã. Vòng tay của anh thật ấm áp, nước mắt Đình Nhã trào ra. Tim cô hiện giờ rất đau, cô biết, biết chứ! Anh không làm gì sai cả, nhưng...cô không đủ dũng cảm, cứ nghĩ về hình ảnh cha mẹ là cô lại đau lòng. Mắt Đình Nhã nhoè đi vì nước, hai vai cô khẽ run lên, cô cố ngăn bản thân không bật khóc thành tiếng. Đình Nhã dùng hết sức vùng ra, cô lắc lắc đầu, giọng nghèn nghẹn:

- Xin lỗi, Gia Bảo, nhưng tôi không thể. Tôi không đủ can đảm. Anh ra ngoài giúp tôi đi, làm ơn!

Gia Bảo đứng lặng người nhìn cô, ánh mắt đau đớn, anh quay người bước đi. Đình Nhã ngồi phịch xuống, cả người cô như không còn sức lực. Một mỗi. Cô quá mệt mỗi rồi, cái vòng hận thù này, biết bao giờ cô mới gỡ bỏ được nó đây? Đình Nhã ước gì có ai xuất hiện cho cô một lời khuyên, thật sự bây giờ cô rất rối trí, không biết nên làm gì cho đúng. Cô rất mệt mỗi...

- Thế nào? Món quà tôi cho chị hôm qua cảm động chứ? Anh Bảo đã đuổi chị đi chưa?- Alin cười đắc ý, khoanh tay nhìn Đình Nhã

- Hừ...- Đình Nhã không đáp, chỉ mỉm cười thầm

Nụ cười của Đình Nhã làm Alin tái mặt, cô ta lúng túng:

- Chị cười gì hả? Chị đang khinh thường tôi sao?

- Không, chị đang cười vì muốn cảm ơn em đấy. Nhờ em mà chị với Gia Bảo đã thân hơn trước, cảm ơn em nhé, hoá ra chị hiểu lầm em rồi, em cũng “TỐT” hơn chị nghĩ đó- Đình Nhã cố ý nhấn mạnh chữ “tốt”- Mà Gia Bảo cũng tốt phước thật, có một cô em gái “tốt bụng” như em

- Chị...- Alin tức không nói nổi câu gì, khuôn mặt thanh tú khẽ nhăn lại, làn da trắng hồng chuyển sang màu tím, đôi môi hồng xinh xắn bị cắn đến nổi bật máu

- Chẳng phải hôm qua chị nói rồi sao? Em nên sống thật đi, biết đâu Gia Bảo sẽ cảm động, còn hơn em chơi trò đâm lén chị như thế, hèn lắm- Đình Nhã cười nửa miệng

- Chị dám...- Alin giận dữ hét, tay giơ lên cao....

Pặc!

17. Chương 16 : Khách Mời Không Mong Muốn

Đình Nhã nắm chặt tay Alin, khoé môi cong lên một nụ cười khinh bỉ, ánh mắt thoáng chốc lạnh lùng khó đoán, người cô toát ra không khí lạnh lẽo đến rùng mình. Alin mím môi, cánh tay bị Đình Nhã nắm của Alin bất giác run rẩy, mắt ánh lên vẻ hoang mang, sắc mặt Alin hơi tái đi, nhưng cô ta không muốn chịu thua, cô ta giằng tay ra, nói cứng giọng:

- Chị dám nắm tay tôi sao?

Đình Nhã nhếch miệng, cô nhìn chằm chặp vào khuôn mặt ngây thơ trước mặt mình, thầm cười nhạo vì sự giả tạo đó. Cô nhún vai, thong thả nói:

- Tại em quá “ngoan ngoan”, định giờ tay đánh chị trước mà, chị chỉ tự vệ thôi, em nghĩ xem thế có gì sai không? Gia Bảo không thích mấy cô gái giả tạo và dữ dằn đâu.

Alin siết chặt tay, mặt sa sầm, cô ta giận dữ hét lên:

- Chị cầm miệng ngay cho tôi. Chị thì hiểu gì về anh Bảo? Chị có nắm rõ anh ấy bằng tôi không?

Đình Nhã mỉm cười khiêu khích, giọng nói mỉa mai:

- Có thể chị không rõ bằng em, nhưng bốn tháng sống chung cũng không phải là ít đâu, chị dám khẳng định chị hiểu anh ấy không kém em nhiều lắm. Mà thôi, sao chị sánh với em được nhỉ, chị không có tài như em, suốt ngày nhằng nhặng bám theo Gia Bảo.

- Chị....- Alin không nói được câu gì, chỉ nhìn Đình Nhã đầy hằn học.

Bỗng một giọng nói dịu dàng vang lên, giữa không gian căng thẳng, yên tĩnh:

- Ha ha, không ngờ lại được chứng kiến một cảnh tượng thú vị như vậy. Hai mỹ nhân đang cố tranh giành một chàng trai sao?

Cả Đình Nhã và Alin đều giật mình, quay lại. Một chàng trai đang đứng khoanh tay, thích thú nhìn Đình Nhã, trông hấn vô cùng nho nhã, thanh lịch, và có phần...hào hoa, nhìn qua tựa hồ như một thiên sứ giáng thế. Mái tóc nâu sẫm khiến hấn trở nên bí ẩn và rất cuốn hút, chỉ một cái nhìn, một nụ cười của hấn thôi cũng làm bao cô gái phải ngất xỉu. Làn da trắng mịn đến nỗi con gái cũng phải ghen tị. Đôi mắt phượng sắc sảo với hàng mi dài cong vút, nhưng đôi mắt ấy như ẩn chứa một cái gì đó, khiến người ta rùng mình. Ngũ quan trên gương mặt quả thực rất đẹp, hoàn hảo tới độ không thể hoàn hảo hơn được nữa. Khoé môi gợi cảm nhếch lên thành một nụ cười tà mị. Hấn mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây âu đen, khoác thêm chiếc áo kaki màu bạc, càng tôn lên vẻ lịch lãm mà quyến rũ của hấn. Đình Nhã ngạc nhiên mở to mắt, muốn nói nhưng không thể cất ra lời, mặt cô thoáng bối rối khi thấy chàng trai đó nhìn về phía mình. Liệu đây có phải là....? Đúng lúc Đình Nhã đang suy nghĩ thì giọng nói của Alin đã cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

- Anh....Anh Huy....

“Đúng rồi, là Thiên Huy” Đình Nhã khẽ kêu thầm. Đã lâu rồi không gặp hấn nên cô nhất thời quên mất. Mà sao hấn lại tới đây nhỉ? Hấn có quan hệ gì với Gia Bảo và Alin chứ? Hàng loạt câu hỏi cứ xoay trong đầu Đình Nhã. Cô nhìn Thiên Huy bằng ánh mắt nghi ngờ lẫn dò xét. Như đọc được suy nghĩ của cô, Thiên Huy quay sang, nở nụ cười thân thiện:

- Lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ? Sao cô lại ở đây vậy? Bị bắt à...

Đình Nhã có phần cảnh giác với nụ cười của Thiên Huy. Không hiểu sao cô thấy hơi rờn rợn trước nụ cười của hấn, nụ cười này như chứa ý gì đó, ánh mắt hấn nhìn cô có phần lạnh băng, cô không thể đoán được hấn đang nghĩ gì

- Anh Huy, anh quen chị ta sao?- Alin hỏi, giọng hơi khó chịu, cô ta nhìn không mấy thiện cảm

Thiên Huy cười thật ấm áp, nụ cười đủ sức đánh gục trái tim các cô gái, ánh mắt sâu thẳm thắm ,khó hiểu lạ lùng, giọng hấn trầm thấp nghe mờ ám:

- Tất nhiên!

Đình Nhã hơi lúng túng trước câu nói của hấn. Cô đưa mắt, nhìn hấn khó hiểu, môi cô mấp máy như muốn hỏi nhưng cô lại thôi. Alin thì ngược lại, cô ta nhìn Đình Nhã đầy tò mò xen lẫn khinh bỉ, cô ta mỉm cười đắc ý, ánh mắt thâm độc liếc Đình Nhã, cô ta giả vờ chạy tới chỗ Đình Nhã, thân mật khoác tay cô, chớp chớp mắt ngây thơ:

- Chị Đình Nhã, chị quen anh ấy ă? Em không ngờ hai người lại quen nhau đấy. Chị quen anh ấy khi nào vậy ă?

Giọng nói ngọt ngào cùng sự thân thiện quá mức và khuôn mặt ngây thơ đầy giả tạo của Alin làm Đình Nhã buồn ối, cô thiếu chút nữa là té ngã bởi thái độ thay đổi chóng mặt tới 360 độ của Alin. Nhưng Alin đúng thật là quá khôn ngoan và xảo hoạt. Cô ta tỏ vẻ niềm nở với cô như vậy trước mặt Thiên Huy để cô không thể tỏ thái độ khinh bỉ hay phản ứng, hơn nữa cô ta còn cố tình hỏi cô những câu hỏi “xoáy”, dồn cô vào thế bí không trốn tránh được, ép cô phải trả lời. Quả là một con cáo già, xem ra nai chỉ là vẻ bề ngoài

thôi. Đình Nhã chưa biết trả lời thế nào thì rất nhanh, một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lại, cô ngã vào một vòm ngực rộng lớn, ấm áp. Gia Bảo mắt nảy lửa, khuôn mặt tối sầm lại đáng sợ vô cùng, tay anh ôm chặt cô, bàn tay bóp chặt hai cô như muốn bóp nát cô vậy, cô có thể cảm nhận được sự giận dữ trong anh. Anh liếc Thiên Huy, gằn giọng:

- Cậu đến nhà tôi làm gì? Sao cậu vào được đây?

Thiên Huy cười cười, vẻ mặt bình thản không chút dao động, hần hướng mắt về phía cửa, giọng nửa đùa nửa thật:

- Không vào được thì tôi đành hạ vài vệ sĩ của cậu thôi. Lâu chưa gặp, Gia Bảo. Chẳng qua tôi nghe tin Alin về nên đến thăm con bé thôi, dù gì cũng từng là bạn bè.....

Gia Bảo nhú mày, ánh mắt lạnh lùng, ngờ vực, bàn tay đang bóp chặt tay Đình Nhã cũng dần rời lỏng ra, anh quên mất là anh đang làm cô bị đau, chỉ vì anh quá tức giận. Anh chợt thấy hối hận là sao anh không chọn những vệ sĩ tài hơn nữa, giờ anh mới nhớ ra một điều là về võ thuật thì Thiên Huy không kém gì các tay võ chuyên nghiệp, anh quá sơ suất mới để hần vào đây. Gia Bảo lạnh lùng, vẻ mặt không chút cảm xúc:

- Chào hỏi đã xong, giờ cậu nên về đi.

Thiên Huy nhếch mép, ánh mắt dần lộ ra vẻ khinh bỉ và căm thù, bàn tay giận dữ nắm chặt lại, giọng nói đầy căm phẫn:

- Sao vậy? Sợ tôi sẽ nói với cô vợ xinh đẹp của cậu chuyện đó hả? Yên tâm, tôi không có hèn nhát và gian dối như cậu, nhưng cũng đừng coi thường tôi, tôi chưa quên chuyện đó đâu. Biết đâu một lúc nào đó, cậu tỉnh dậy và phát hiện ra cô ta không còn ở cạnh cậu thì sao? Hần là sẽ có nhiều việc thú vị lắm đây, mà cậu cũng ghê gớm thật, chưa gì đã bắt người ta về rồi. Còn Alin thì sao đây?

Đình Nhã hơi nghiêng đầu, nhìn Thiên Huy thắc mắc. Rốt cuộc chuyện đó là chuyện gì? Sao Gia Bảo không muốn cho cô biết? Cô quay sang nhìn Gia Bảo thì thấy anh đang im lặng. Hiện giờ Gia Bảo có cảm giác phân vân và tội lỗi vô cùng. Anh không nói được câu gì mà cứ trầm mặc suy nghĩ. Chân mày khẽ cau lại, mắt anh ánh lên sự bối rối, anh nhìn sang Đình Nhã, cô chính là người phụ nữ anh yêu, không sai, nếu cho anh chọn lại, anh cũng không hối hận, nhưng còn Alin? Cái anh sợ nhất chính là cái này, nếu anh làm Alin tổn thương thì chỉ cần một chút sơ hở của anh, Đình Nhã có thể sẽ gặp nguy và anh sẽ phải ân hận suốt đời. Chơi với nhau từ nhỏ, lẽ nào anh không thể biết Alin thích anh? Những thực sự anh chỉ coi Alin như một cô em gái, không hơn không kém. Thấy anh cứ lặng im, lại còn ánh mắt của anh như vậy, Đình Nhã nghĩ rằng anh đang đấu tranh giữa việc chọn cô và Alin, cô thoáng sợ hãi, tim cô đập mạnh, một cảm giác khó thở xuất hiện. Cô biết, biết tình cảm anh dành cho cô, nhưng...tình cảm con người đâu phải khó đổi thay, nhờ anh đã rung động trước một cô gái xinh đẹp như Alin thì sao? Đình Nhã rất sợ, sợ cái cảm giác kết quả không như mình mong muốn, cô ghét sự lặng im của anh, mà cô cũng đang chờ đợi cái gì chứ? Rõ ràng cô không thể yêu anh, cô nói cô hận anh, cô không thể tha thứ, nhưng lòng cô vẫn chờ đợi....Đình Nhã sụp mắt xuống, tâm trạng cô rất phức tạp, rốt cuộc cô có nên tha thứ?

- Việc của tôi tôi sẽ tự lo, cậu mau đi đi!

Thiên Huy xoay người rời đi, trước khi đi chỉ quay lại, nói ngắn gọn một câu:

- Những gì cậu gây ra cho cô ấy, tôi tuyệt đối không tha thứ! Chờ đấy!

18. Chương 17: Thêm Một Bí Mật

Đình Nhã hơi sững người, cô quay sang, ngạc nhiên nhìn Gia Bảo, ánh mắt cô như muốn hỏi anh đó là chuyện gì. Nhưng Gia Bảo chỉ im lặng, anh đứng như chôn chân dưới đất, ánh mắt xen lẫn dần vật và đau khổ. Đình Nhã mở to mắt, sững sốt. Chưa bao giờ cô thấy anh có biểu hiện như vậy. Rốt cuộc đó là chuyện gì chứ? Cái cảm giác bị lừa một lần nữa khiến Đình Nhã thấy khó chịu. Cô không thể nghĩ rằng ngoài chuyện gia đình cô thì Gia Bảo còn giấu cô một chuyện khác. Cô nhìn Thiên Huy, thấy hần đang nhìn Gia Bảo đầy hận thù, ánh mắt lạnh lẽo khé liếc qua cô, khiến cô thoáng rùng mình, cô mím nhẹ môi, quay mặt sang chỗ khác. Alin thì đứng đấy, đôi mắt mông lung suy nghĩ, ẩn trong đó là sự đau buồn, không còn vẻ đáng ác nữa, khuôn mặt cô ta tái dần đi, hai tay run rẩy nắm chặt chiếc váy. Không khí tĩnh lặng và căng

thẳng đến đáng sợ, tưởng chừng như chỉ nghe tiếng gió thổi qua và bất cứ âm thanh nào vang lên cũng sẽ khiến “chiến tranh” bùng nổ. Đình Nhã nuốt nước bọt, cô ghét cái không khí này, thật là sợ quá! Đôi mắt bối rối của Đình Nhã làm Thiên Huy nhếch miệng, hẳn nhanh chóng trở lại vẻ mặt tươi tỉnh, mỉm cười rất dịu dàng, nhưng bên trong nụ cười ấy như có chứa gai độc:

- Thôi, dù sao người cũng đã thăm rồi, tôi nghĩ mình không nên ở lại nữa. Tạm biệt!

Thiên Huy xoay người, bước về phía cửa. Đình Nhã nhìn theo hần, tâm trạng đầy phức tạp, ánh mắt cô có chút nghi ngờ và hoang mang. Lại một không gian yên lặng. Không ai nói câu gì, ai cũng đang chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Được một lát, Đình Nhã rời khỏi dòng suy nghĩ miên man trong đầu, cô cất tiếng để phá tan không khí gượng gạo:

- Tôi vào trước đây.

Gia Bảo nhìn bóng Đình Nhã khuất sau cánh cửa, tay nắm chặt lại, ánh mắt phân vân, đau đớn. Anh không nén được tiếng thở dài chán nản. Thực sự anh không biết có nên nói cho cô chuyện đó không, nhưng anh sợ khi nói ra, biết hết sự thật rồi thì cô sẽ rời bỏ anh, anh không muốn như vậy. Anh chưa bao giờ thấy mình dành tình cảm cho một ai nhiều như cô, cho nên anh muốn cô mãi ở cạnh anh, tuy anh biết đó là ích kỷ. Nhưng anh cũng biết, anh còn nợ cô, hơn hết, chuyện trong quá khứ, anh còn nợ Thiên Huy, nợ người đó, anh như đứng giữa hai con đường mà không biết nên đi về phía nào. Đôi lúc anh thấy mình thật ngu ngốc, phải chi năm đó, anh không làm vậy thì chuyện đau lòng ấy đã không xảy ra, để rồi giờ anh phải do dự thế này. Tình cảm anh dành cho Đình Nhã, là thật, nhưng anh không thể lựa chọn, bởi anh không xứng với cô, anh là con trai của kẻ sát nhân đã hại gia đình cô, và hơn hết, anh là kẻ sát nhân....

Alin cắn môi đến bật máu, đôi mắt đỏ hoe, cả người run lên vì giận dữ. Tại sao lúc nào Gia Bảo cũng nhìn Đình Nhã? Tại sao anh ấy luôn bảo vệ và tin tưởng Đình Nhã? Tại sao người khiến anh ấy phải suy nghĩ, phải phân vân, là Đình Nhã? Cô có thua kém gì cô ta chứ? Vậy mà tại sao cô thua cô ta, tại sao....? Nỗi đau như dao xuyên qua tim khiến cổ họng cô nghẹn lại đắng ngắt, nước mắt cứ tuôn trào ra, cô đã chơi với anh ấy suốt hai mấy năm, nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì, so với bốn tháng anh ấy ở bên cô ta. Alin không còn tự hào và bình tĩnh được nữa, cô lặng lẽ rơi nước mắt, đôi mắt nhoe lệ, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Không, cô không muốn thua, cô nhất định phải thắng....

Bầu trời xanh thăm thẳm không gợn chút mây. Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, tình nghịch đùa giỡn trên những chiếc lá. Đình Nhã chợt giật mình, nhìn lên đồng hồ. Nhanh thật, đã đến trưa rồi, thảo nào mà nắng gay gắt đến thế, bây giờ vẫn đang là mùa hè mà. Chuyện vừa được nghe khiến đầu óc Đình Nhã nặng trĩu suy nghĩ. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong cô, chính cô cũng không hiểu vì sao nữa. Cảm giác đó xuất hiện khi cô nghĩ đến việc đã bị Gia Bảo nói dối lần hai, thật là bực mình mà. Tâm trạng không tốt nên sắc mặt cô cũng kém tươi hơn, cô khẽ nhíu mi, trên cả khuôn mặt cô hiện rõ sự tức giận. Chuyện đó là chuyện gì, mà Gia Bảo phải giấu cô chứ? Cô không nén nổi chán nản, nằm phịch xuống giường. Nhưng khi cô vừa nằm xuống thì...

Cạch!

Cửa nhẹ nhàng bật mở, Gia Bảo bước vào. Đình Nhã thiếu tí nữa là ngã lăn từ trên giường xuống, hai mắt cô tròn tròn, nhưng nhanh chóng trở lại lạnh nhạt. Cô bình thần liếc qua anh rồi quay người trùm chăn, coi như anh không tồn tại trong phòng. Gia Bảo cứ ngồi như thế, nhìn cô hồi lâu, ánh mắt anh do dự và có gì đó thật âm áp. Đình Nhã thấy hơi nóng người, tim cô bỗng đập nhanh, không, cô phải bình tĩnh, phải giữ thái độ lạnh lùng nhất có thể. Dầu tự nhủ thế nhưng Đình Nhã vẫn hồi hộp, cô nằm im, chờ đợi anh nói. Không khí lại là sự im lặng. Được một lát, Gia Bảo mới nói, giọng đờm buồn và nhẹ như gió thoảng:

- Em tin anh chứ?

Đình Nhã lặng đi, người như hoá đá. Cô thoáng hoang mang, hai tay run nhè nhẹ, môi mím lại, đôi mắt bối rối nhìn ra ngoài cửa sổ. Tim cô như hẫng đi một nhịp. Tại sao, anh lại hỏi cô như thế? Cô biết phải trả lời sao đây? Cô cũng không biết mình có cảm xúc thế nào nữa. Có lúc cô tin anh, cô tưởng mình sẽ tha thứ cho anh, có lúc cô lại thấy thất vọng và không thể tin anh, cô thấy ghét anh vô cùng. Vậy mà giờ anh lại hỏi cô câu đó, anh muốn cô phải trả lời sao đây? Sống mũi cô cay cay, tim đau thắt. Cô rất muốn nói,

cô tin anh, nhưng thái độ căm thù của Thiên Huy, sự lặng im khi ấy và ánh mắt dần vật của anh làm cô không thể tin, cùng với chuyện anh giấu cô về gia đình cô khiến cô không còn cách nào để giữ lại niềm tin với anh, dần là một chút hy vọng mong manh thôi, cũng không có. Cô đã nghĩ rằng, đối với một người khi phạm sai lầm, ta cần khoan dung, nhưng giờ cô lại thành kẻ tàn nhẫn, chọn cách hận anh để anh đau khổ. Nhiều khi cô rất muốn tha thứ nhưng cô không đủ can đảm, cô sợ, sợ cha mẹ ở thế giới bên kia sẽ ghét cô, sẽ giận cô, dù cô biết anh không phải kẻ giết cha mẹ cô, dù cô biết anh vô tội. Tin sao? Chỉ một chữ mà khiến cô khó thở quá, như có một gánh nặng vô hình đè vào vai cô, cô phải tin anh như thế nào đây?

Đình Nhã ngồi thẳng dậy, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh nhất có thể, cô cười nhạt:

- Anh nghĩ tôi tin anh sao đây? Anh bảo tôi tin anh, trong khi tôi thấy rõ ràng thái độ căm thù của Thiên Huy, anh bảo tôi tin anh, trong khi anh im lặng, chẳng thể nói nổi lời nào trước mắt Thiên Huy? Nói đi, anh còn giấu tôi chuyện gì nữa? Chuyện ngày xưa...là chuyện gì?

Nước mắt đã rơi trên má Đình Nhã tự khi nào. Dù cô cố nhủ mình phải mạnh mẽ, không được rơi nước mắt trước mặt Gia Bảo nhưng cô không thể, cô không thể kiềm chế cảm xúc của mình. Cô thất vọng...cô rất đau...khi biết Gia Bảo lại giấu cô một chuyện khác. Phải, cô thực sự đã yêu anh quá sâu đậm rồi, chính vì thế, cô không thể chấp nhận bị lừa, Cô thực sự muốn vứt bỏ hết những hận thù, để được sống vui vẻ cùng anh như những ngày trước. Nhưng cô không biết mình có nên không...?

Một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy cô. Giọng Gia Bảo đầy van xin và đau đớn, nghe rất tội nghiệp:

- Tin anh, đừng quan tâm đến những gì khác. Anh đúng là có lỗi khi đã lừa dối em một lần, nhưng những gì anh làm đều là muốn tốt cho em.

Đình Nhã ngồi im, nước mắt vẫn không ngừng lăn dài. Thật...ấm quá! Vòng tay của anh..... Không biết từ lúc nào, cô yếu đuối thế này, luôn chờ đợi anh bảo vệ, che chở. Đình Nhã chợt tỉnh, ý thức còn sót lại khiến cô nhận ra anh và cô không thể đến với nhau. Cô đẩy mạnh anh ra, cố ngăn thứ cảm xúc đang dâng trào trong mình, cô lắc đầu, đôi mắt tràn ngập bi thương:

- Xin lỗi! Tôi...không thể....

Đây là lần thứ mấy cô làm anh tổn thương, cô cũng không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ duy nhất là ánh mắt đau khổ của anh nhìn cô, rồi anh lặng lẽ bước ra khỏi phòng, cái dáng anh đẩy cô độc, khiến tim cô đau như bị dao xuyên qua, nước mắt cô lại không tự chủ mà rơi xuống. Tại sao...anh là người có lỗi với cô trước nhưng cô lại đau thế này? Cha mẹ....liệu có phải cô nên từ bỏ hận thù?

19. Chương 18 : Quá Khứ Che Giấu

Một ngày lại trôi qua. Sáng hôm sau, bầu trời trong xanh đến lạ, ông mặt trời lấp ló sau những đám mây, từ từ hiện ra, mấy tia nắng chiếu xuống mặt đất, rọi qua những chiếc lá. Những chú chim vui sướng bay qua bay lại trong vườn, hót líu lo nghe thật vui tai. Đình Nhã bỗng thấy xôn xao, rộn ràng, cảm giác như muốn hoà vào không khí tươi vui đó. Nhưng cô khẽ lắc đầu, mỉm cười. Rõ ngốc, cô bao nhiêu tuổi rồi mà đòi nghịch ngợm chứ. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế, rút quyển sách từ chiếc túi dưới chân bàn ra, đặt lên mặt bàn, cô bắt đầu gỡ trang đầu tiên ra đọc, vừa đọc vừa thong thả nhấp một ly trà.

Thật oái ăm là ông trời lại không muốn cô thong thả và vui vẻ như vậy. Khi cô đang yên lặng đọc sách thì Alin từ trong nhà đi ra, tình cờ cô ta trông thấy cô. Mỗi hận cô cướp đi Gia Bảo của cô ta vẫn còn, lại thêm vốn không ưa cô ngay từ khi mới gặp nên vẻ mặt Alin sầm lại, rất khó coi, đôi môi nhỏ xinh mím chặt lại tức giận, cô ta bước đến trước mặt Đình Nhã, đập bàn thật mạnh làm cô giật mình, rồi mắt khỏi cuốn sách và ngẩng mặt lên. Mặt đối mặt. Nhưng cái sự bình tĩnh trong ánh mắt Đình Nhã làm Alin tức điên lên, cô ta giận dữ ném cuốn sách của Đình Nhã xuống đất và dẫm chân lên đó, dậm mạnh như trút hết mọi tức giận. Xong xuôi, cô ta ngược nhìn Đình Nhã, nhìn cô đầy hằn học và căm thù:

- Cái loại giả tạo cũng bày đặt đọc sách sao? Không hợp với chị đâu!

Đình Nhã khẽ nhếch miệng, cười, một nụ cười khinh bỉ và mỉa mai. Cô nhặt cuốn sách lên, phúi phúi, rồi đặt lại cuốn sách trên mặt bàn, cô quay sang, chỉ mỉm cười tao nhã và hỏi Alin một câu rất ngắn gọn:

- Vậy em hợp để đọc sách sao?

Cả người Alin run lên vì tức giận, cô ta nghiêng răng, hét lên:

- Chị cầm miệng ngay cho tôi! Đừng có giả bộ hiền lành nữa, chị không xứng để ở bên cạnh anh Bảo đâu!

Đình Nhã nghe câu này quá quen rồi nên cô không bận tâm nữa. Cô cười nhạt, cầm cuốn sách lên, kéo ghế và đứng dậy, bước đi. Alin nhìn theo bóng cô, cắn môi đến bật máu. Không được, cô không thể để Đình Nhã đắc ý như thế được. Dù đã hứa với anh Bảo sẽ không kể chuyện đó cho ai, nhưng cô không muốn Gia Bảo ở bên Đình Nhã, cô căm ghét cái điệu bộ giả tạo của cô ta, cô nhất định phải làm cho cô ta ghét anh Bảo. Nghĩ vậy, Alin siết tay kiên quyết, cô nói to:

- Chị đâu biết gì về quá khứ của anh ấy chứ!

Câu nói của Alin lập tức có hiệu quả. Đang đi, Đình Nhã đứng sững lại, cô do dự một vài giây rồi quay lại, nhìn Alin có phần nghi ngờ và bối rối. Alin thầm cười đắc ý, cô ta khoanh tay, héch mặt nhìn Đình Nhã, nhưng trong lòng Alin cũng hơi lo lắng vì đã làm trái lời hứa với Gia Bảo. Đình Nhã chậm rãi bước tới chỗ cô ta, im lặng một lát rồi cất tiếng hỏi:

- Chuyện cô nói...quá khứ của Gia Bảo, là sao hả?

Alin vờ chớp mắt ngây thơ, cô ta nghĩ ngợi rất lâu, chủ yếu là để chọc tức Đình Nhã, xong cô ta cố ý nói thật chậm chạp, lắp bắp, ra vẻ bí mật:

-Chuyện này...thực sự...thì...ừm....

Đình Nhã thấy ruột nóng như lửa đốt, lông mày cô nhíu lại, chờ đợi câu trả lời từ Alin, nhưng cô ta cứ cố tình nói chậm làm cô bức mình vô cùng. Cô cau mặt, lạnh nhạt:

- Hình như em đang nói dối, đúng không? Sao mãi mà không nói đi?

Alin cười đắc thắng, nhìn Đình Nhã có phần chán ghét, rồi cô ta khẽ lắc đầu, thở dài, làm bộ chán nản:

- Được, chị muốn biết tôi dành cho chị biết vậy. Thực ra....

Đang nói, bỗng Alin nghẹn lại, như có cái gì vướng trong cổ họng cô vậy. Cô khó thở không thể nói nổi. Thực sự, cô không muốn nói ra những lời này, cô không muốn làm Gia Bảo thất vọng, cô không muốn nói xấu anh, nhưng cô lại không can tâm giao anh cho cô gái khác, cô ghét thấy cảnh anh hạnh phúc bên ai mà không phải cô. Alin nắm chặt tay quyết tâm, cô nói một cách khó khăn, giọng buồn bã, xót xa:

- Thật...Thật ra...anh Bảo...là một kẻ sát nhân....

Đình Nhã sững sờ, hai mắt mở to, cả người như đóng băng. Cổ họng cô đắng ngắt, tim như bị ai xuyên một nhát dao qua, đau nhói. Cả người cô thoáng chốc run rẩy, cô choạng vạng lùi lại, mặt cô tái dần đi. Những gì cô vừa được nghe, là sự thật sao? Gia Bảo...là kẻ sát nhân? Không thể, không thể nào. Đình Nhã cố phủ nhận, cô lắc lắc đầu, đôi mắt đã đỏ lên, chỉ chực có một dòng lệ trào ra. Tại sao....mọi chuyện là thế nào, cô không thể hiểu, ngoài việc gia đình cô, còn việc nào nữa? Cô không hiểu, thực sự cô không dám tin Gia Bảo lại là kẻ sát nhân. Cô cố giữ vẻ bình tĩnh, hỏi lại Alin:

- Sao chị biết những gì em nói là đúng?

Alin nhếch miệng, cô ta liếc Đình Nhã, giọng đầy khó chịu:

- Tin hay không tùy chị. Nhưng tôi nói cho chị biết, anh Gia Bảo đã quá khổ sở rồi, loại người như chị không xứng với anh ấy, đừng hòng tôi nhường anh ấy cho chị. Mà chị muốn biết người liên quan đến quá khứ của anh ấy là ai không? Đó là....

Alin đang nói thì một giọng nói giận dữ vang lên:

- Alin!!!!

Gia Bảo đứng đó, đôi mắt lạnh băng, đỏ ngầu, khuôn mặt tối sầm, cả người anh toả ra một làn khí lạnh lẽo, khiến người khác kinh sợ. Không khí sặc mùi thuốc súng căng thẳng đến nghẹt thở, Gia Bảo cứ đứng im, đôi mắt nhìn Alin như muốn giết người. Cả người Alin run bắn lên vì sợ sệt, cô ta nắm chặt chiếc váy, ánh

mắt hoang mang nhìn Gia Bảo. Đình Nhã cũng chưa bao giờ thấy Gia Bảo tức giận đến thế, cô kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt chứa đầy sợ hãi, tay cô run rẩy che miệng. Đây...mới là Gia Bảo ư? Một Gia Bảo lạnh lùng, nguy hiểm, có khả năng đe dọa người khác chỉ bằng ánh mắt. Gia Bảo vẫn còn chưa hết giận dữ, anh siết chặt tay, cảm giác căm hận nhưng không thể làm gì được. Nếu anh đến chậm chút nữa thì nhất định Đình Nhã sẽ lại ghét anh, cô sẽ mãi căm thù anh. Anh đã quá tin vào Alin, không ngờ cô thâm độc hơn anh nghĩ, anh chỉ hận là không thể đánh cô được. Gia Bảo cất giọng lạnh lẽo, ánh mắt đe dọa:

- Alin, lý do?

Alin mím môi, đôi mắt rưng rưng, sắc mặt trắng bệch. Tại sao...anh không chịu hiểu cho cô chứ? Cô chỉ vì không muốn anh với Đình Nhã ở bên nhau. Tại sao anh lại tức giận đến vậy? Biểu hiện đó...lần đầu tiên cô thấy, tưởng chừng như anh sắp bầm vằm cô ra vậy. Cô không chấp nhận, tại sao, anh lại bảo vệ và yêu thương Đình Nhã đến thế? Cô hét lên trong làn nước mắt:

- Tại vì em không muốn anh phải khổ sở khi cứ mãi giấu mọi bí mật nữa. Cô ta không xứng với anh!

Nói rồi, Alin chạy vào nhà, vừa chạy vừa khóc nức nở. Gia Bảo đứng nhìn theo, hai tay bất lực buông xuống. Phải, cứ giấu mãi bí mật như vậy, anh cũng rất mệt mỏi, nhưng anh không muốn mất Đình Nhã. Nhắc đến Đình Nhã, anh mới nhớ ra từ nãy cô vẫn đứng đây, anh quay ra, nhìn cô. Cô đang đứng đó, vẻ mặt thất thần, nhìn anh đầy chán ghét. Tim Gia Bảo đập thịch một cái, một cảm giác lo sợ xâm chiếm lấy anh, anh bước đến gần cô, giơ tay ra, giọng nói thật thiết tha:

- Đình Nhã....

Nhưng đau đớn hơn, cô lùi lại, tránh bàn tay anh đang chìa ra. Gia Bảo sững sờ, anh đau đớn rút tay lại, mỉm cười buồn bã:

- Đình Nhã, em....

- Anh còn giấu tôi chuyện gì? Nói ra đi! Rốt cuộc người đó là ai hả? Cái người trong quá khứ của anh!- Đình Nhã không kìm nổi, bật khóc

Nhìn cô khóc mà Gia Bảo rất xót xa. Anh không thể nói cho cô được, bởi vì nếu biết sự thật, cô sẽ rời xa anh. Anh lắc đầu, cố gắng nói ra từng chữ:

- Tin anh, được không?

20. Chương 19 : Tai Nạn Bất Ngờ (1)

Đình Nhã im lặng nhìn Gia Bảo, khoé mắt cô ươn ướt, hai mắt cay xè, cô cố gắng kìm nén để không rơi nước mắt. Ánh mắt cô nhìn anh vừa thất vọng, vừa căm hận làm anh thoáng lo sợ, tim hẫng đi một nhịp. Hai người cứ đứng nhìn nhau. Một hồi lâu sau, Đình Nhã lạnh lùng đẩy anh ra, bước đi, cô chỉ buông một câu :

- Con trai kẻ sát nhân...cũng là sát nhân, đúng thật!

Gia Bảo lặng người, anh sững sờ nhìn cô, vẻ mặt pha chút bi thương. Thấy anh như vậy, Đình Nhã đau vô cùng, cô không thể hiểu sao mình có thể buông ra những lời tàn nhẫn như vậy, nhưng cô biết....những gì cô nói hoàn toàn trái với suy nghĩ, cô lo sợ, lo sợ những gì cô được nghe là sự thật, cô muốn đến bên anh, muốn gạt bỏ hận thù, nhưng còn đi An? Còn cha mẹ cô, liệu họ có tha thứ cho cô không, nếu cô làm vậy? Thực sự cô rất hoang mang. Đình Nhã hít một hơi sâu, rồi đi vào nhà. Gia Bảo đứng lặng nhìn theo cô, hai tay buông thõng xuống, bất lực....Trông anh rất đáng thương. Anh đau đớn nhìn cô, hai tay siết chặt lại. Bí mật đó...anh có nên nói ra không? Nếu nói ra...liệu có phải cô sẽ rời xa anh?

Gia Bảo khẽ nhếch miệng. Nụ cười thật. Anh hy vọng cái gì chứ? Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, cả người đó....mãi mãi....

Tại bệnh viện XYZC....

Trong một căn phòng bệnh rộng lớn, sang trọng, tiện nghi đầy đủ, có một cô gái đang nằm trên giường. Đôi mắt với hàng mi cong vút nhắm lại, nhìn cô thanh thản như đang ngủ. Khuôn mặt thanh tú thật bình an. Mái tóc nâu nhạt mượt mà xoã ra, có vài sợi trên má. Cô nằm im bất động, tay cầm đầy những dây ống truyền nước, trên mặt cô có đeo chiếc mặt nạ thở, sắc mặt cô trắng bệch, tái xanh, đầu giường là chiếc máy đo nhịp tim và mạch. Những đường nhịp tim, đường mạch cứ đi lên xong hạ xuống, tựa hồ như đe dọa tính mạng con người, tưởng chừng như cái đường ấy mà thành đường thẳng thôi là một sinh mạng sẽ vĩnh viễn biến mất. Mặc dù cô trông rất tiêu tụy nhưng vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp, quyến rũ. Bỗng....

Cạch!

Cánh cửa phòng bệnh bật mở, một chàng trai cao ráo bước vào. Khuôn mặt với ngũ quan sắc sảo, hoàn hảo đến độ không thể hoàn hảo hơn. Mái tóc nâu nhẹ bay trong gió. Đôi mắt sâu thẳm một nỗi buồn, tay chàng trai ôm một bó hoa, chàng trai đặt bó hoa lên chiếc tủ cạnh giường, rồi ngồi xuống chiếc ghế kê sát đó, khẽ nắm lấy tay cô gái, giọng thiết tha:

- Sao em cứ ngủ mãi vậy? Đã hơn 5 năm rồi....

Nhưng cô gái đâu có nghe được những lời ấy. Cô vẫn nằm im, vẻ mặt bình thản, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Chàng trai bật cười, một nụ cười xót xa, hẩn cật giọng chậm chậm:

- Mà anh quên mất, em đang ngủ mà, sao có thể nghe được những gì anh nói chứ. Tất cả chỉ tại hẩn ta....

Đang nói, ánh mắt chàng trai bỗng ánh lên sự thù hận. Bàn tay hẩn vô thức cầm ly nước ở mặt tủ lên và...RỐP!

Hẩn bóp vỡ tan cái ly thủy tinh, bàn tay chảy đầy máu, những vệt máu chảy dài xuống chiếc chăn màu trắng tinh trên giường, làm loang lổ những vệt đỏ. Hẩn mỉm cười lạnh lùng, đôi mắt độc ác nhìn ra xa:

- Mỗi hận này....anh nhất định sẽ giúp em trả...Yên tâm nhé, Đoá Nhi...

Tối....Bầu trời đã bắt đầu mất đi sự trong xanh buổi sáng, thay vào là bộ mặt xám xịt, tối dần. Nắng tắt dần, thôi không đùa nghịch trên những tán lá. Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, se sẽ lay động chiếc rèm ở cửa sổ. Khung cảnh thanh bình, đối lập hẩn với tâm trạng phức tạp, đang “nổi sóng” của con người. Đình Nhã mệt mỏi nhìn ra bên ngoài. Đã đến tối sao? Nhanh quá! Một ngày trôi qua nhanh như thoi đưa, mới đó mà đã đến tối. Sau buổi sáng hôm nay đã không thấy mặt Gia Bảo, Đình Nhã có chút lo lắng. Có phải là do những lời của cô...cho nên anh mới bỏ đi không? Đình Nhã mím nhẹ môi, lắc lắc đầu, không đúng, anh tuyệt đối không phải người hèn nhát đến thế, đi trốn tránh tất cả những lời nói về mình. Đình Nhã đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì....

Reengg!

Tiếng chuông điện thoại ở ngoài phòng khách reo lên. Đình Nhã giật mình, vội đứng dậy, định đi ra ngoài nghe điện thoại. Chợt nhớ đây không phải nhà cô, cô không được phép tự tiện như thế nên cô lại thôi. Nhưng tiếng điện thoại cứ kêu mãi, như thúc giục Đình Nhã. Cô do dự đứng nghĩ ngợi, có nên ra nghe không? Biết đâu là ai đó gọi thông báo tình hình Gia Bảo? Nghĩ thế, Đình Nhã quyết định bước ra ngoài phòng khách. Đến nơi, cô cầm điện thoại và nghe :

- Vâng?

- Cho hỏi đây có phải biệt thự Hàn gia? Có cô Mai Đình Nhã ở đây không?- Một giọng nói trầm ấm vang lên từ đầu dây bên kia

- A, đúng rồi, tôi là Đình Nhã, xin hỏi anh là ai và tìm tôi làm gì ?- Đình Nhã lúng túng trả lời

-Đình Nhã, tôi là Thiên Huy, tôi có việc cần gặp cô, cô đến quán cà phê ở ABC ở phố M nhé- Nói xong, chưa đợi Đình Nhã trả lời, đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Đình Nhã ngây người nhìn ống nghe, một lát sau sực tỉnh, cô mới kêu thầm :” Gì chứ? Đang bắt ép mình sao? Không biết việc đó là việc gì mà anh ta cần gặp mình nhỉ? Thôi, cứ đi vậy”

Đình Nhã chạy lên phòng chuẩn bị đồ, cô không biết rằng hành động của cô đã bị một người nhìn thấy....

Quán cà phê ABC là một nơi khá đẹp và thơ mộng cho các cặp tình nhân. Bên ngoài quán có trang trí những chậu hoa rực rỡ. Bên trong với ánh đèn mờ ảo, càng làm nơi này thêm bí ẩn. Ở cửa sổ, nhìn ra ngoài là cả một vườn hoa đang khoe sắc, lung linh.

Đình Nhã đứng bên ngoài, phân vân một lát rồi quyết định bước vào. Vừa vào, cô đã thấy Thiên Huy ngồi ở chiếc bàn trong góc, hần vẩy tay, nở nụ cười quyến rũ. Đình Nhã có phần cảnh giác, cô bước đến, ngồi đối diện hần và nhìn hần dò xét. Như đoán được cô đang nghĩ gì, hần nhếch miệng:

- Đừng lo, tôi không có gan to đến nỗi giữa thanh thiên bạch nhật động vào cô. Cứ thoải mái đi!

Đình Nhã khẽ thở phào, cô khó nhọc mở miệng:

- Rốt cuộc anh gặp tôi làm gì?

Thiên Huy nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thoảng chốc lạnh lùng và chứa đầy căm thù, cái nhìn của hần như xoáy vào cô, khiến cô bất giác run rẩy, không ai đoán được hần đang nghĩ gì. Đình Nhã nắm chặt chiếc váy, cô ngẩng lên, nhìn hần, cố gắng giữ bình tĩnh. Bất gặp cái nhìn của cô, hần thôi không nhìn cô nữa, ánh mắt lại trở về vẻ bình thản như ban đầu, hần cười cười:

- Không có gì, chỉ là gọi cô ra nói chuyện cho đỡ chán.

- Xin lỗi, tôi không thừa thời gian- Đình Nhã bực bội đứng dậy, xách túi quay ra cửa

Chờ cho bóng cô đi khuất, Thiên Huy nheo mắt nhìn ra chiếc bàn ở góc bên cạnh, chiếc bàn ấy có một kẻ vừa ngồi, thấy Đình Nhã rời đi cũng đi theo, đôi môi Thiên Huy nhếch lên tạo thành một nụ cười băng giá:

- Tiếc ghê, định “mời” cô đi “chơi” một chút , nhưng lại có kẻ phá đám, đi rình mò. Đành để dịp sau vậy.

Đình Nhã mệt mỏi cởi giày, đi vào nhà, cô vẫn không khỏi bực tức vì bị Thiên Huy đùa cợt. Nhưng xem ra hôm nay cô bị xui xẻo, cô vừa bước lên cầu thang đã đụng ngay người cô không muốn gặp nhất- Alin. Alin nhìn cô, ánh mắt hần học, tức tối, khuôn mặt xinh đẹp vênh vao trông thật đáng ghét. Đình Nhã thở dài, rồi lơ đãng, cô tiếp tục bước lên cầu thang.

Pặc!

Bất chợt Alin kéo tay cô lại làm cô chới với suýt ngã. Cô khẽ nhíu mi, giọng lạnh lùng:

- Chuyện gì?

- Đồ hồ ly, đồ đ*, dám giấu anh Gia Bảo đi hẹn gặp người khác!- Alin hét lên, và ném một xấp ảnh vào người Đình Nhã. Những bức ảnh rơi xuống đất, hiện lên là cảnh Đình Nhã đang ngồi ở quán cà phê với Thiên Huy. Cô thoảng ngạc nhiên nhưng rất nhanh, vẻ mặt lại thờ ơ, thản nhiên như ban đầu. Cô nhếch môi khinh bỉ:

- Em muốn nói cái này? Không ngờ tài bám đuôi của em cũng ghê nhỉ, em giỏi hơn chị nghĩ đó. Em thuê người chụp những bức ảnh này sao? Hừ, đeo bám y như con cún theo đuổi chủ.

Alin tái mặt, cô ta giận dữ hét:

- Sao chị dám...? Chị có tin tôi sẽ cho anh Gia Bảo xem những bức ảnh này không?

- Em nghĩ Gia Bảo sẽ tin ai? Câu trả lời tự em biết rõ chứ, đừng tự dối gạt mình nữa. Hết chưa? Chị muốn về phòng- Đình Nhã lạnh lùng nói rồi quay người rời đi

- Đứng lại!- Alin gào lên, tóm tay Đình Nhã

- Chị không muốn đôi co với em, tránh xa- Đình Nhã hất tay Alin ra, quay đi, nhưng....

- Á á á!

Một tiếng hét thoảng thốt vang lên

Rầm!

21. Chương 20 : Tai Nạn Bất Ngờ (2)

Đình Nhã ngậy người nhìn màu đỏ đang chảy lênh láng trên sàn gạch, một màu đỏ đến chói mắt. Ở sàn, Alin nằm bất động, đầu chảy máu không ngừng. Sắc mặt Đình Nhã trắng bệch, cô sợ hãi lùi dần, đôi mắt đỏ hoe. Không, không đúng, cô không cố ý đẩy Alin. Đình Nhã cứ đứng im ở đó, nét mặt thất thần, tay cô run rẩy bám vào tay vịn cầu thang. Là do cô...cô đã khiến Alin như vậy ư? Không thể!!!!

- Có ai không, cứu với!- Đình Nhã hét lên, nước mắt thi nhau lăn dài. Tất cả...là tại cô...

Đình Nhã ngồi im ở chiếc ghế bên ngoài phòng cấp cứu, ánh mắt hoảng loạn, mặt tái dần, hai tay cô run run đan vào nhau, ánh đèn phòng cấp cứu như làm tim cô nhảy dựng lên, cô chỉ mong sao cái đèn ấy mau tắt đi và bác sĩ bước ra. Cô ngồi yên đó, rất lâu, cô không dám đi đâu cả, bởi cô sợ, sợ rằng Alin sẽ xảy ra chuyện. Khi cô đang ngồi ngầy ra thì một bàn tay nắm lấy vai cô. Đình Nhã giật mình, cô hoảng sợ lùi lại, nhưng bắt gặp ánh mắt dịu dàng thân quen, cô nhanh chóng trấn tĩnh, ánh mắt cũng bình thường trở lại. Gia Bảo lo lắng nhìn cô, rồi nhìn vào cánh phòng cấp cứu. Anh thở hắt ra, ngập ngừng:

- Alin sao rồi?

Đình Nhã im lặng không đáp, mắt cô ráo hoảnh, nhìn ra khoảng không vô định, hai tay để im, cô không động đậy, cũng không nói gì. Đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó mà không thể nói được. Cô lắc đầu, giọng nghẹn ngào:

- Tôi...không biết....

Gia Bảo thở dài. Hết chuyện này tới chuyện khác. Vốn dĩ anh định sẽ thả tự do cho cô, không quan tâm đến những việc của cô nữa, chiều nay anh đã định rời đi nhưng tình thế này....thì anh không thể bỏ mặc cô được. Nhất là cô có liên quan đến Alin, nhất định cô sẽ gặp rắc rối. Anh bước tới, nhẹ nhàng ôm cô và dịu dàng nói:

- Đừng lo, anh sẽ bảo vệ em. Anh luôn tin em.

Đình Nhã ngậy người. Tim cô đập rất mạnh. Cô nhắm mắt, để cho giọt nước mắt chảy ra. Tại sao...cô luôn đối xử tàn nhẫn với anh, luôn làm tổn thương anh, nhưng....anh luôn tin tưởng cô, luôn ở bên cô? Đình Nhã thấy đau lòng và tự thấy cô thật nực cười. Cô từng làm anh tổn thương, dựa vào đâu anh tin cô? Tay cô bất giác nắm chặt áo anh, một giọt nước mắt lại lăn dài. Gia Bảo quệt nước mắt ở má cô, mỉm cười.

- Xi....xin...- Đình Nhã đang định nói thì...

- Alin!- Một giọng nói hốt hoảng vang lên

Một người phụ nữ rất đẹp và cao sang, quý phái chạy vào. Theo sau bà là một người đàn ông chừng chạc, uy nghiêm, nét mặt đầy lạnh lùng. Người phụ nữ mặt tái mét, bà nhìn xung quanh rồi chợt nhìn thấy Gia Bảo, bà chạy đến chỗ anh, nắm áo anh, lắp bắp hỏi:

- Gia....Gia Bảo, Alin....Alin.....con bé sao rồi?

Gia Bảo khẽ lắc đầu, anh đỡ người phụ nữ kia ngồi xuống ghế, lễ phép đáp:

- Cháu xin lỗi, em ấy vẫn đang cấp cứu ở trong. Cháu cũng không biết

- Hức, con gái tôi, rốt cuộc là ai đã hại nó chứ?- Người phụ nữ nghẹn ngào

Đình Nhã cắn môi đến bật máu, cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng cô, cô bước lên phía trước, ấp úng:

- Dạ thưa bác, Alin bị ngã, là...là do cháu....

- Cái gì? Là cô?- Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn Đình Nhã.

- Dạ, nhưng...- Đình Nhã chưa nói hết câu, bắt ngờ....

Chát!

Bên má Đình Nhã nóng ran vì cái tát. Cô sững người, quay lại nhìn người phụ nữ kia. Gia Bảo thấy thế vội chắn cho cô, anh nhúu mày:

- Bác à, có gì cứ để cô ấy nói, bác không nên đánh cô ấy như vậy.

Người phụ nữ có vẻ không hài lòng vì thái độ của Gia Bảo. Bà lạnh lùng nhìn Đình Nhã, nói gần từng từ:

- Thứ con gái hèn mạt như cô dám động tới con gái tôi. Nếu nó mà có mệnh hệ gì thì cô không xong với tôi đâu

Đình Nhã run rẩy lùi dần, tay cô nắm chặt áo Gia Bảo, má cô vẫn còn bỏng rát, in hằn vết năm ngón tay. Gia Bảo xót xa vuốt má cô, anh cởi áo khoác ra, khoác lên người cô, nhẹ giọng:

- Trời về đêm lạnh lắm. Em mau mặc đi

Nhìn cảnh Gia Bảo chăm sóc ân cần cho Đình Nhã, người phụ nữ sầm mặt, bà lạnh giọng:

- Gia Bảo, con gái tôi vì cô ta mà tính mạng chưa biết ra sao, cậu còn đứng đó mà tình tứ với cô ta sao?

Gia Bảo quay ra, ánh mắt đầy sát khí và lạnh băng đến đáng sợ. Anh nhếch mép:

- Thưa bác, hành vi vừa rồi của bác là xúc phạm thân thể người khác và có thể bị đi tù, cháu hy vọng bác tôn trọng cô ấy một chút, nếu không, cháu không dám đảm bảo rằng bác sẽ không gặp rắc rối với cảnh sát đâu

- Cậu...cậu nghĩ cậu là ai mà đe dọa tôi? Vậy hành vi của cô ta thì sao? Cô ta làm con gái tôi bị thương?- Người phụ nữ cười khinh khỉnh

- Hành vi của cô ấy là vô ý, hơn nữa không có ai chứng kiến nên không rõ được, biết đâu Alin tự trượt chân ngã thì sao? Còn việc bác tát Đình Nhã là cố ý, có cả cháu chứng kiến- Gia Bảo nói một cách rành rọt

- Cậu...- Người phụ nữ nghiêng răng tức giận

- Bình tĩnh đi, việc ta cần làm là xem Alin thế nào- Người đàn ông nãy giờ im lặng bỗng bước đến, nắm lấy vai người phụ nữ

- Nhưng...con gái chúng ta...- Người phụ nữ mắt ngấn ngấn nước, giọng nghèn nghẹn

Cạch!

Bỗng cánh cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ bước ra.

- Bác sĩ, con gái tôi thế nào?- Người phụ nữ vội đi tới chỗ vị bác sĩ, luống cuống hỏi. Đình Nhã và Gia Bảo cũng bước tới, nhìn vị bác sĩ đầy chờ đợi

- Ừm, may là chỉ bị ngã từ độ cao rất thấp nên bị va đập nhẹ, chỉ mất một ít máu, không ảnh hưởng nhiều, ngày mai là có thể xuất viện rồi.- Vị bác sĩ cười hiền hậu

- Cảm ơn bác sĩ- Người phụ nữ run run nói, nước mắt lăn dài trên má- Vậy giờ tôi có thể vào thăm con bé được chưa?

- Tất nhiên rồi- Vị bác sĩ gật đầu, rồi quay đi

Người phụ nữ cùng người đàn ông, Đình Nhã cùng Gia Bảo khê đẩy cửa phòng bệnh, đi vào. Alin đang nằm, thấy người phụ nữ và người đàn ông thì cười rạng rỡ :

- Ba! Mẹ! Hai người đến rồi.

- Con gái!- Người phụ nữ xúc động nói, bà nhìn Alin tròng trành

Nhưng khi vừa thấy bóng Đình Nhã thì sắc mặt Alin liền thay đổi. Cô ta kích động hét lên:

- Ai cho chị vào đây? Cút!

- Alin, em vô lễ quá đấy, nên nhớ, người đưa em vào đây là Đình Nhã- Gia Bảo nhú mày tỏ ý không hài lòng, ánh mắt anh đầy nghiêm khắc

- Em không cần, đấy em ngã suýt mất mạng còn bày đặt nhân nghĩa đưa em vào đây. Em nhất định phải bắt chị ta ngồi tù- Alin trừng mắt nhìn Đình Nhã

Câu nói Alin vừa dứt, cả Đình Nhã và Gia Bảo đều sững sờ. Đình Nhã sợ hãi dựa vào tường, nét mặt trắng bệch, Gia Bảo lo lắng nhìn cô, rồi khó xử nhìn Alin. Cả người phụ nữ và người đàn ông cũng có vẻ hơi ngạc nhiên, họ nhìn sang Đình Nhã rồi lại nhìn con gái họ- Alin. Một lúc sau, Gia Bảo thở hắt ra, anh chán nản:

- Alin, em muốn gì? Anh phải làm sao để em tha thứ cho Đình Nhã. Mau nói đi!

Alin cười đắc ý, cô ta chớp mắt, giả bộ ngây thơ, mỉm cười ngại ngùng:

- Điều kiện đơn giản thôi, chỉ cần anh chịu....

22. Chương 21 : Điều Kiện Của Alin

-...Anh phải đính hôn với em- Alin cười đắc thắng, nhìn Đình Nhã đầy khiêu khích, khinh bỉ.

Alin vừa nói xong, tất cả mọi người ở đó đều sững sờ. Đình Nhã mở to mắt, cô quay sang nhìn Gia Bảo, ánh mắt bối rối. Gia Bảo cũng im lặng, anh siết chặt tay rồi do dự nhìn Alin. Người phụ nữ và người đàn ông cũng không khỏi ngạc nhiên, người phụ nữ cười gượng:

- À...con gái...con vừa mới lành bệnh, chuyện này....

- Không mẹ à, con muốn anh Gia Bảo đính hôn với con, nếu không chị ta sẽ phải vào tù- Alin cương quyết nói, giọng cô ta chứa đầy đe dọa, cô ta bực bội liếc Đình Nhã

- O...- Đình Nhã run rẩy đưa tay che miệng, sắc mặt tái dần, mắt bắt đầu đỏ hoe

- Đình Nhã...- Gia Bảo chạm nhẹ vào vai cô, anh lo lắng nhìn cô.

Cử chỉ ấy của anh làm Alin sầm mặt, cô ta nghiêng răng, hét:

- Đủ rồi, em không muốn thấy hai người thân mật! Anh Bảo anh mau quyết định đi, đính hôn với em, hoặc là chị ta sẽ phải vào tù.

Gia Bảo khẽ nhú mày, tay anh siết chặt lại, anh phân vân nhìn Đình Nhã xong lại nhìn Alin. Alin thì cười đều, cô ta khoanh tay, vẻ chờ đợi. Đình Nhã thấy khó thở vô cùng, từng phút trôi qua làm tim cô đập rất nhanh, cô nín thở, nhìn anh chằm chằm. Cả không gian im ắng đến nghẹt thở. Gia Bảo thở dài, anh mệt mỏi nói:

- Được rồi, anh chấp nhận đính hôn với em.

Gia Bảo vừa dứt câu, Đình Nhã đã vội nhìn anh, nét mặt cô sững sờ và đau đớn. Cô mím môi, cố ngăn cho giọt nước mắt không trào ra. Ngốc thật, cô buồn cái gì chứ? Mọi việc đầu là do cô, Gia Bảo làm thế cũng chỉ vì muốn giúp cô mà. Không được, cô phải mạnh mẽ lên. Nghĩ vậy, Đình Nhã bình thần nhìn anh, cố nở nụ cười:

- Cảm ơn nhé....

Nhìn nụ cười đó của cô mà Gia Bảo đau xót vô cùng. Anh rất muốn chạy đến, ôm chầm lấy cô nhưng anh không thể. Anh mỉm cười buồn bã:

- Không có gì đâu! Em không cần khách sáo như vậy.

Đình Nhã quay đi, che giấu giọt nước mắt lăn dài trên má, cô bước ra cửa, ngập ngừng nói:

- Vậy tôi...tôi về trước đây. Tạm biệt nhé!

-Đình...- Gia Bảo nhìn theo bóng cô, hốt hoảng gọi. Anh định đuổi theo cô thì....

PẶc!

Alin nắm tay anh lại, cô ta nũng nịu khoác tay anh, chớp mắt, giọng nói tưởng như dịu dàng nhưng mang sự uy hiếp:

- Anh nhớ anh đã nói gì không? Anh nói là chấp nhận đính hôn với em, vì vậy, bây giờ anh là hôn phu của em, em không muốn thấy anh ở bên chị ta nữa!

Gia Bảo khó xử nhìn Alin, rồi nhìn về phía cửa. Anh thấy mình bất lực quá, không thể giải quyết được việc này để chạy theo cô, anh thấy rất lo cho cô. Ngay giờ phút này, anh chỉ muốn được ôm cô, chứ không phải là đứng bên cạnh Alin, nhưng biết làm sao được, anh phải làm thế để bảo vệ cô thôi, tuổi thơ của cô quá bất hạnh rồi, anh không muốn cô phải chịu đau khổ thêm nữa. Nỗi đau này....anh sẽ là người thay cô gánh chịu. Anh sẽ đính hôn với Alin, để cô được thoát chuyện đã xảy ra. Gia Bảo mỉm cười chua chát. Tình yêu của anh....phải kết thúc ở đây sao?

Đình Nhã thẫn thờ bước vào phòng. Căn phòng tối om, lạnh lẽo không có chút hơi ấm nào làm mắt cô cay xè. Cô buông mình xuống giường, trùm kín chăn lên đầu. Đầu cô cứ miên man suy nghĩ về việc ngày hôm nay. Cô nhớ rõ ràng cô chỉ gạt nhẹ tay một cái, làm sao mà Alin ngã được? Hay là...? Đang nghĩ, Đình Nhã vội gạt phắt đi, không thể là do Alin cố tình ngã được, chắc là do cô rồi. Giờ Đình Nhã nhớ Gia Bảo vô cùng, nhớ những ngày còn sống chung, anh luôn bày trò làm cô cười, làm cô bực,...Những ngày đó thật bình yên. Đau thay, khi cô đã muốn tha thứ cho anh, thì anh lại phải đính hôn với Alin. Cô biết, nếu cô chấp nhận tha thứ...thì chắc chắn, bố mẹ cô, cả dì An sẽ không hài lòng, sẽ giận cô, nhưng....cái vòng hận thù này biết bao giờ mới chấm dứt chứ? Cô quá mệt mỏi rồi, cô không thể hận anh nữa, cô luôn đối xử tệ với anh, mà anh luôn tin cô, luôn bảo vệ cô, anh còn vì cô mà chấp nhận đính hôn với người khác. Sự tha thứ của cô....có lẽ....anh sẽ không biết được....

Vừa nghĩ, Đình Nhã không hay biết cô đã khóc từ khi nào. Những giọt nước mắt cứ thi nhau lăn dài. Đau....Thực sự tim cô đau lắm! Tất cả chỉ tại cô ngốc nghếch, không biết giữ anh lại khi anh ở bên cô...Là do cô mà thôi....

.....

Trong một căn phòng nhỏ, khá cũ kĩ, có hai con người đang ngồi. Một người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu, trông rất xinh đẹp, đôi mắt sắc sảo. Bà mỉm cười, một nụ cười hiền dịu, gây ngay thiện cảm với người khác từ lần gặp đầu tiên, nhưng ánh mắt bà sâu thẳm và khó đoán. Bà tao nhã cầm tách trà trên bàn, nhấp một ngụm. Đối diện bà là một người con trai, cao, gầy, cầm nhon hoắt, đôi mắt sâu hoắm, râu ria lởm chởm, quần áo toàn một màu đen bí ẩn, vẻ mặt đầy sát khí, tay hắn ta cầm con dao, nhìn qua thật khiếp sợ. Hắn ta chính là một tên sát thủ chuyên nghiệp. Người phụ nữ đặt tách trà xuống, nhẹ giọng hỏi:

- Nó thế nào rồi? Vẫn ở đấy hả?

Người con trai cười khinh bỉ, rồi đáp:

- Đúng vậy, tôi tưởng cô ta trong sáng thế nào, ra cũng là đứa đại trai. Cô ta vẫn ở bên thằng đó...

Người phụ nữ bật cười, một nụ cười mỉa mai và có chút băng giá, tàn nhẫn:

- Ha ha, đúng là si tình, y hết mẹ nó. Đáng tiếc, sự si tình đó có thể khiến nó mất mạng....

- Ý bà là....- Tên sát thủ kia có vẻ ngạc nhiên

- Phải, ta sẽ tìm mọi cách ngăn cản con bé, nếu không được thì phải....KHỬ con bé ngay. Ta nhất định sẽ không để chuyện năm xưa xảy ra đâu!

Người phụ nữ gằn giọng, ánh mắt xa xăm, buồn thẳm khi nhớ lại chuyện xưa...

”- Không, em yêu anh mà. Sao anh lại chọn chị ấy chứ? Làm ơn, hãy nhìn em, chỉ một lần thôi...”

- Xin lỗi, nhưng tôi yêu cô ấy, cô hãy tìm người đàn ông khác đi. Tôi mãi mãi yêu cô ấy.”

.....

” - Cô...cô đang làm gì trong phòng tôi? Tại sao...chúng ta lại...?”

- Hức...tại anh say rượu, em đã cố cản anh....nhưng....
 - Không đúng, cô nói dối. Không, không thể....không thể nào....cô....cô đã đặt bẫy tôi. Ly rượu đó....cô cố tình cho thuốc đúng không?
 - Phải, em làm vậy thì sao? Tất cả là tại anh, anh luôn miệng nhắc đến chị ấy, anh từ chối tình cảm của em, cho nên em mới phải dùng thủ đoạn thôi!
 - Cô...cô...
 - Hai...hai người.....hai người đang làm gì trong phòng thế này? Anh....sao anh lừa dối tôi? Sao anh dám làm vậy với nó?
 - Khoan đã , em hiểu lầm anh rồi, anh không....
- Chát!
- Tôi thất vọng về anh, chúng ta chấm dứt đi!
 - Khoan đã!
 - Ha ha, hai người đã chấm dứt, giờ anh là của em!
- Chát!
- Cô câm miệng đi, đồ con gái nham hiểm, lẳng lơ. Tôi không bao giờ yêu cô đâu!”
- Đồ con gái nham hiểm, lẳng lơ sao? Người phụ nữ nhếch miệng cười, đôi mắt ánh lên sự hận thù và buồn bã. Bà siết chặt tay, lẩm bẩm :“Anh dám đối xử với tôi như thế, thì đừng trách sao con anh phải khổ...”

23. Chương 22: Đính Hôn

Mấy hôm sau...

Vừa lành bệnh, Alin đã sốt sắng đòi đính hôn ngay với Gia Bảo. Suốt ngày cô ta cứ kè kè bên anh làm anh khó chịu vô cùng. Cô ta nằng nặc đòi anh đưa đi thử váy đính hôn, mặc dù anh vẫn còn việc phải làm. Tuy nhiên, anh lại không thể từ chối hay phản bác, bởi đó chính là điều kiện để Đình Nhã không bị Alin bắt tội. Gia Bảo khê thờ dài, chuyện của anh với Đình Nhã, vậy là chấm hết sao? Thực sự anh rất mệt mỏi, ngay bây giờ đây, anh muốn ở bên Đình Nhã, muốn ôm cô vào lòng, chứ không phải ngồi đây chờ Alin thử váy. Nghĩ đến Đình Nhã, tim anh lại không ngừng nhói lên. Anh còn nhớ rất rõ ánh mắt cô lúc đó, ánh mắt chứa đầy sự đau khổ cố dồn nén. Càng nghĩ anh càng giận bản thân mình hơn. Là do anh quá bất lực, là do hôm ấy anh ngốc nghếch, lại bỏ đi....

Cộp!

Anh đang suy nghĩ thì Alin bước ra, trông cô vô cùng quyến rũ, xinh đẹp trong chiếc váy kiểu ren màu kem, dài đến quá đầu gối. Váy được thiết kế hở vai, bên ngực trái có đính một bông hồng, ở eo là một chiếc đai trắng to bản được thắt thành chiếc nơ. Áo thiết kế thêm phần tay áo bằng ren mỏng, tạo sự duyên dáng, thanh nhã cho người mặc. Không thể phủ nhận rằng Alin thực sự rất đẹp. Nhưng với Gia Bảo, dù Alin có đẹp đến thế nào thì anh cũng không để tâm, lúc này anh chỉ nghĩ đến Đình Nhã, chỉ lo lắng cho cô, chứ không hề quan tâm tới Alin đang đứng trước mặt. Nhận ra ánh mắt lơ đãng và có phần lạnh nhạt của Gia Bảo, Alin sầm mặt, cô ta mím môi, tay siết chặt, khuôn mặt vốn ngây thơ giờ đây trở nên độc ác. Alin cười khẩy, nói bằng giọng mỉa mai:

- Anh vẫn còn nhớ đến chị ta sao?

Gia Bảo thoáng giật mình. Rất nhanh, anh trở lại vẻ mặt bình thường, thôi không nghĩ ngợi nữa, nhưng cử chỉ lúng túng đó không qua khỏi ánh mắt của Alin. Cô ta cố mỉm cười, mặt tối sầm:

- Sao? Em đoán đúng rồi chứ gì? Anh cũng thật lạ, anh cần gì phải bận tâm đến con người hèn mặt, lẳng nhăng ấy.

Gia Bảo trừng mắt, mắt ánh lên tia sắc lạnh, mặt anh sa sầm. Anh nhếch mép cười, một nụ cười lạnh băng....

Vụt! PẶc!

Gia Bảo lao tới, tay siết chặt cổ Alin, mắt hằn những vết đỏ, khuôn mặt lãnh lẽo, khắp người anh toả ra đầy sát khí. Bàn tay anh càng lúc càng siết chặt hơn, sắc mặt Alin tái dần, cả người cô ta run rẩy, cô ta khó nhọc ho mấy tiếng, cất giọng yếu ớt:

- Anh....anh Bảo...em....ngghet...thở....

Gia Bảo cười khinh bỉ, anh gần từng từ:

- Hoá ra tôi nhìn lầm cô, cứ tưởng cô ngoan ngoãn, thánh thiện thế nào, ra cũng là người “hai mặt”. Cô có tư cách nói Đình Nhã sao? Thứ con gái trở trên, suốt ngày bám lấy tôi như cô, thật chướng mắt. Cẩn thận cái miệng của cô, tôi không muốn nghe thêm bất kỳ lời nói xấu nào về Đình Nhã nữa. Nếu không nể tình anh em kết nghĩa suốt bao năm qua thì tôi đã giết cô rồi. Biết điều thì câm miệng lại!

Alin sững sờ, đôi mắt đỏ hoe ầng ậng nước. Từng lời nói cay độc của Gia Bảo, ánh mắt lạnh lẽo của anh....như bóp nghẹt trái tim cô. Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng khắp người cô như không còn sức lực. Vết thương ở cơ thể có đáng gì, so với vết thương ở tim. Cô cắn chặt môi đến bật máu, đau đớn nhìn anh, giọng cô nghẹn ngào, đứt quãng:

- Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Suốt bao năm em ở cạnh anh, lẽ nào không bằng một người chỉ ở bên anh có 4 tháng sao? Anh đối xử với em như vậy, tất cả chỉ vì muốn bảo vệ cô ta, vậy còn em thì sao? Em là hôn phu của anh, trước mặt em sao anh cứ bảo vệ chị ta? Sao anh lại lạnh lùng với em như thế? Anh còn không hiểu tình cảm của em sao? Chị ta có gì hơn em chứ? Chị ta chỉ là con nhỏ rẻ mặt, bán thân xác vào nhà giàu thôi, giờ chị ta đang bám lấy anh Hu...y.....

- Câm miệng!!!- Gia Bảo rít lên, bàn tay như muốn bóp nát cổ của Alin, ánh mắt không mang một chút hơi ấm nào.

Alin mặt trắng bệch, ý thức bắt đầu mờ dần, cô thấy mắt như mờ đi và khó thở vô cùng. Cô yếu ớt gạt tay Gia Bảo ra nhưng sức cô không thể thắng nổi anh. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má cô, cô mệt mỏi buông thõng hai tay. Bất ngờ...Gia Bảo thả tay ra....

Bịch!

Alin ngã phịch xuống sàn, cô ho sặc sụa. Gia Bảo quay đi, anh hừ nhẹ và lạnh lùng nói:

- Mau về thôi!

Alin ngồi trên sàn, người cô vẫn chưa hết run rẩy. Cảm giác đau đớn khiến cô không thể đứng dậy nổi, nước mắt cứ thế trào ra. Tại sao...? Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Cô là vị hôn thê của anh, vậy mà trước mặt cô, anh luôn bảo vệ chị ta. Bây giờ tim cô đau như bị ai dùng ngàn mũi dao đâm xuyên, bỗng cô siết tay, ánh mắt kiên quyết, cô khẽ nói thầm: “Không, dù thế nào em cũng không để mất anh đâu. Gia Bảo, dù bị anh căm ghét, em vẫn phải giữ anh bên em.”

Đình Nhã lơ đãng rót nước vào cốc. Mắt cô nhìn ra xa xăm, khuôn mặt thất thần. Chỉ ngày mai thôi, ngày mai là họ sẽ đính hôn. Nước mắt Đình Nhã không kìm được trào ra. Cô quá ngốc nghếch, cô khóc gì chứ? Đều là do cô mà. Đình Nhã cứ rót nước, cho đến khi cảm giác tay cô mát lạnh cô mới sực tỉnh, dừng lại. Cô rót đầy quá nên nước bị tràn, chảy vào tay cô. Cô thở dài, tự trách mình bất cẩn, rồi đi lấy giẻ lau chỗ nước đang chảy tí tách xuống sàn.

Cộp! Cộp!

Có tiếng bước chân. Đình Nhã giật mình quay lại nhìn. Alin bước vào nhà, khuôn mặt vênh lên nhìn cô. Đình Nhã nhúu mày, cô tỏ vẻ không vui:

- Em đến đây làm gì?

Alin cười mỉa, chìa ra trước mặt cô một tấm thiệp, cô ta vuốt vuốt tóc, nói:

- Dù gì chị cũng là người quen của anh Bảo. Coi như tôi rộng lượng, bỏ qua những gì chị làm với tôi, mời chị đến dự tiệc đính hôn.

Đình Nhã tái mặt. Cô lùi lại,, đầu óc cô choáng váng, đôi mắt đỏ hoe. Tại sao...? Cô đã không muốn nhắc đến nó, mà Alin cứ cố tình nhắc đến vậy? Tim Đình Nhã thắt lại, cô cố giữ vẻ mặt tự nhiên, cười gượng gạo:

- Xin lỗi, chị có việc bận.

- À, cũng phải, sao chị có thể đến được chứ? Một kẻ thua cuộc như chị làm gì có tư cách. Chị nên cảm ơn tôi đi, cảm ơn vì tôi đã rộng lượng cho chị ở lại nhà anh Bảo. Đáng lẽ tôi phải đuổi chị đi, vì tôi mới là hôn phu của anh ấy, nhưng tôi nghĩ chị không có chỗ ở, cũng tội, nên cho chị ở lại đây. Mà thôi, giờ tôi phải về chuẩn bị cho buổi lễ, tạm biệt!

Alin nện mạnh gót giày, quay đi. Đình Nhã ngồi sụp xuống, cô bịt miệng cố nén tiếng khóc. Rốt cuộc cô phải làm gì đây? Cô đau quá, đau tưởng như không thở được. Ngoài trời, cơn mưa to bất ngờ trút xuống. Cơn mưa rào, như hiểu thấu nỗi lòng cô, ông trời dường như cũng than khóc với cô. Bầu trời xám xịt, lạnh lẽo, âm u kỳ lạ.....

Cuối cùng ngày lễ đính hôn cũng đến. Lễ đính hôn được tổ chức tại một khách sạn rất lớn và sang trọng. Sảnh khách sạn thật rộng, xung quanh trang trí bằng những cột hoa đầy màu sắc, ở các cột hoa là ác sơi ruy băng màu vàng. Trên trần là chiếc đèn chùm sáng rực rỡ, được làm tinh xảo với các tầng đèn có đính những viên kim cương, các tầng đèn có từng nhánh uốn cong, gắn các cây nến nhìn rất lãng mạn. Trong phòng đều có các bàn tiệc, giữa một căn phòng có một chiếc bàn lớn đựng một chiếc bánh lớn, nhiều tầng. Quả là một nơi tuyệt vời để tổ chức lễ đính hôn

Gia Bảo ngồi ở một chiếc bàn. Nét mặt lạnh tanh không bộc lộ chút cảm xúc, mặc cho tất cả các vị khách đã vào hết, mặc cho mọi người nói gì, anh ngồi im không động đậy, y như một con búp bê vô hồn. Alin đứng ở xa nhìn anh, cô tủi thân ứa nước mắt, môi cắn chặt. Vì sao anh lại như vậy? Gia Bảo lại nhớ đến chị ta ư? Dù biết hôm nay là lễ đính hôn giữa cô và anh, nhưng anh vẫn không thể nở nụ cười để làm cô vui sao? Càng nghĩ Alin càng thêm đau đớn. Cô bước đến gần anh, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh anh, miễn cưỡng mỉm cười:

- Anh đừng làm vẻ mặt ấy được không? Khách khứa sẽ thấy nghi ngờ....

Cô chưa nói hết câu, anh đã quay ra nhìn cô, cái nhìn đe dọa và giận dữ. Thấy vậy, Alin vội im bật, cô siết tay, cố kìm nén tức giận. Trên kia, có tiếng người chủ trì hôn lễ:

- Thưa các bạn, hôm nay chúng ta tới đây là để dự lễ đính hôn giữa cô Triệu Ái Vy và anh Hàn Gia Bảo. Xin các bạn giữ im lặng để hai con người này lên trao nhẫn đính hôn. Xin mời anh Hàn Gia Bảo và cô Triệu Ái Vy!

Alin đứng dậy, bước lên trên. Gia Bảo lạnh lùng nhíu mày, rồi cũng bước lên trên. Khí lạnh toả ra từ anh khiến mọi người xung quanh đều rùng mình nuốt nước bọt, có người hiếu kỳ nhìn về phía Alin rồi thì thầm gì đó. Alin thấy xấu hổ và nhục nhã vô cùng. Cô mím môi, đôi mắt long lanh nước nhìn Gia Bảo, nhưng Gia Bảo không quan tâm, anh ngoảnh mặt đi. Alin lặng người, cô cố cười với mọi người và lấy nhẫn ra, đeo vào tay anh. Gia Bảo cầm chiếc nhẫn, thờ ơ đeo vào tay cô. Thái độ của anh làm Alin tức phát khóc. Cô nắm chặt làn váy, nghĩ thầm một điều gì đó...

Bên dưới, có một cô gái đứng khuất sau cột hoa. Dáng vẻ yếu ớt, một mối của cô khiến bất cứ ai nhìn qua cũng động lòng thương, mái tóc loà xoà khê bay phất phơ, sắc mặt cô trắng bệch, mắt cô ầng ầng nước, cô nhìn chăm chăm cảnh Gia Bảo trao nhẫn cho Alin, môi mấp máy :” Anh Bảo, tại sao...?”

24. Chương 23: Amelica

Trong khi Gia Bảo đang trao nhẫn cho Alin thì có một chàng trai đang đứng nhìn. Hắn cầm ly rượu, thông thả nhấp một ngụm, đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành một nụ cười ma mị. Mái tóc nâu của hắn xoà vài sợi trước trán, hắn mặc một bộ vest đen làm hắn càng trở nên bí ẩn và quyến rũ. Hắn nhìn về phía Gia Bảo, ánh mắt sâu thẳm khó đoán, nụ cười nhếch kia có pha chút lạnh lẽo làm người khác phải rùng mình. Đường như trong ánh mắt ấy là sự hận thù. Bỗng...

Brừ !

Điện thoại trong túi hắn rung lên. Hắn cau mày, đặt ly rượu xuống bàn , đi ra một chỗ khuất và nghe máy:

- Tôi đây. Chuyển gì?

” Thừa ngài, bệnh viện vừa báo....cô ấy đã trốn viện rồi ạ...”- Người trong điện thoại ngập ngừng nói, mơ hồ trong giọng nói ấy là một sự sợ sệt

Ầm!

Hắn cảm giác như mặt đất đang rung chuyển, sét vừa đánh ngang tai hắn. Hắn siết chặt tay, tưởng như sắp bóp nát cái điện thoại, hắn nghiêng rằng, gằn giọng:

- Mau cử người đi tìm cô ấy. Mạng của cô ấy cũng là mạng các người đấy. Vì vậy....NHANH LÊN!

Dứt lời, hắn cúp máy, rồi vội vã chạy đi. Tới tầng hầm khách sạn, hắn tìm xe của hắn. rồi lên xe, lái đi. Bây giờ hắn thấy lo lắng vô cùng. Cô ấy đã tỉnh khi nào chứ? Cô ấy ốm như vậy...thì có thể đi đâu? Càng nghĩ hắn càng lo hơn. Hắn lái xe đi với tốc độ kinh hoàng, mắt không ngừng nhìn xung quanh, nhìn hai bên đường. Hắn thật quá ngu ngốc, lẽ ra hắn nên ở bên cạnh chăm sóc cô ấy, chứ không phải ở khách sạn dự buổi lễ đính hôn nhạt nhẽo đó. Vừa lái xe hắn vừa tự trách mình. Hắn luôn tự nhủ phải luôn bảo vệ cho cô ấy, vậy mà giờ đây, hắn lại gián tiếp đẩy cô ấy vào sự nguy hiểm, hắn đã không ở bên khi cô ấy cần, đến nỗi cô ấy không có ai ở bên, quá cô đơn nên cô ấy đã trốn viện. Hắn lái xe đi nhanh hơn nữa, miệng khẽ lẩm bẩm :” Ngốc quá, bệnh như vậy em đi đâu chứ...”

Đình Nhã đưa mắt nhìn lên đồng hồ. Đã 10 giờ 30. Chắc lễ đính hôn sắp kết thúc....Đình Nhã tự cười nhạo chính mình. Ngốc thật, cô đang nghĩ gì vậy? Sao cô cứ quan tâm đến bọn họ chứ, cô đâu có quyền.Gia Bảo đã là hôn phu của Alin, anh không thể ở bên chăm sóc cô nữa, cô không có quyền nghĩ về anh, không có quyền đau khổ.Mọi chuyện anh làm đều vì cô...Cô đứng dậy, khoác túi, đi ra ngoài. Nhưng vừa đến cửa, cô đã bị một tên bảo vệ chặn lại, hắn ta lạnh lùng:

- Cô Đình Nhã, cảm phiền cô quay lại phòng!

Đình Nhã nhú mi, ánh mắt không hài lòng, cô nói giọng ra lệnh:

- Tránh ra!

Tên áo đen có vẻ khở sở, hắn ta dịu giọng:

- Cô Đình Nhã, xin cô hiểu cho. Chúng tôi....

- Mau tránh ra!- Đình Nhã lặp lại lần nữa, nét mặt cô lạnh lùng- Không phải ở túi xách tôi có gắn thiết bị định vị sao? Mấy người sợ gì chứ?

- Nhưng thưa cô, tôi....- Tên áo đen lúng túng cúi gầm mặt

- Đừng để tôi nói lần thứ ba!- Đình Nhã đe dọa, cô khoanh tay chờ đợi.

Tên áo đen do dự nhìn cô, hắn suy nghĩ một hồi rồi đứng né sang, mở cửa cho cô. Đình Nhã không buồn liếc tên áo đen, cô đi thẳng ra cửa, rồi bắt taxi, đi đến một nơi...

.....

Đình Nhã đứng lặng người nhìn ngôi nhà nhỏ trước mặt. Ngôi nhà vẫn vậy, nhưng nó không còn sự ấm cúng, không còn sức sống mọi khi nữa, thay vào đó là sự ảm đạm, buồn bã. Đình Nhã lấy chìa khoá, mở cổng và đi vào nhà. Mọi thứ đã phủ bụi bặm, do lâu ngày thiếu bàn tay người dọn dẹp, sửa soạn. Không gian im lặng của căn nhà khiến mắt Đình Nhã cay xè. Không ngờ có ngày, cô lại cô đơn trong chính căn nhà của mình, căn nhà mà cô đã gắn bó suốt 22 năm, trước khi Gia Bảo xuất hiện. Nhìn căn nhà đầy ắp kỉ niệm bên anh, cô không khỏi đau lòng

”- Vợ à, sao em dữ quá vậy? Anh sợ lắm

- Vợ, anh đói

- Vợ ơi, anh muốn đi mua đồ với em

- Vợ à....

- Vợ...”

Vợ sao? Đình Nhã bật cười, nước mắt từ lúc nào đã lăn dài trên má. Giờ cô đâu còn mang cái chức danh đó. Vợ của Gia Bảo sao? Chuyện đó đã sớm mất đi rồi. Cô với anh, chỉ như hai người xa lạ, không quan hệ...Đình Nhã gạt nước mắt. Không được, cô không được phép khóc, cô sẽ khiến anh lo lắng. Cô phải mạnh mẽ lên. Nghĩ vậy, cô quay người, đi ra cửa, định khoá cửa để về. Nhưng....cô thấy ở đằng xa, có một cô gái đang chạy tới. Dáng vẻ cô gái mảnh khảnh, mái tóc cô gái bay nhẹ nhàng trong gió. Cô gái chạy loạng choạng, có vẻ cô ấy rất mệt mỏi. Khi đến gần Đình Nhã thì....

Phịch!

Cô gái ngã nhào xuống. Đình Nhã giật mình chạy tới đỡ cô gái. Điều đầu tiên cô cảm nhận được là người cô gái này nóng hầm hập, cô ấy sốt quá cao. Sắc mặt cô gái trắng bệch, như không còn chút sinh khí nào, môi cô gái tím tái, nứt nẻ, cả người cô gái run bần bật. Đình Nhã hốt hoảng mở cửa, đỡ cô gái nằm lên giường, xong cô vội vào bếp, bưng chậu nước ấm ra, lấy khăn chườm lên trán cô gái. Quan sát kỹ, cô mới thấy cô gái này rất xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, hàng lông mi dài cong vút, đôi môi nhỏ xinh. Trông cô gái thật yếu đuối, ngây thơ. Dáng vẻ yếu đuối, thánh thiện ấy khiến các chàng trai muốn bảo vệ. Đình Nhã thấy thắc mắc vô cùng. Rốt cuộc cô gái này là ai chứ? Tại sao cô ấy phải chạy? Cô ấy đang chạy trốn ai? Bao nhiêu câu hỏi xoay trong đầu Đình Nhã. Cô rất muốn được hỏi cô gái những câu hỏi đó, nhưng do cô gái đang hôn mê nên cô không thể hỏi điều gì. Cô thở dài, rồi đứng dậy, đi về phía nhà bếp. Cô muốn tìm nguyên liệu, để nấu cho cô gái kia một bát cháo

.....

- Ủ....

Nghe thấy có tiếng, Đình Nhã mừng rỡ đi ra. Cô gái đã tỉnh, tuy cô ấy vẫn còn mệt mỏi, lơ đãng. Cô gái nhìn quanh, chợt trông thấy Đình Nhã, cô ấy có phần ngỡ ngàng. Sau khi đã tỉnh táo, cô ấy ngồi lúi sút vào tường, ánh mắt có phần cảnh giác và sợ hãi, cô ấy nhìn Đình Nhã chằm chằm. Đình Nhã có thể thấy được hai tay cô ấy run rẩy, hơi thở cô ấy nặng nề.

Đình Nhã đặt khay cháo nóng hổi vừa nấu xuống chiếc bàn cạnh tủ, cô quay ra, nở nụ cười:

- Yên tâm, tôi không phải kẻ xấu. Vừa rồi cô ngất trước nhà tôi, nên tôi mới đưa cô vào đây. Nếu làm cô khó chịu thì tôi rất xin lỗi, nhưng vì cô đang sốt cao...

Nét mặt cô gái giãn ra. Cô ấy bớt sợ hãi hơn, rụt rè ngồi lại gần Đình Nhã. Cô ấy mỉm cười dịu dàng, yếu ớt nói:

- Cảm ơn cô đã cứu tôi. Nếu không có cô, chắc giờ này tôi đang nằm dưới mộ rồi. Xin lỗi vì thái độ vừa nãy.

- À, không sao đâu. Tôi vừa nấu cháo, cô ăn cho nóng- Đình Nhã bưng khay cháo, đưa cho cô gái.

Mắt cô gái lòng lạnh vì xúc động, cô ấy quay ra, nghèn nghẹn:

- Cô không quen biết tôi, sao cô tốt với tôi thế?

- Cứu người đâu cần lý do chứ- Đình Nhã khẽ cười, chậm rãi nói

Cô gái ngẩn người nhìn Đình Nhã, cô ấy cúi xuống, lẩm bẩm:

- Giá như....anh ấy....cũng đối xử tốt với tôi như cô....

- Anh ấy?- Đình Nhã ngạc nhiên, cô tròn mắt nhìn cô gái

- Phải, anh ấy là bạn hồi nhỏ của tôi, tôi rất yêu anh ấy. Nhưng đáng buồn, anh ấy chỉ coi tôi là bạn. Khi tôi ngỏ lời, anh ấy đã lạnh lùng từ chối. Tôi quá đau khổ nên đã lao ra đường và bị xe tông. Tôi hôn mê suốt 5 năm, tôi chỉ vừa mới tỉnh lại, nhưng tôi đã trốn viện, tôi muốn gặp lại anh ấy, tiếc là anh ấy đã đính hôn....Cô gặp tôi trong bộ dạng bệnh tật này cũng do tôi trốn viện đấy...

" Đính hôn sao? Có gì đó thật trùng hợp. Mà mình nghĩ quá rồi, sao cô gái này có thể quen Gia Bảo chứ? Cô ấy cũng thật tội nghiệp" Đình Nhã nghĩ thầm. Cô nhìn cô gái đầy thương cảm. Nhận ra cái nhìn của cô, cô gái cười buồn, lắc đầu:

- Đừng lo, tôi không sao. Mà cô có thể cho tôi tá túc tạm ở đây được không? Tôi không muốn về bệnh viện nữa

- Được thôi- Đình Nhã vui vẻ gật đầu. Không sao, có gì cô ở lại đây cũng được, dù sao cô cũng không muốn về nhà của Gia Bảo, để cho Alin khỏi chế giễu cô

- Cảm ơn cô- Cô gái nắm tay Đình Nhã

- À, mà quên, tôi tên Đình Nhã, còn cô?- Đình Nhã tự giới thiệu

- À, tôi là...- Cô gái ngập ngừng- Amelica!

25. Chương 24 : Sống Với Người Bạn Mới (1)

Trong một căn phòng sang trọng, có một người đàn ông đang ngồi. Mái tóc nâu cuốn hút, đôi môi mỏng và khuôn mặt tuấn tú, mọi ngũ quan trên mặt hắn đều thật hoàn hảo. Nhưng trái với vẻ lịch thiệp, quyến rũ bề ngoài kia là một sự đe dọa rợn người. Khuôn mặt hắn tối sẫm, đôi môi lạnh lẽo không mang chút hơi ấm, nhìn ra xa xăm như đang nghĩ ngợi gì đó, bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Khí lạnh tỏa ra từ người hắn khiến những người xung quanh không kim được sợ hãi mà nuốt nước bọt một cái, khuôn mặt họ tái mét. Hắn đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, giọng nói phát ra nhẹ như sương , âm u, mơ hồ mà chứa đầy uy hiếp:

- Tìm thấy chưa?

Những người áo đen đứng sau lưng hắn bối rối nhìn nhau, ai nấy cũng cúi gằm mặt, hai tay run run để sau lưng. Không khí tĩnh lặng đến đáng sợ, cả căn phòng như ngập tràn sát khí, hắn tiếp tục lặp lại câu hỏi, nhưng giọng có phần gay gắt hơn:

- Tìm thấy chưa?

Một người trong số những kẻ kia căng thẳng vuốt ngực, rồi lắp bắp nói:

- Th...thưa ngài....chư...chưa...ạ....

Lại là không khí im lặng. Hắn đứng im không động đậy, khoé môi nhếch lên giễu cợt, bình thản nói:

- Chưa sao?

Thấy thái độ "khác lạ" của hắn, những người kia thở phào nhẹ nhõm, mặt tươi tỉnh hẳn lên. Một kẻ mừng rỡ nói:

- Thưa ngài, chúng tôi...

Kẻ đó chưa kịp nói hết câu thì...

Rầm!

Cửa kính vỡ tan ra, máu nhỏ từng giọt xuống sàn nhà, tí tách. Hắn mặc kệ bàn tay bị thương, quay ra nhìn mấy kẻ kia, mỉm cười:

- Chưa tìm thấy?

Nụ cười của hắn lạnh lẽo, đôi mắt đỏ vằn những tia máu thật đáng sợ. Nhìn hắn như con thú dữ mất kiểm tra, mấy kẻ tay sai rùng mình, tay chân run rẩy bầy, mặt cắt không còn giọt máu. Một kẻ liều mạng lùi lại, định tìm đường tháo chạy. Hắn không nói gì, chỉ nhìn, rồi bất ngờ, hắn nhếch môi, rút từ trong túi ra một khẩu súng.

Đoàng!

Âm thanh chói tai vang lên, kết thúc một sinh mạng. Chỉ thấy một bóng người ngã gục xuống, hai mắt trợn trừng, tên đó chết chưa kịp nhắm mắt. Những kẻ còn lại thấy thế hai mắt mở to kinh ngạc, sợ sệt nhìn hắn. Hắn thản nhiên lau lau khẩu súng, đặt lên mặt bàn, rồi quay mặt đi, làm như không có chuyện gì, hắn cất giọng lạnh băng ra lệnh:

- Nội trong hôm nay, tìm ra cô ấy, nếu không, kết cục các người cũng như tên kia!

Những tên tay sai vâng vâng dạ dạ rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Hắn đứng nhìn ra cửa sổ, bàn tay hắn đã ngừng chảy máu, nhưng vẫn thấy vết đỏ loang trên các ngón tay. Nét mặt hắn thoáng chốc chuyển sang một sự buồn bã, hắn nhìn về phía chậu hoa lan tím ở bàn, khẽ nói: " Tại sao....em lại bỏ đi? Chẳng lẽ em vẫn còn nhớ hắn ta sao...?"

Bên ngoài, trời nổi giông gió, cây cối nghiêng ngả tưởng như sắp đổ xuống, dường như ông trời đã chứng kiến toàn bộ chuyện vừa rồi, cho nên đang nổi cơn thịnh nộ.

Rào! Rào!

Mưa....Một màn mưa trắng xóa....Máu tanh như được mưa gột rửa, che lấp đi....Mưa như giọt nước mắt của ai....Giọt nước mắt đau khổ và thất vọng. Lần đầu tiên, một người con trai rơi nước mắt, không còn cái vẻ tàn nhẫn, máu lạnh vừa rồi nữa....

Đoàng!

Sấm chớp rền vang. Chợt chớp ghé xuống mặt đất đùa nghịch, vài tia chớp loé lên. Đình Nhã nhìn ra ngoài trời, vẻ mặt hồi hộp xuống vì cơn mưa to dữ dội. Cô khẽ thở dài, với tay đóng cửa sổ lại cho gió đỡ lùa vào. Cô không thích mưa. Mưa làm cho mọi người thấy buồn và nặng lòng, mưa như nước mắt....Đình Nhã nhìn lên quẩn luyến. Nhanh quá, đã sang đến mùa thu, thời gian trôi nhanh hơn cô nghĩ, kể từ khi bị Gia Bảo bắt về....Cô cười buồn. Có lẽ, giờ Gia Bảo và Alin đang hạnh phúc bên nhau, cô chẳng có quan hệ gì với họ nữa, với họ, giờ cô chỉ như kẻ qua đường. Bỗng...

Reng!

Tiếng chuông điện thoại kéo cô trở về với thực tại. Cô giật mình bừng tỉnh, vội đứng dậy, đi tìm điện thoại. Hoá ra nó nằm ở góc tủ. Cô nhìn lên màn hình. Là số từ biệt thự của Gia Bảo. Đình Nhã cắn môi do dự, cô nhìn chằm chằm vào cái điện thoại. Có nên nghe hay không? Nếu nghe, cô rất sợ người gọi là Alin, nhất định Alin sẽ mỉa mai cô, cô sợ phải nghe những điều khiến cô đau lòng, nhưng nếu người nghe là Gia Bảo, cô cũng sợ phải đối diện với anh, cô không biết nên nói gì. Phán vân một lúc, Đình Nhã quyết định nghe máy. Cô bấm nút nghe, áp điện thoại vào tai:

- Vâng?

"Đình Nhã..." - Một giọng nói trầm ấm vang lên, giọng nói quen thuộc của người mà Đình Nhã luôn nhớ, giọng nói này, cô không bao giờ quên được

Đình Nhã im lặng, mắt cô đỏ hoe, một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má. Sự ngạc nhiên và đau đớn khiến cô không thể nói được gì. Tại sao...anh lại gọi cho cô chứ? Tại sao...anh lại quan tâm đến cô? Cô đã muốn bản thân quên đi anh

"Đình Nhã" - Vẫn tiếng gọi ấy, nhưng lần này giọng trở nên thiết tha và buồn bã hơn

Đình Nhã mím môi, cô đưa tay gạt nước mắt, cố giữ giọng bình thản trả lời:

- Gia Bảo, anh gọi cho tôi làm gì?

“.....”- Người bên kia im lặng một hồi rồi nhẹ giọng ” Anh...chỉ là anh muốn chắc chắn rằng em vẫn ổn...”

- Cảm ơn anh, tôi ổn. Tôi muốn ở lại đây một vài hôm, anh không cần lo đâu, tôi tự lo được cho tôi. Tạm biệt anh!

Chưa kịp để Gia Bảo trả lời, Đình Nhã đã ngắt máy, bởi cô sợ rằng nếu nói tiếp, cô sẽ khóc mất thôi. Đình Nhã nhìn chiếc điện thoại một lúc, xong cô cất nó vào tủ. Không được, cô phải quên Gia Bảo. Bống...

Cạch!

Cửa bật mở. Amelica bước vào, cười ngại ngùng:

- Xin lỗi đã vào tự tiện, nhưng.....cô có biết nấu ăn không?

Đình Nhã lo lắng nhìn Amelica, cô bước tới, đỡ Amelica ngồi xuống ghế, giọng trách móc:

- Cô vẫn còn sốt, suốt từ trưa tới giờ mới hạ một chút. Đừng nên đi lại nhiều

- Cảm ơn cô nhưng tôi thấy khoẻ rồi mà.- Amelica mỉm cười dịu dàng

- Mà cô vừa hỏi gì tôi ?- Đình Nhã quay sang hỏi

- A, chẳng là tôi hơi đói, cô có thể nấu cho tôi chút gì để ăn không? Tôi không biết nấu ăn....- Amelica le lưỡi

Đình Nhã tròn tròn mắt, cô sững sốt nhìn Amelica. Thấy cô nhìn, Amelica chỉ biết cúi mặt xấu hổ. Đình Nhã chán nản ôm đầu. Chắc Amelica là tiểu thư nhà nào rồi. Cô ho vài cái, xong cô đứng dậy, đi về phía bếp:

- Ngồi đó, tôi sẽ nấu tạm cho cô một bát cháo. Cô đang ốm nên phải ăn cháo cho khỏi

Amelica hào hứng gật đầu, vẻ mặt rạng rỡ như trẻ con:

- Cảm ơn cô nhiều lắm!

Đình Nhã khẽ cười. Không hiểu sao, cô thấy rất quý mến Amelica, dù chỉ mới quen cô ấy. Cũng may là có Amelica ở cùng, nên cô thấy đỡ buồn hơn, Amelica là người bạn mới của cô, cô phải đối xử với cô ấy thật tốt. Nghĩ thế, Đình Nhã nhanh chóng đi tìm nguyên liệu và bắt tay nấu ăn.

Amelica

Tên thật : bí mật

Tuổi: 22

Cao: 1m7

Ngoại hình: Ngây thơ, dịu dàng, xinh đẹp với mái tóc nâu nhạt mượt mà, đôi mắt đen lầy, trong veo

Tính cách: không rõ

Sở trường: bí mật

Sở đoản: bí mật

Gia thế: bí mật

26. Chương 25: Sống Với Người Bạn Mới (2)

Đình Nhã đang nấu cháo thì Amelica đi vào bếp. Cô ngạc nhiên nhìn Amelica và hỏi:

- Tôi bảo cô ngồi nghỉ mà. Cô vào đây làm gì?

Amelica ngại ngùng cúi mặt, cô ấy lè lưỡi trông vô cùng đáng yêu:

- Tôi ngồi không ngại lắm. Cô để tôi giúp cô đi.

- Nhưng mà cô vẫn ốm...- Đình Nhã ái ngại nói

- Không sao đâu, tôi muốn giúp cô mà. Cô cho tôi giúp cô nhé- Amelia lắc đầu, mỉm cười

Đình Nhã do dự, cô nghĩ ngợi một hồi rồi gật nhẹ đầu:

- Cũng được

- Cảm ơn cô-Amelia hào hứng chạy tới chỗ Đình Nhã- Cô muốn tôi giúp gì?

- Ủm, cô lấy hộ tôi lọ muối trong ngăn tủ

- Được thôi, cô chờ chút- Amelia cười rạng rỡ. Cô ấy đi về phía tủ, mở cánh cửa tủ và kiễng chân cố lấy lọ muối, nhưng nó quá cao, cô ấy với tay mãi mà không lấy được. Xui xẻo là tới lúc đã chạm được vào lọ muối thì...

Xoảng!

Amelia tuột tay, lọ muối rơi xuống đất vỡ tan tành. Đình Nhã giật mình quay ra. Amelia đang đứng nhìn, cả người cô ấy run rẩy, mắt ngân ngấn nước, Amelia lúng túng cúi xuống, thu dọn mảnh thủy tinh vỡ:

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ dọn...Á!

Mảnh thủy tinh đâm vào ngón tay Amelia làm ngón tay cô ấy bị thương . Một giọt máu đỏ tươi chảy ra, Amelia khẽ nhăn mặt. Đình Nhã thấy vậy bèn nhanh chóng đi tới, cô lấy mảnh giấy trong túi ra, đưa cho Amelia. Amelia cầm mảnh giấy, bịt miệng vết thương lại. Một lúc sau, khi máu đã ngừng chảy, Đình Nhã mới thở phào, cô chán nản nhìn Amelia:

- Thôi, cô không nên làm việc nữa kẻo bị thương là nguy hiểm đó. Để tôi làm một loáng là xong mà

Amelia xụ mặt, giọng cô ấy nhỏ dần:

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi muốn giúp cô, ngồi không chờ cô nấu cho ăn thì tôi thấy có lỗi lắm. Tôi xin lỗi, gây phiền phức cho cô rồi

Đình Nhã cười, cô lắc nhẹ đầu:

- Không sao mà. Cô ngồi chờ tôi chút nhé!

- Ủm- Amelia đi ra ngoài phòng khách

Đình Nhã tiếp tục công việc dở dang, ánh mắt cô bỗng nhiên buồn thẳm khi nhớ lại việc gì đó.....Amelia, cô ấy cũng không cẩn thận và rất ngây ngô , y hệt người nào đó..

Hôm sau....

Trời đã trong xanh trở lại. Ông mặt trời lười nhác chui ra khỏi chiếc chăn mây ẩm áp, những tia nắng rực rỡ chiếu rọi xuống mặt đất. Cơn gió nhẹ thổi qua, tiếng chim hót líu lo cất lên nghe thật vui tai. Đường như mọi dấu vết của cơn mưa tối qua đã biến mất hoàn toàn, không ai có thể tưởng tượng được rằng tối qua trời mưa to. Đình Nhã vươn vai, cô đưa tay lên miệng để che cái ngáp dài, uể oải bước khỏi giường. Cô vệ sinh cá nhân xong, bèn đi về phía tủ lạnh, mở tủ tìm đồ để nấu bữa sáng, nhưng xui cho cô là tủ lạnh trống trơn, không còn gì cả. Cô nhú mi, lăm lăm “Lại phải đi mua đồ...”. Cô đi về phòng, tìm túi xách và khoác áo vào, định đi ra ngoài. Bất ngờ

- Cho tôi đi với cô được không?

Một giọng nói trong trẻo vang lên. Đình Nhã quay đầu lại, cô thấy Amelia đang đứng ở cầu thang, đầu tóc rối tung, vẻ mặt ngái ngủ. Đình Nhã cố nén tiếng cười, cô nghiêm túc nói:

- Không được đâu, cô đang muốn trốn bệnh viện đúng không? Nếu cô ra ngoài với tôi lỡ có người nhìn thấy thì sao? Cô sẽ bị bắt lại bệnh viện đó. Hơn nữa cô mới ốm dậy, đi lại nhiều không tốt. Cô chịu khó ở nhà nghỉ ngơi, chờ tôi một chút, tôi sẽ về ngay mà

- Nhưng...- Amelica ngáp ngừng, mặt buồn thiu- Ở một mình chán lắm

- Hả?- Đình Nhã ngậy người, cô mở to mắt ngạc nhiên

- Tôi ghét cảm giác phải ở một mình. Cho tôi đi với cô, tôi sẽ cải trang cẩn thận là được chứ gì? Nha, cho tôi đi với- Amelica chớp mắt, nói giọng năn nỉ

Đình Nhã thở dài, cô đành miễn cưỡng đồng ý, dù cô vẫn lo cho Amelica:

- Cũng được, vậy cô lên chuẩn bị đi.

- Cảm ơn cô- Amelica cười rạng rỡ, chạy vội lên phòng

Bên dưới, Đình Nhã đứng chờ, nét mặt cô thoáng vẻ bất an, không hiểu sao lúc này, cô có dự cảm không tốt....

.....

- Đi thôi- Amelica bước xuống. Trông cô ấy vô cùng dễ thương với chiếc áo khoác to che kín người, cặp kính đen và chiếc mũ len màu xanh.

- Nhanh đi thôi- Đình Nhã mỉm cười, bước ra ngoài. Chờ cho Amelica cũng bước ra, cô khoá cửa lại. Cả hai bắt đầu đi đến siêu thị.

Đến siêu thị...

Đình Nhã tới các quầy thực phẩm, hàng tiêu dùng. Cô chọn mấy gói mì để vào giỏ, Amelica chỉ biết im lặng đi theo cô, thỉnh thoảng cô ấy chăm chú quan sát Đình Nhã chọn đồ. Đình Nhã bèn quay sang, nhờ Amelica:

- Cô đi lấy giúp tôi một ít rau cải nhé. Ở bên kia kìa

Amelica nhìn theo hướng tay Đình Nhã chỉ, xong cô ấy hào hứng gật đầu:

- Được rồi!

Đình Nhã nhìn bộ dạng trẻ con ấy mà phì cười. Một lúc sau, Amelica quay lại, trên tay cầm một bó rau....bắp cải. Đình Nhã há hốc miệng, cô sững sờ:

- Tôi bảo cô mua rau cải mà

Amelica ngượng ngập vuốt tóc, cô ấy cười gượng:

- Tại...tôi thấy rau này cũng có chữ “cải”...

Đình Nhã chỉ muốn xỉu ngay tại đây. Mặt cô chảy dài mấy vệt đen, cô khó nhọc nói:

- Đừng...đừng nói với tôi là cô chưa bao giờ đi chợ nhé.

Amelica không đáp, cô ấy lè lưỡi, vẻ mặt hối lỗi. Đình Nhã ôm đầu. Ôi, đúng là tiểu thư, hẳn là Amelica phải là tiểu thư nhà nào đó. Nhưng về gốc gác của cô ấy....thật giống...Gia Bảo...Nhắc đến Gia Bảo, khoé mắt Đình Nhã cay xè, một giọt nước mắt vô thức trào ra. Amelica lúng túng:

- Tôi...tôi xin lỗi, cô đừng khóc mà, tôi sẽ đi lấy lại rau...

- Không, không phải do cô, do bụi thôi. Chúng ta mua ra thanh toán rồi về thôi- Đình Nhã cố gắng nở nụ cười, cô quệt nước mắt, đi về phía quầy thanh toán.

Amelica ngơ ngác nhìn theo cô, ánh mắt khó hiểu....

Ra khỏi siêu thị, Đình Nhã cùng Amelica đứng chờ xe taxi. Bỗng...

- Ôi, Đình Nhã- Một giọng nói vui mừng vang lên.

Đình Nhã và Amelica quay lại. Đình Nhã nhận ra ngay đây là bác Mai- hàng xóm của cô. Cô cười gượng gạo:

- Bác ạ!
- Lâu rồi bác không gặp cháu, mấy tháng qua cháu đi đâu thế?
- A, cháu về quê ạ. Hôm qua cháu mới lên- Đình Nhã miễn cưỡng trả lời. Thực sự cô không muốn nói chuyện với bác Mai tý nào, bác ấy là loa phát thanh của phố. Nếu biết trong mấy tháng qua cô ở nhà Gia Bảo thì đảm bảo bà ta sẽ đi kể lể. Cô rất ghét phiền phức.
- Cô gái này là...?- Bà Mai hiếu kỳ nhìn sang Amelica
- A, là em họ cháu ạ. Thôi, bọn cháu có việc, bọn cháu về đây ạ- Đình Nhã vội kéo Amelica đi thật nhanh
- Con bé Đình Nhã này, hồn láo quá đi. Mà em họ của nó là sao nhỉ ? Sao từ trước đến giờ mình không biết chứ ? Đáng nghĩ thật đấy, nhưng công nhận em họ nó cũng khá xinh, mái tóc nâu ẩn dưới chiếc mũ kia cùng cái dáng cao cao. Thôi kệ vậy- Bà Mai lăm bằm một mình, vẻ mặt cau có rồi bà bước vào siêu thị

27. Chương 26: Amelica Biến Mất

Về đến nhà, Đình Nhã lấy chìa khoá mở cửa ra, rồi cô cùng Amelica bước vào nhà. Đình Nhã đặt túi đồ thực phẩm lên bàn, Amelica thì ngồi ngay xuống ghế, uống nước nghỉ ngơi. Bộ dạng vô tư ấy của Amelica làm Đình Nhã phải bật cười. Cô lắc nhẹ đầu và đi vào bếp, mở túi thực phẩm ra, định bụng nấu bữa sáng. Nhưng xui xẻo là cô lại quên mua túi mì chính, thành ra thiếu mì chính để nấu bữa sáng. Cô thở dài thườn thượt, nhìn về phía Amelica đầy ái ngại, xong cô đành khoác áo, bước ra cửa. Thấy cô định đi, Amelica ngậy người, cô ấy chớp chớp mắt và hỏi:

- Cô lại đi đâu thế?

Đình Nhã quay sang, cô mỉm cười trấn an cô ấy:

- Yên tâm, tôi chạy ra chỗ này mua gói gia vị, sẽ về nhanh thôi. Cô ở nhà nhé, đừng đi lung tung
- Nhưng mà...- Amelica đang muốn nói gì đó, vẻ mặt phụng phịu trông vô cùng dễ thương
- Đừng lo, tôi hứa sẽ về luôn. Cô ở yên đây, có được không?

Đình Nhã nhìn thẳng vào mắt Amelica, sự nghiêm túc của Đình Nhã khiến Amelica tin tưởng hơn, cô ấy gật đầu đồng ý, không quên dặn dò Đình Nhã:

- Cô nhớ về sớm nhé!
- Được rồi- Đình Nhã nói rồi chạy nhanh ra ngoài, cô chốt cửa lại, để đảm bảo Amelica sẽ được an toàn

Trong lúc đó....

Có một đám người áo đen vẫn đi khắp nơi tìm cô gái đó, cô gái làm cho chủ của bọn chúng gần như phát điên. Hôm qua, khi báo cáo tình hình rằng không tìm được cô gái đó, chủ của bọn chúng đã rất giận và giết chết một tên có ý định trốn, nên lần này chúng sợ hãi, chúng phải cố gắng tìm ra cô gái đó trước khi quá muộn. May rủi thế nào mà chúng lại tìm được đến một nơi....

- Này bà cô!- Một tên áo đen hất hàm nắm vai người phụ nữ trung niên đang đi trên đường, trên tay người phụ nữ trung niên cầm khá nhiều túi đồ đạc
- Các người là ai mà dám...?- Người phụ nữ trung niên tức giận nói, bỗng bà ta khựng lại, mặt tái mét, bởi có một khẩu súng đang chĩa vào trán bà ta, bà ta bèn im bật luôn
- Nghe và trả lời câu hỏi của tôi. Bà có thấy ai khác lạ xuất hiện trong khu vực này không? Ví dụ như một cô gái, rất xinh đẹp, có mái tóc nâu, trông ốm yếu...- Tên áo đen giả giọng đe dọa, súng vẫn chĩa vào người phụ nữ trung niên khiến bà ta sợ tới mức chân tay run lẩy bẩy, rằng va vào nhau lập cập
- Khô....không....tôi không....- Người phụ nữ trung niên lắp bắp, nhưng bà ta đang nói dối thì....
- Nói thật mau! Không bà sẽ chết đấy- Tên áo đen kia quát to, mắt trợn lên

- Ô, tôi...- Người phụ nữ trung niên nuốt nước bọt, bỗng bà ta nhớ ra cái gì đó, hai mắt bà ta sáng lên, bà ta mừng rỡ nói- Có, tôi có thấy một người khả nghi. Hồi sáng nay tôi đi siêu thị thì tôi gặp lại Đình Nhã con bé hàng xóm của tôi, bên cạnh Đình Nhã là một cô gái, dáng mảnh khảnh, cao ráo, tóc nâu, nhìn qua vô cùng xinh đẹp, Đình Nhã nói đây là em họ nó, nhưng từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe nói Đình Nhã có em họ. Mấy người thử tìm đến nhà con bé Đình Nhã xem, nhà nó đi thẳng đến cuối hẻm rồi rẽ trái kìa.

Mấy tên áo đen nhìn nhau, chúng suy nghĩ một hồi, rồi ra hiệu cho nhau cái gì đó. Tên đang chìa súng vào người phụ nữ trung niên hạ súng xuống, hắng giọng:

- Coi như bà có công khai báo thành khẩn, chúng tôi tạm tha cho bà. Nếu bà dám tiết lộ chuyện này với ai thì bà sẽ chết, rõ chưa? Giờ cút đi!

Người phụ nữ trung niên vâng dạ rồi rít, chạy như ma đuổi khỏi chỗ ấy. Mấy tên áo đen thì gật đầu với nhau, và nhanh chóng đi đến nhà Đình Nhã

Amelica đang ngồi xem tivi thì có tiếng chuông cửa. Cô ngỡ là Đình Nhã về nên vui vẻ chạy ra mở cửa. Nào ngờ....

Vừa mở cửa, một cái khăn có tẩm thuốc mê đã chụp ngay vào miệng cô. Cô cố gắng giãy giụa, ú ớ kêu cứu nhưng không ai nghe thấy. Trước khi ý thức mất đi, cô chỉ kịp nhìn thấy một đám người mặc áo đen, rồi cô lịm đi, không biết gì nữa.

.....

Đình Nhã về nhà thì thấy cửa mở toang, giày dép trước cửa lộn xộn. Linh tính mách bảo cho cô có điều không hay, cô liền chạy vào nhà. Nhà cửa trống trơn, không thấy bóng Amelica, tivi vẫn còn bật. Đình Nhã hét hoảng gọi tên cô ấy, không có tiếng đáp lại, cô lại chạy lên khắp các phòng, tìm khắp căn nhà mà vẫn không thấy. Đình Nhã đã bắt đầu lo lắng. Cô chạy vội ra ngoài, nhưng vừa ra ngoài, cô đã đụng phải một người phụ nữ trung niên khiến cô và bà ta ngã nhào xuống đất. Đình Nhã nhăn mặt vì đau, cô ngồi dậy, phỉu phỉu bụi ở áo. Người phụ nữ kia cũng lồm cồm bò dậy, bộ dạng béo ị nung núc mỡ của bà ta trông thật buồn cười, làm cho bà ta khó ngồi dậy được. Đình Nhã thấy vậy thì cảm giác hơi có lỗi, dù gì cũng là do cô quá vội vàng. Cô chạy lại, đỡ người phụ nữ kia dậy nhưng bà ta gạt cô ra, tru tréo lên:

- Con ranh này, mày...Ô...

Đình Nhã ngẩng lên nhìn và có phần sửng sốt. Ôi, lại là bà Mai hàng xóm láng giềng. Sao cô xui xẻo thế này, đi đâu cũng đụng phải bà ta. Cô cười gượng gạo, tỏ vẻ lễ phép:

- Bác ạ, thật ngại quá, vừa rồi cháu hơi vội, cháu vô cùng xin lỗi bác, mong bác đừng giận ạ

Bác Mai chưa hết tức giận, bà ta lườm Đình Nhã hằn học, giọng gay gắt:

- Dù sao cháu cũng không nên dối xử như vậy với bề trên. Mà cháu đi đâu vội thế?

- A, bác có thấy em họ cháu không ạ? Cô gái mà bác gặp sáng nay đây ạ, cô ấy đi đâu cháu không rõ, cháu lo quá- Đình Nhã lo lắng nói

- À, ra là cô ta. Vừa rồi có mấy người áo đen đến tìm cô ta, chắc họ bắt cô ta đi rồi. Rốt cuộc em họ cháu đã làm gì đắc tội với mấy người đó hả?- Bà Mai khinh khỉnh

- Bác nói sao ạ? Ai bắt cô ấy đi ạ? Họ đi hướng nào ạ?- Đình Nhã tái mặt, cô hỏi gấp gáp

- Sao bác biết được. Bác không thích dính dáng tới chuyện nhà cháu đâu, phiền quá. Cháu tự lo đi- Bà Mai bỏ đi một mạch, để lại Đình Nhã với nỗi lo lắng, bất an. Là ai? Ai đã bắt Amelica đi vậy? Đình Nhã lao nhanh ra đường lớn, chắc họ vừa mới đi không xa, nhất định cô phải đuổi theo

- Um....

Amelica khẽ tựa mình, cô mệt mỏi hé mi mắt ra nhìn. Cô đang nằm trong một căn phòng khá sang trọng, ấm áp, đập vào mắt cô là bình hoa lan tím vô cùng đẹp mắt được bày trên bàn. Rèm cửa trang trí màu

xanh nước biển, tường sơn vàng, trên tường treo mấy khung ảnh cảnh quan đẹp thế giới. Đối diện với chiếc giường cô đang nằm là một tủ sách, với rất nhiều sách. Amelica giật mình bừng tỉnh, cô cố nhấc cái thân nặng trĩu ngồi dậy, nhìn kĩ một lượt căn phòng. Cách bài trí này quen thuộc quá, đúng theo sở thích của cô. Là ai....ai đã bài trí căn phòng như vậy?

- Em tỉnh rồi sao?- Một giọng nói dịu dàng vang lên. Amelica quay ra nhìn. Là một người đàn ông trẻ tuổi, đang đứng ở cửa, nhìn cô đầy trìu mến. Mái tóc nâu của anh ta trông thật cuốn hút, đôi môi mỏng gợi cảm khẽ nhếch lên, chiếc áo sơ mi ôm sát khoe từng cơ bắp rắn rỏi, quả là một mỹ nam anh tuấn. Amelica sững người, mắt cô đột nhiên ươn ướt, cô xúc động:

- Anh...anh....

- Mừng em trở lại, Amelica!- Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười, nụ cười ấm áp nhất từ trước đến giờ

.....

Trời tối dần. Ông mặt trời đã xuống núi, vài cơn gió lạnh lạnh thổi qua. Đình Nhã thất thiếu đi về nhà. Mắt cô nhoè nhoẹt nước, cả người mệt mỏi không còn chút sức lực nào. Cô đã đi suốt buổi chiều mà vẫn không tìm thấy Amelica. Nước mắt Đình Nhã không tự chủ được lại chảy ra. Cô thấy mình vô dụng quá, cô đã không giúp gì được Amelica, lại khiến cho cô ấy bị bắt cóc. Không biết kẻ bắt cóc cô ấy là ai, giờ cô ấy ra sao. Chỉ nghĩ đến thôi là Đình Nhã đã không cầm được nước mắt. Cô lau nước mắt, lắc đầu. Không được, cô không được yếu đuối như vậy, nhất định mai cô sẽ tìm thấy Amelica thôi mà. Cô thở hắt ra, tay siết chặt cương quyết. Bước chân cô đi về nhà càng nhanh hơn. Bỗng cô khựng lại, khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở trước cửa nhà cô. Trông thấy cô, người đó mỉm cười vui mừng, giọng nói trầm ấm vang lên:

- Đình Nhã!

28. Chương 27: Bắt Buộc Trở Về

Đình Nhã nhú mi, cô cố giữ vẻ tự nhiên, nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt:

- Gia Bảo, anh tới đây làm gì?

Gia Bảo hơi sững người, anh cười gượng gạo:

- Chẳng lẽ phải có chuyện mới tới thăm em được sao?

Đình Nhã thở dài, cô nhìn chằm chằm vào Gia Bảo. Sống mũi cô cay cay, cảm giác nghẹn ngào, đau đớn khiến cô không thể nói được gì. Anh tới đây làm gì chứ? Anh với Alin đã đính hôn, còn tới tìm cô làm gì? Nhưng cô không thể giận anh, vì những gì anh làm, đều là vì cô mà thôi. Cô lắc đầu, mỉm cười:

- Không, xin lỗi vì tôi bất lịch sự quá. Anh có gì cần nói với tôi không?

- Đình Nhã, em hãy về nhà anh đi- Gia Bảo giữ vẻ mặt nghiêm túc, anh nhìn cô đầy chờ đợi

Đình Nhã im lặng, mặt thoáng ngạc nhiên. Cô mím môi, mắt rưng rưng. Anh muốn cô về đó ư? Về để xem hai người, anh và Alin thân mật? Không, cô không đủ dũng cảm chứng kiến cảnh ấy, cô không muốn thấy. Ánh mắt Đình Nhã trở nên kiên quyết hơn, cô siết tay, ngẩng mặt nhìn anh:

- Xin lỗi, tôi không thích!

Gia Bảo im lặng, anh thở dài:

- Nếu em nói vậy thì anh không còn cách nào khác...

- Cái gì?- Đình Nhã ngây người, cô ngơ ngác nhìn anh

Trong khi cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì rất nhanh, Gia Bảo bước tới, bế thốc cô lên và ném cô vào xe ô tô. Cả người Đình Nhã ê ẩm vì cú ném không hề nhẹ nhàng của anh, cô chưa định thần lại, Gia Bảo đã phóng xe đi luôn. Cô tròn tròn mắt, bật dậy, hét lên:

- Này anh, sao anh dám....?

Gia Bảo nhếch miệng, anh nhìn cô đầy ẩn ý:

- Em còn nói nữa là anh sẽ tìm cách nào đó hết sức “dịu dàng” bịt miệng em lại đấy. Xin lỗi, dù biết em không vui về gì khi sống chung với Alin nhưng từ trước đến giờ vẫn vậy, người anh yêu là người con gái đã giúp đỡ anh, đã sống với anh suốt bốn tháng anh “mất trí nhớ”, cho nên, anh sẽ không buông em ra đâu
- Anh nói thế mà không biết ngược miệng à? Rõ ràng lúc ấy anh giả vờ mất trí nhớ, chứ anh đâu có mất trí nhớ thật ?- Đình Nhã tức giận nói, mặt cô thoáng đỏ ửng vì những lời nói của anh
- Sao cũng được, tốt nhất em nên ngoan ngoãn nghe lời anh đi. Anh không muốn làm em “đau” đâu, VỢ à- Gia Bảo cố tình nhấn mạnh chữ “vợ”, giọng điệu trêu chọc
- Anh....- Đình Nhã tức nghẹn họng không nói được câu gì, cô đành ngồi im, để anh đưa về lại biệt thự của anh...

Lúc ấy....

Trong căn phòng sang trọng nhưng không mất đi sự giản dị, tường màu vàng, rèm cửa xanh, trên bàn bày một bình hoa lan tím, có một cô gái, mái tóc nâu mượt mà, khí chất quý phái, xinh đẹp, đang ngồi đọc sách, cô thong thả nhấp một tách trà. Bỗng....có một vòng tay ấm áp ôm lấy cô từ đằng sau. Cô gái giật mình quay lại, nhận ra khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Anh đừng làm em giật mình thế chứ, thật là....em sợ lắm đấy!

Chàng trai cũng mỉm cười, ánh mắt hết sức dịu dàng và ấm áp:

- Cô bé này, em mới khỏi ốm thôi, nằm nghỉ đi, đọc sách làm gì? Em cũng gan dạ thật, dám xuất viện, làm tôi tởm nữa là lật tung cả thành phố lên để tìm kiếm em
- Em xin lỗi, tại em ghét ở bệnh viện một mình. Mà em đâu còn là cô bé, sao anh cứ gọi em như thế, em sẽ giận đó- Cô gái phồng má giận dỗi trông vô cùng dễ thương
- Ha ha, được rồi, tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ không gọi em như thế. Mà em đừng trốn đi nữa, tôi rất lo cho em - Chàng trai bật cười, rồi ôm chầm lấy cô gái, giọng trở nên buồn bã
- Em biết mà, anh đừng lo- Cô gái chạm nhẹ lên tay chàng trai

“Khó khăn lắm em mới thoát khỏi lưới hái của tử thần để tỉnh lại và về bên tôi, em yên tâm, tôi nhất định sẽ trả thù cho em, tôi nhất định sẽ không để em phải chịu ảm ức...” Chàng trai nghĩ thầm, mắt ánh lên sự hận thù và lạnh băng

Về đến nhà, không để cho Đình Nhã xuống xe, Gia Bảo đã trực tiếp bế cô xuống và cứ thế đi vào nhà

- Anh....mau bỏ xuống, tôi có chân, tôi muốn tự đi!- Đình Nhã vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi Gia Bảo nhưng không thể, anh ôm cô rất chặt
- Ngoan ngoan đi. Tôi không thích nhiều lời- Gia Bảo nói giọng đe dọa, nhìn Đình Nhã bằng ánh mắt mờ ám
- Anh....- Đình Nhã chỉ biết nghiêng răng trèo trẹo. Đáng ghét, sao tự dưng Gia Bảo lại trở nên ngang ngược như vậy chứ? Kể từ sau khi cô bỏ đi, anh mà cứ thế này thì chắc cô chết mất.
- Anh Bảo!- Một giọng nói giận dữ vang lên, Gia Bảo dừng lại, nhưng anh không buồn quay ra nhìn mà chỉ đứng yên ở đó.

Alin đi tới trước mặt anh, mặt tối sầm, cô ta cắn chặt môi đến bật máu, ánh mắt hận học lẫn căm thù liếc Đình Nhã. Đình Nhã run bắn lên, cô hoang mang nhìn Gia Bảo nhưng sắc mặt anh vẫn bình thản, không có chút gì là sợ hay lo lắng. Cô kéo tay áo anh, nhỏ giọng:

- Mau....mau bỏ tôi xuống đi.

Gia Bảo nhìn Đình Nhã âu yếm, anh mỉm cười dịu dàng:

- Em đừng sợ, em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi im để anh bế thôi.

Cử chỉ thân mật ấy làm Alin càng giận dữ hơn. Mắt cô ta ngân ngấn nước, cả người run rẩy, tay cô ta siết lại, móng tay bấm sâu vào da thịt, cô ta phẫn uất gào lên:

- Gia Bảo, sao anh lại đối xử với em như thế? Em là vị hôn phu của anh mà!

- Đây chỉ là trên danh nghĩa thôi, người duy nhất tôi coi là vợ, chỉ có Đình Nhã. Tôi không có tình cảm với cô- Gia Bảo lạnh lùng trả lời, ánh mắt lạnh lẽo, thờ ơ, từng lời nói tuyệt tình của anh khiến tim Alin đau nhói

- Hừ, anh nên nhớ, em có thể cho chị ta vào tù bất cứ lúc nào- Alin nhếch mép

- Cứ việc, cô nên biết, thế lực nhà tôi không kém nhà cô, thậm chí có thể nói là hơn, cô có thể đi tố cáo với cảnh sát, tôi sẽ làm tất cả để bảo vệ Đình Nhã, tôi sẵn sàng đối đầu với nhà cô, đừng hòng uy hiếp tôi. Tôi thật ngu ngốc, việc gì tôi phải chấp nhận đính hôn với cô chứ! Cô quá đắt ý rồi, hôm đó cô nói Đình Nhã đẩy cô, thực ra cô đâu có bằng chứng, vậy mà tôi lại lo hão huyền, phải chấp nhận bên cô. Nể tình cô từng là em kết nghĩa của tôi, tôi mới cho cô ở lại, biết điều chút đi!

- Anh....chúng ta mới đính hôn chưa được 2 ngày, anh đã vội trở mặt, nặng lời với em. Anh xem em là gì hả? Tim em làm bằng sắt sao? Em cũng biết đau mà!- Alin nức nở, khuôn mặt xinh đẹp nhoè nhoẹt nước nhìn đáng thương vô cùng

- Đừng có dùng từ “trở mặt”, vì tôi không hứa hẹn gì với cô, là cô ép tôi. Giờ Đình Nhã mệt rồi, cô mau tránh ra để tôi đưa cô ấy đi nghỉ ngơi- Gia Bảo lướt qua Alin, bế Đình Nhã lên phòng

- Anh...không...Gia Bảo, em sẽ không bao giờ để mất anh đâu- Alin nhìn theo, cô lẩm bẩm, và nhếch môi, nở nụ cười độc ác

Đình Nhã nằm trằm chằm. Cô thấy khá bất ngờ về thái độ lạnh lùng hồi nãy của Gia Bảo. Cô thương cảm thay cho Alin, chỉ vì Alin quá yêu Gia Bảo mà anh lại nặng lời với Alin....Mặc dù vậy, cô vẫn không kìm nén được sự vui sướng, hạnh phúc khi anh nói sẽ bảo vệ cô. Tim cô đập thình thịch, cô mỉm cười hạnh phúc. Gia Bảo và cô, có thể....sao? Cô và anh lại như trước? Cô đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì....

Reeng!

Tiếng điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Điện thoại này vốn là của cô, cô mang đi từ trưa nay, để phòng có người gọi cho cô nên nó theo cô về đây luôn lúc cô bị Gia Bảo bế đi. Hiện giờ cô chẳng muốn nghe điện thoại, cô chỉ muốn ngủ thôi. Cô chán nản mở máy, là một số lạ, cô bèn tò mò nghe máy:

- Vâng, ai thế ạ?

” Ừm....Đình Nhã....”- Một giọng nói trong trẻo vang lên trong máy.

Đình Nhã giật mình ngồi thẳng dậy. Giọng nói này là....? Cô hốt hoảng đáp:

- Cô....Amelica sao?

“Ừm, là tôi đây. Tôi chỉ muốn báo với cô là tôi rất ổn, một người họ hàng của tôi đã đón tôi về. Cô không cần lo lắng đâu”

- Tốt quá, cô làm tôi rất lo. Cô không sao là được rồi- Đình Nhã thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như cô vừa trút bỏ được hòn đá trong lòng

” Vậy cô nghỉ ngơi đi nhé, muộn rồi, tôi không làm phiền cô nữa. Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi trong mấy ngày qua, Đình Nhã....”

- Không có gì đâu, tạm biệt cô- Đình Nhã cúp máy

Bên kia...

Khi Amelica đã cất điện thoại đi, cô nằm xuống giường ngủ luôn. Nhưng cô không ngờ, bên ngoài phòng, có một người đã nghe được. Mái tóc nâu cuốn hút rủ vài sợi trước trán, đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành

một nụ cười tà mị, quyến rũ, ánh mắt hần nhìn xa xăm như nghĩ ngợi gì đó:” Đình Nhã sao? Hoá ra người cứu cô ấy trong suốt hai ngày qua là Đình Nhã à. Thật là một sự trùng hợp thú vị nhỉ. Xem ra sắp có màn kịch hay dành cho hần ta rồi...”

29. Chương 28 : Bẫy (1)

Thế là trong suốt mấy ngày liền, Đình Nhã phải ở lại biệt thự của Gia Bảo và sống với anh như lúc trước. Cứ khi cô định đi đâu là anh lại cử mấy tên vệ sĩ áo đen đi theo cô, hoặc đích thân anh đi theo cô, khiến cô cảm thấy không được thoải mái, thậm chí là khó chịu. Alin thì không thấy xuất hiện, cô ta nằm lì trong phòng, thỉnh thoảng có chạm mặt thì cô ta cũng không nói gì, chỉ nhìn Đình Nhã bằng ánh mắt căm hận. Đình Nhã có phần e ngại và tội lỗi với Alin, cô luôn tìm cách giữ khoảng cách với Gia Bảo, nhưng cô càng giữ khoảng cách thì anh càng lại gần cô hơn, làm cho cô cũng hết cách, phải bó tay chấp nhận.

Đình Nhã ngồi nhấp ly trà, nhanh thật, cũng được gần một tuần cô ở lại. Cô lơ đãng nhìn ra bên ngoài vườn, tay vô tình hất một cái.

Xoảng!

Ly trà rơi xuống đất vỡ tan. Đình Nhã giật mình, cô thảm trách sự bất cẩn của cô, rồi cô ngồi xuống, nhặt từng mảnh thủy tinh. Bống!

- Á!- Cô nhăn mặt, rút tay lại. Một mảnh thủy tinh đã đâm vào tay cô, để lại một vết xước, và máu đang chảy ra. Đình Nhã đang suýt xoa vì đau đớn thì...

Ngón tay cô bị miệng ai đó ngậm vào. Cô đỏ mặt rút tay lại và ngẩng lên nhìn, là Gia Bảo. Anh hơi cau mày, nhìn cô đầy lo lắng:

- Sao em bất cẩn vậy hả?

- Anh....anh....- Mặt cô đỏ ửng vì hành động vừa nãy của anh, cô lúng túng cúi mặt

- Được rồi, đi bôi thuốc nhanh lên, kéo nhiễm trùng. Theo anh!- Gia Bảo thở dài, anh đỡ cô đứng dậy

- A...ừm.....- Đình Nhã gật đầu, cô ngoan ngoãn đi theo anh

Trong góc tường có một cô gái đã nhìn thấy tất cả. Đôi môi nhỏ xinh mím chặt lại, mái tóc nâu mọi khi bông bông giờ rối bù, mắt cô gái đầm lệ, cô ta nghiêng rằng, tay siết chặt lại: “Đình Nhã, đừng vội đắc ý, tôi sẽ không bao giờ để anh Bảo với chị đến với nhau”

Vẫn trong căn phòng sang trọng nhưng giản dị, tường sơn vàng, rèm cửa xanh nước biển tào nhã, giữa phòng là bộ ghế sofa, có một cô gái đang ngồi đọc sách. Gió từ cửa sổ thổi vào nhẹ nhàng, làm tung bay mái tóc nâu mềm mại của cô, đôi mắt chăm chú nhìn vào quyển sách, dường như cô không hề để ý đến bất cứ cái gì xung quanh. Cô đang say sưa đọc sách thì....

Cạch!

Một âm thanh vang lên khiến cô giật mình. Cô gấp quyển sách lại, đặt xuống bàn và ngẩng lên nhìn. Ở cửa sổ, có một chàng trai đang đứng. Mái tóc nâu của hần khẽ bay vài sợi, cái dáng cao lớn đứng chắn trước cửa sổ. Cánh cửa sổ đã đóng chặt, âm thanh hồi nãy là do chàng trai gây ra khi đóng cửa sổ. Cô gái nhíu mày, giọng trách móc:

- Em bảo rồi mà. Anh làm gì cũng nên nhẹ nhàng thôi, anh làm em giật mình đó

- Ngốc, em vừa ốm dậy, không nên để gió lùa vào phòng. Trúng gió mà ốm thêm trận nữa là khổ đấy!- Chàng trai mỉm cười thật dịu dàng

- Em biết mà! Anh đừng giận nha- Cô gái chớp mắt, giọng kéo dài nghe thiết tha và mè nheo

- Ha ha, sao anh giận em được chứ, thật là.....em lớn rồi mà y như con nít vậy - Chàng trai bật cười, ánh mắt đột nhiên nghiêm túc- Thôi không đùa nữa. Em tính sao đây?

- Sao là sao ạ?- Cô gái ngơ ngác

- Em không định gặp lại hắn ta?

Vừa nghe đến “hắn ta”, ánh mắt cô gái buồn thắm, giọng cô chùng hẫ xuống, nghe nghẹn ngào:

- Em không muốn nhắc đến anh ấy nữa. Anh ấy quá tàn nhẫn, em không muốn gặp lại con người đó. Gặp lại làm gì chứ? Anh ấy có nhớ em không, hay chỉ làm em thêm đau khổ?

- Nếu thế thì tôi sẽ trả thù giúp em, được chứ?- Chàng trai nhếch môi

- Hả? Trả thù?- Cô gái ngây người, ánh mắt thoáng hoang mang

- Em không nhớ năm xưa, trước khi hôn mê, em đã nhờ tôi làm hắn ta vĩnh viễn không có hạnh phúc sao? Giờ là lúc thích hợp để trả thù hắn đấy.

- Nhưng....- Cô gái ngập ngừng- Lúc đó chỉ là em....

- Không phải là lúc để em thương cảm hắn đâu. Nên nhớ, những gì hắn gây ra cho em khi xưa, em định tha thứ sao?- Chàng trai lạnh lùng nói, ánh mắt như xoáy sâu vào cô gái

Cô gái im lặng, cô thẫn thờ nhìn vào quyển sách, mắt ngân ngấn nước. Chàng trai nhú mày, rồi đứng dậy, lạnh lùng bước đi

Rầm!

Ra khỏi phòng, hắn đâm mạnh vào bức tường, ánh mắt lạnh băng chứa đầy đau đớn và phẫn nộ:” Tại sao, đến giờ em vẫn do dự? Em vẫn còn tình cảm với hắn sao? Tại sao, không phải tôi...?”

- Hức....- Bên trong phòng, cô gái đang khóc nức nở. Từng giọt nước mắt lăn dài, tiếng nấc nghẹn ngào của cô nghe thật xót xa

Hôm sau...

Đình Nhã lười nhác trùm chăn kín mặt. Ánh sáng chiếu vào phòng làm cô chói mắt, cô khẽ nhắm mắt, đưa tay với chiếc đồng hồ trên bàn. Cô dụi dụi mắt, rồi ngáp dài. Mới có 9 giờ sáng thôi....9 giờ sáng...?

- Á, muộn rồi!- Đình Nhã hét lên, bật dậy và phi vào phòng vệ sinh với tốc độ ánh sáng

5 phút sau....

Cô chạy xuống dưới nhà, định đi ra cửa, nhưng...

- Em đi đâu vậy?- Một giọng nói “nhẹ nhàng” vang lên, cả người cô bị một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy

- Á, bỏ...bỏ tôi ra!- Nhận ra mùi hương nam tính quen thuộc, Đình Nhã đỏ mặt vùng vẫy

- Vợ, em định đi đâu- Gia Bảo lặp lại câu hỏi, giọng đầy đe dọa

- Anh....- Đình Nhã nghiêng răng

Bốp!

- A...- Gia Bảo kêu lên đau đớn, rồi buông cô ra. Anh ôm bàn chân, giả bộ phụng phịu:

- Vợ à, sao em dữ quá vậy?

- Đáng đời, đồ dê xồm. Đừng có tỏ vẻ ngây thơ, trẻ con nữa, không hợp với anh đâu. Hôm nay tôi cần đi mua sắm một số thứ, nếu cần anh có thể cử vệ sĩ đi theo tôi. Mà sắp muộn rồi, tôi không có thời gian đùa co với anh. Tạm biệt- Nói xong, Đình Nhã chạy biến đi, để lại Gia Bảo chán nản ôm chân nhìn theo bóng cô

” Đi rồi sao? Tốt lắm”- Có một cô gái đứng trong chỗ khuất đã nghe được hết, cô ta cười đều

- Anh Bảo...- Gia bảo đang ngồi làm việc thì Alin đi tới, trên tay cô cầm một cái khay có đựng ly rượu và chai rượu

Gia Bảo lạnh lùng nhìn Alin, anh nhú mồm, giọng không vui:

- Có chuyện gì?

Alin cắn môi, cố kìm nén sự đau đớn vì thái độ lạnh nhạt của anh, cô cười gượng gạo:

- Em muốn mời anh ly rượu này, em sắp rời khỏi đây, em muốn tạm biệt anh và muốn xin lỗi anh vì tất cả

Gia Bảo nhìn Alin đầy dò xét, anh im lặng một hồi, rồi cầm ly rượu từ tay Alin lên:

-Được, coi như tôi nhận ly rượu của cô, còn lời xin lỗi, tôi sẽ suy nghĩ.

Nói xong, anh uống ly rượu. Anh không để ý rằng Alin đang quan sát anh, trên môi cô là nụ cười đắc ý

.....

Đình Nhã mệt mỏi bước vào biệt thự. Trên tay cô cầm một túi..... truyện. Cô thở dốc, ném túi truyện lên ghế sofa và ngồi phịch xuống. Hôm nay căn biệt thự im ắng lạ thường, làm cô thấy lạ vô cùng. Cô lớn tiếng gọi nhưng không có ai trả lời, kể cả Gia Bảo, cô cũng không thấy đâu. Chẳng lẽ anh ở trên phòng? Nghĩ vậy, cô bước lên cầu thang, đi tới phía phòng của anh. Cô đứng trước phòng, đưa tay gõ cửa. Lần thứ nhất....không ai trả lời. Cô gõ lần thứ hai, cũng không ai trả lời. Cô đánh mở cửa khê khê và nhẹ nhàng nói :

- Gia Bảo, tôi vào nhé.

Nhưng bước vào phòng, khung cảnh trước mặt khiến cô chết sững...

30. Chương 29: Bẫy (2)

Trên giường, Alin và Gia Bảo đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân, Alin còn ôm Gia Bảo rất thân mật. Đình Nhã chết sững người, mọi cơ quan như tê liệt, cô đứng chôn chân tại cửa phòng, đôi mắt mở to bàng hoàng, sống mũi cô cay cay. Một cảm giác chua xót dâng trào trong cô. Cô run rẩy lùi lại, vô ý thế nào mà đụng phải cánh cửa, tạo ra một tiếng động lớn, khiến Alin tỉnh giấc. Alin thẫn thờ đắc ý, xong cô ta giả vờ kéo chăn lên, đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn Đình Nhã, bộ dạng lúng túng và tội lỗi. Bên cạnh Alin, Gia Bảo đang từ từ mở mắt. Thấy cô, anh choàng tỉnh, bật dậy ngay tức thì, chợt nhận ra tình thế hiện tại, thấy Alin và mình ở tình trạng không mặc đồ, anh cũng sững sờ không khác Đình Nhã. Anh giận dữ nhìn về phía Alin:

- Cô...

- Hức, em đã ngăn cản mà anh....tại anh uống say quá nên....- Alin ôm mặt khóc, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đầm nước mắt

- Câm miệng! Tôi chỉ uống một ly rượu cô đưa, sao mà say được? Cô nói láo!- Gia Bảo gằn giọng, anh quay sang nhìn Đình Nhã bằng ánh mắt bối rối xen lẫn lo lắng:

- Đình Nhã, anh....em hiểu lầm rồi...thực sự....anh với Alin không có...

- Đủ rồi! Anh không cần biện minh gì cả. Tôi với anh chẳng là gì của nhau, sao anh phải lo sợ chứ? Anh với Alin mới là hôn phu của nhau, chuyện này xảy ra cũng là thường thôi mà. Xin lỗi vì đã làm phiền, hai người cứ tiếp tục đi- Nói rồi, Đình Nhã chạy ra khỏi phòng. Từng giọt nước mắt cứ thi nhau lăn dài. Chưa bao giờ, cô thấy đau đớn như hôm nay, cảm giác như tim bị ai xé ra trăm mảnh, đau vô cùng!

- Đình Nhã, khoan đã!- Gia Bảo vội đứng dậy, định đuổi theo cô nhưng....

- Anh Bảo, anh không được đi! Anh phải chịu trách nhiệm với em, em không phải món đồ chơi, anh có thể quăng đi bất cứ lúc nào. Anh mà không chịu trách nhiệm thì coi chừng bố mẹ em đó- Alin níu tay Gia Bảo, cô ta giở giọng đe dọa anh

Gia Bảo im lặng, anh giận dữ nhìn Alin. Giờ anh thấy kinh tởm cô vô cùng, anh rất muốn tát cô một cái nhưng không thể. Anh đành bắt lực đứng im, nhưng lòng anh nóng như lửa đốt khi nghĩ tới Đình Nhã trong khi đó, Alin thích thú cười đùa.

Còn Đình Nhã, cô cứ thế chạy thẳng ra ngoài, chạy, chạy mãi,...chạy mà cô cũng không biết mình muốn đến chỗ nào...

Vù! Vù!

Trời đang yên bỗng nổi cơn giông. Gió thổi ào ào như muốn làm bay hết mọi thứ. Sấm ầm ầm rền vang, thỉnh thoảng vài tia chớp loé lên. Cây cối nghiêng ngả dữ dội, thỉnh thoảng còn nghe tiếng cành cây gãy. Chưa có khi nào thấy ông trời nổi cơn thịnh nộ như vậy

Rào! Rào!

Cơn mưa trút xuống và ngày một mưa to hơn. Đất trời như chìm trong màn mưa trắng xoá. Trên con đường vắng vẻ, Đình Nhã đang lầm lũi bước đi. Khuôn mặt cô vô hồn, đôi mắt trống rỗng, cả người cô ướt nhẹp, mái tóc rũ xuống, dính bết vào khuôn mặt. Nước trên mặt cô không rõ là nước mắt hay nước mưa, dáng cô nhỏ bé khuất lấp trong màn mưa, trông cô thật cô độc và đáng thương. Mưa cứ thế tàn nhẫn trút vào người cô. Mưa như quất vào mặt cô, đau điếng. Trời đất quanh cô như đảo lộn, quay cuồng. Mọi thứ đối với cô như sụp đổ hoàn toàn. Cô thần thờ bước đi mãi như vậy, cô không biết là mình sẽ đi đâu.

- Tại sao vậy, Gia Bảo? Tại sao anh lại đối xử vậy với tôi?- Đình Nhã lắp bắp, miệng cô giờ khô khốc, cả người mệt mỏi không còn chút sức lực nào. Cô bước đến bên mái hiên, cả người co ro vì lạnh. Cô đứng lặng một lúc lâu, nhìn ra màn mưa trắng xoá. Mưa...sao? Mưa như khóc thay cô. Cô mỉm cười chua xót. Tại sao, Gia Bảo lại đối xử như vậy với cô? Tại sao anh lại cho cô thấy cảnh đó? Nếu không còn tình cảm với cô, anh có thể để cô đi mà, hà cớ gì đưa cô về, làm cô hy vọng rồi lại đẩy cô xuống vực thẳm chứ? Cô thấy rất đau đớn và khó thở, cơn mưa lạnh buốt càng làm cô xót xa và buồn tủi hơn. Càng ngày, mưa càng lớn, dường như không có dấu hiệu chấm dứt, ông trời dường như cũng thấu hiểu nỗi đau của cô....Một giọt nước mắt lăn dài, tiếng nức nở nghẹn ngào của cô hoà cùng tiếng mưa nghe thật đau xót và đáng thương....

Cũng trong màn mưa trắng xoá, có một chiếc xe ô tô màu đen, sang trọng đang đi. Ngồi trên xe là một người tài xế và một người đàn ông trẻ tuổi. Mái tóc nâu của người đàn ông trẻ dính một chút nước mưa nên nó rũ xuống, bộ vest loang lổ vài vệt nước, thế nhưng, khuôn mặt hắn vẫn bình thản đến lạ, dường như hắn không hề để ý đến việc mình bị ướt. Đôi môi mỏng nhếch lên, hắn chăm chú nhìn ra màn mưa. Bất chợt, đập vào mắt hắn là cái dáng nhỏ bé đứng ở mái hiên, nhặt nhoà trong mưa. Hắn giật mình, vội lạnh lùng ra lệnh:

- Mau dừng xe!

Kétttt!

Chiếc xe phanh gấp lại, tạo nên một thứ âm thanh chói tai. Người đàn ông trẻ bước xuống xe, hắn bước đến gần cái dáng người kia, để nhìn cho rõ hơn. Và khi đã nhìn rõ, thì hắn thực sự ngạc nhiên:

- Cô....Đình Nhã?

Nghe có tiếng người gọi mình, Đình Nhã ngẩng lên nhìn. Qua làn nước mờ ảo, cô nhận ra khuôn mặt quyến rũ và cái dáng cao lớn rất quen. Cô mỉm cười yếu ớt:

- Anh là Thiên Huy?

- Cô...- Thiên Huy sững sờ nhìn cô, ánh mắt hắn loé lên chút thương cảm

Hiện giờ Đình Nhã rất thảm hại: người ướt nhẹp, môi tím tái, khuôn mặt trắng bệch, tóc dính bết vào khuôn mặt. Đình Nhã cảm thấy mệt mỏi, chóng mặt vô cùng, đầu óc cô ong ong, mắt cô mờ dần đi. Cô ngáp ngừng:

- Anh....tại sao....

Nhưng chưa kịp nói, thì cô đã ngất xỉu và ngã vào người Thiên Huy. Thiên Huy thoáng sững sờ, hần đỡ lấy cô, hần im lặng một hồi, ánh mắt phức tạp như đang suy tính điều gì đó, rồi hần đưa cô lên xe và ra lệnh cho người tài xế:

- Về biệt thự ở ngoại thành!

Dứt lời, chiếc xe phóng vút đi, mặc cho mưa ngoài trời rất lớn....

- Ừm....- Đình Nhã mệt mỏi hé mi mắt. Cô nhìn xung quanh, cô đang ở trong một căn phòng sang trọng, lạ lùng. Cô hơi bất an và lo sợ, nhưng sự ấm áp của căn phòng khiến cô an tâm hơn.

- Tỉnh rồi?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Đình Nhã quay lại nhìn. Thiên Huy đang bước tới chỗ giường, hần mặc một chiếc sơ mi đen, làm hần trở nên bí ẩn và quyến rũ. Đình Nhã ngồi lù lại, cô cảnh giác nhìn hần. Thiên Huy nhếch môi, hần kéo ghế ngồi đối diện cô, ánh mắt như xoáy sâu vào cô:

- Yên tâm, cô không phải mẫu người tôi thích. Mà tôi vừa giúp cô, cô đâu cần tỏ thái độ như thế chứ.

Đình Nhã nghi hoặc nhìn hần, cô nhú mày và nghĩ ngợi một hồi. Phải, cô nhớ ra rồi, cô đã ngất xỉu và Thiên Huy, hần đã đến. Cô ngượng ngịu cúi mặt, giọng nhỏ dần:

- Xin lỗi!

Thiên Huy nhếch mép, hần quay đi, khẽ nói:

- Khỏi cảm ơn, vì tôi sợ sau này, lời cảm ơn ấy sẽ phải rút lại đấy!

- Hả? Anh nói gì?- Đình Nhã ngơ ngác nhìn hần

- Không, mà sao cô lại ở ngoài đường với bộ dạng như thế?- Thiên Huy hỏi với vẻ quan tâm

- Không có gì cả, là do, tôi không thích ở lại với Gia Bảo thôi.- Giọng Đình Nhã buồn bã, ánh mắt cô đượm buồn

- Vậy sao? Thôi không nói nữa, cô uống trà đi này- Thiên Huy đưa cô tách trà nóng

- À, cảm ơn- Cô đón lấy tách trà, cười gượng- Mà tôi có thể hỏi anh chuyện này không?

- Chuyện gì?

- Anh....cô gái trong quá khứ của Gia Bảo, cô gái đã bị Gia Bảo hại....cô ấy là ai vậy?- Đình Nhã ấp úng nói, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên Huy

Cạch!

Tách trà trên tay bị Thiên Huy đặt xuống bàn rất mạnh. Hần ngồi lặng ở ghế, đôi mắt lạnh lẽo chứa đầy hận thù liếc cô, khiến cô bất giác rùng mình sợ hãi. Hần nhếch mép, chậm rãi nói:

- Được, để tôi nói cô nghe. Cô gái ấy ở ngay gần cô thôi. Cô cũng biết cô ấy đấy!

- Gần ngay tôi? Tôi cũng biết sao?- Đình Nhã ngạc nhiên nhìn hần

- Phải- Thiên Huy cười lạnh, hần nhìn cô chăm chăm, và bắt đầu đếm- 5....4....3....

Xoảng!

Đình Nhã thấy cả người choáng váng. Cô đánh rơi ly trà xuống đất, vỡ tan. Cô từ từ gục xuống, trước khi ý thức bị mất đi, cô chỉ kịp nhìn thấy nụ cười băng giá và ánh mắt căm hận của Thiên Huy. Rồi tất cả tối sầm lại...

- Tôi đã bảo rồi, cảm ơn tôi thì sau này cô sẽ hối hận. Xin lỗi nhé, dù cô không làm gì nhưng để trả thù Gia Bảo thì cô chính là công cụ tiện nhất. Những gì Gia Bảo gây cho cô ấy, cô sẽ là người gánh chịu.- Thiên Huy cười đều, hần quay người, bước ra khỏi phòng....

Trong căn phòng sang trọng nhưng giản dị, tường màu vàng, rèm cửa xanh, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi. Mái tóc nâu mềm mại của cô buông xoã, cô mặc một chiếc váy trắng, nhìn cô giống hệt một thiên thần. Cô không ngừng nhìn lên đồng hồ, khuôn mặt cô lo lắng. Đồng hồ đã điểm 10 giờ đêm. Mọi khi giờ này, anh đã về từ lâu, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy anh. Cô cứ đứng ngồi không yên, cô hết nhìn ra bên ngoài lại nhìn về phía cửa. Cô mím nhẹ môi, rồi cất tiếng gọi:

- Anh Inus!

Cô vừa dứt câu, một người đàn ông mặc bộ đồ đen, dáng vẻ nghiêm trang, lạnh lùng bước vào phòng. Người đó cúi đầu kính cẩn với cô, và lễ phép:

- Tiểu thư có gì dặn dò ạ?

- Anh ấy....vẫn chưa về sao?- Cô ngập ngừng

- Dạ, cậu chủ nói sẽ ở lại biệt thự ở ngoại thành để tiện làm việc. Cậu ấy dặn tôi nói với cô là cứ ngủ trước, không cần đợi cậu ấy, mấy hôm nữa cậu ấy mới về

- Được rồi, cảm ơn anh- Cô gật đầu và đi về phía giường

- Tiểu thư nghỉ ngơi đi ạ- Người áo đen cúi chào và đi khỏi phòng

Ở lại làm việc sao? Cô thấy rất lạ. Có bao giờ, anh ấy để cô ở một mình đâu chứ. Hay là đã có chuyện xảy ra? Cô cứ ngồi nghĩ mãi và quan sát đồng hồ. Từng giây, từng phút trôi qua đều làm cô lo lắng, chờ đợi

Gia Bảo ngồi trầm ngâm trong phòng. Anh nhìn ra màn mưa trắng xoá, mắt anh chột ánh lên sự lo lắng và chán nản khi nghĩ đến Đình Nhã. Anh ngồi nhìn chiếc điện thoại một hồi lâu, chờ đợi một cuộc gọi từ cô nhưng không có gì cả. Anh thở dài mệt mỏi, hiện tại, anh rất lo cho cô. Trời mưa to như vậy, cô sẽ ở đâu chứ? Càng nghĩ anh càng thấy buồn và ân hận hơn. Anh thật quá ngu ngốc, lại làm tổn thương cô. Anh do dự cầm điện thoại lên và bấm số

” Vâng, chủ tịch?”- Một giọng nói trầm ấm vang lên trong máy

- Song Huân, mau tìm Đình Nhã cho tôi, ngay bây giờ- Gia Bảo lạnh lùng ra lệnh. Chưa đợi bên kia trả lời, anh đã cúp máy

” Xin lỗi, đã gây cho em tổn thương. Hy vọng rằng em vẫn ổn...” Gia Bảo nghĩ thầm, tay anh siết chặt chiếc điện thoại

31. Chương 30: Bẫy (3)

Trong suốt mấy ngày liền, Gia Bảo không ngừng cử người đi tìm kiếm Đình Nhã, nhưng dường như cô bốc hơi hoàn toàn, không còn một dấu vết nào. Gia Bảo vô cùng lo lắng. Đêm nào anh cũng thức khuya, tìm hiểu hết mấy nơi cô có thể đến được, rồi lại đi đến nhà cũ của cô. Tất cả công sức của anh vẫn chưa thu được kết quả gì, Gia Bảo rất chán nản và mệt mỏi

Anh đứng nhìn ra ban công,, tay lắc lắc ly rượu và uống cạn một hơi. Trong lòng anh như có cái gì đè nặng vậy, thực sự rất khó chịu. Tại sao...lại không tìm thấy Đình Nhã chứ? Chẳng lẽ cô muốn biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của anh? Thực sự anh không thể hiểu nổi. Rõ ràng hôm đó, anh chỉ uống một ly rượu, vậy mà tại sao....anh với Alin...? Hay trong rượu có gì đó? Anh lắc lắc đầu, hiện giờ, tâm trạng anh rất phức tạp. Anh muốn rời bỏ mọi thứ, để đi tìm cô, nhưng.....lần này, anh đã gây chuyện lớn, gia đình Alin tuy thế lực không mạnh bằng gia đình anh, nhưng cũng không thể xem thường được. Chỉ cần một chút sơ suất, chắc chắn anh sẽ phải ân hận. Huống chi, anh còn làm chuyện ấy với Alin- cô con gái cưng duy nhất của họ.

Gia Bảo thở dài chán nản, anh nhìn ra khoảng bầu trời bao la, thầm ước giá như đây chỉ là cơn ác mộng, để anh tỉnh lại. Đáng tiếc, tất cả đều là thật....

- Hừ, anh vẫn còn nhớ nhưng chị ta?- Một giọng nói khinh bỉ vang lên, Alin bước vào phòng, nhìn anh tức giận

Anh làm như không thấy gì, không nghe gì hết, im lặng nhìn ra ngoài, không quan tâm đến sự xuất hiện của Alin. Alin mím môi giận dữ, cô ta bước tới, kéo tay anh để anh đối diện với cô ta. Alin gào lên:

- Nhìn em đi! Hãy nhìn em! Em có gì thua chị ta? Sao anh cứ phải nhớ nhưng con người hèn mạt ấy?

- Câm miệng cho tôi!- Gia Bảo gần giọng, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Alin, bàn tay anh giơ lên, xong lại hạ xuống

- Anh định đánh em sao? Được, anh đánh đi! Đánh đi!- Alin lên giọng thách thức

Gia Bảo không nói gì, anh nhếch miệng, khoác áo và quay người rời đi.

Pặc!

Alin nín tay anh lại, giọng trở nên mềm mỏng:

- Anh đi đâu?

Gia Bảo khinh bỉ nhìn cô ta, anh hất tay cô ta ra, lạnh lùng đáp:

- Đi đâu là quyền của tôi. Cô nghĩ cô là ai mà đòi tra khảo tôi?

Nói xong, Gia Bảo vẫn bước ra cửa

- Anh...anh nên nhớ, anh đã làm chuyện ấy với em. Anh buộc phải chịu trách nhiệm với em!- Alin đe dọa, cô ta cương quyết nhìn anh

- Đe dọa tôi? Cô tìm nhầm người rồi!- Gia Bảo cười lạnh và tiếp tục bước đi

- Thế nếu chúng tôi không cho cậu đi?- Một giọng nói gay gắt vang lên, có một bóng người đứng trước mặt Gia Bảo.

Gia Bảo nhú mày, khi đã định thần thì anh nhận ra đó là mẹ của Alin, đằng sau bà ta là bố của Alin. Gia Bảo tỏ vẻ không vui, anh lạnh nhạt:

- Hai bác....?

- Im ngay, ai cho phép cậu gọi tôi là “bác”, cậu không xứng đáng được ở bên con gái tôi. Cậu hại đời nó, giờ tính phải trách nhiệm sao? Con gái tôi không phải hạng gái đứng đường, để cậu thích chơi đùa thì chơi. Cậu phải chịu trách nhiệm với nó!- Mẹ của Alin lớn tiếng

Gia Bảo đứng lặng người, tay anh siết chặt lại, anh nghiêng răng, ánh mắt hằn vãi tia đỏ. Anh....đang bị rơi vào tình huống gì đây? Nực cười thật, anh mà đi hại đời con gái người ta sao? Anh nhếch mép, ánh mắt lạnh lẽo liếc về phía Alin và bố mẹ cô ta, rồi anh bỏ đi lên gác

Alin nhìn theo anh, cô thở phào nhẹ nhõm, không tìm được nụ cười sung sướng. Dù cho có phải dùng thủ đoạn gì, dù cho bị anh ghét, cô cũng nhất quyết phải giữ anh lại bên cô. Cũng may hôm nay có bố mẹ cô đến, nếu không, anh đã sớm bỏ cô đi rồi

“Đình Nhã, tôi không bao giờ nhường anh ấy cho chị. Mãi mãi không bao giờ. Chị...là kẻ thua cuộc. Cầu mong, chị biến mất luôn đi! ” Alin nghĩ thầm, cô mỉm cười đều khi nghĩ tới việc Đình Nhã mất tích

Trong một căn phòng tối, ánh sáng mập mờ, bí hiểm, có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi. Mái tóc nâu của hắn rủ xuống trán, đôi môi mỏng nhếch lên tạo thành một nụ cười hết sức quyến rũ, gợi cảm. Đôi mắt hắn sâu thẳm, không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Hắn thông thả nhấp một ly rượu, và bật máy tính lên. Hiện trong máy tính là hình ảnh của một cô gái, đầu tóc rũ rượi, đang hôn mê, bị trói vào một cây cột ở một ngôi nhà lạ hoắc. Xung quanh cô là những tên mặt mũi bặm trợn, bộ dạng tên nào cũng thật khiếp đảm, chúng nhìn cô gái với đôi mắt hau háu, tưởng chừng chỉ có một câu nói là chúng sẽ lao vào ăn thịt cô. Người đàn ông nở nụ cười hài lòng, hắn xoay xoay ly rượu, mắt chợt ánh lên sự hận thù ” Mắt công tìm kiếm, cậu không ngờ cô ta đang ở trong tay tôi đúng không? Giờ là lúc tôi cho cậu thưởng thức kịch hay

rồi, cùng chơi một trò chơi nhé. Nếu không nhanh, xem chừng cô gái của cậu sẽ thành mồi cho lũ sói kia đấy. 3....2....1....Let's play!"

Người đàn ông rút điện thoại ra và bấm số....

.....

Gia Bảo im lặng ngồi nhìn vào chiếc điện thoại, trên màn hình là ảnh chụp một cô gái rất xinh. Là Đình Nhã, anh khẽ mỉm cười. Hôm đó, anh đã chụp lên nhân lúc cô ngủ. Nhìn cô ngủ thật dễ thương, y như một thiên thần vậy. Càng nghĩ về cô, anh càng lo lắng cho cô hơn. Đã mấy hôm, anh không thể thấy cô. Ngay lúc này anh rất muốn đi tìm cô, nhưng anh còn phải đối mặt với một vấn đề phức tạp và nghiêm trọng hơn. Nhớ đến những lời nói của mẹ Alin tối qua, anh không nín được tiếng thở dài. Giờ anh phải xử trí làm sao đây? Anh thực sự không muốn lấy Alin, hơn nữa, anh không hề làm gì cả, anh đâu có chủ động với Alin. Anh thấy mệt mỏi vô cùng. Cứ phải cuốn vào những chuyện này, đến bao giờ chúng mới kết thúc, để anh và Đình Nhã bên nhau?

Bống....

Reng!

Tiếng điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh cau mày, cầm điện thoại lên và nghe máy:

- Ai thế?

"Bạn lâu ngày, không nên lạnh lùng vậy chứ?"- Một giọng nói bốn cột phát ra trong máy

- Cậu....Thiên Huy?- Gia Bảo thoáng ngạc nhiên

"Phải, mà tôi có một trò chơi cực hay cho cậu đây. Tôi cho cậu 15 phút , mau đến ngay toà nhà ở ngoại ô. Cô vợ xinh đẹp của cậu đang ở đó, quanh cô ấy là rất nhiều người muốn làm bạn với cô ấy, tôi e là họ đang rất đói, mà cô vợ của cậu thì khá xinh đẹp, tôi sợ sức cô ấy không chịu nổi mười mấy người đàn ông đâu. Nếu cậu đến muộn thì biết hậu quả rồi chứ. Tạm biệt nhé. Thời gian bắt đầu!....Tút....Tút!"

Điện thoại đã bị ngắt. Gia Bảo nghiến răng, tay siết chặt cái điện thoại, lòng anh như có lửa đốt. Đình Nhã, anh đã tìm được Đình Nhã, nhưng cô đang ở với...Chỉ mới nghĩ mà Gia Bảo đã thấy giận dữ. Anh cảm áo khoác và vội vã đi ra cửa. Nhưng chưa ra đến cửa thì....

- Anh muốn đi đâu?- Alin kéo tay Gia Bảo, cô ta nhìn anh đầy khó chịu

- Bỏ ra! Tôi không có thời gian đùa với cô- Gia Bảo lạnh lùng nói, anh đẩy Alin ra làm cô ngã nhào xuống sàn, rồi anh đi thẳng ra cửa

- Không, em không cho anh đi. Anh định đi tìm chị ta chứ gì?- Alin đứng dậy và chạy đến trước mặt Gia Bảo, ngăn không cho anh đi

Thời gian đã gấp, lại đang vội mà bị Alin nhằng nhẵng làm phiền, Gia Bảo giận dữ định tát cho cô ta một cái nhưng anh kìm lại cơn giận. Anh không để ý đến Alin nữa mà đi sang hướng khác

- Tại sao? Tại sao lúc nào cũng là chị ta? Tại sao em đã làm đủ mọi cách để khiến anh quên chị ta mà anh vẫn luôn nhớ đến chị ta? Dù hôm đó, em đã cố tình ngã để đổ tội cho chị ta, làm như là chị ta đẩy ngã em, dù em đã bỏ thuốc ngủ vào ly rượu ấy, để anh thuộc về em, mà sao anh vẫn luôn xa cách em? Tại sao chứ? Em không cam tâm, rốt cuộc em có gì thua kém chị ta? Hả?- Alin hét lên, nước mắt giàn giụa

- Cô nói gì?- Gia Bảo sững người nhìn Alin

Rồi anh bước đến chỗ cô ta, bóp chặt cằm cô ta, ánh mắt nhìn cô ta lạnh lẽo, từng lời nói ra đều chứa đầy sát khí và phẫn nộ

- Ra là cô đã bày mưu sao? Đồ con gái dơ bẩn, độc ác. Chờ tôi đi giải quyết xong việc, tôi sẽ tính nợ với cô sau. Bấy lâu nay, ở với một con người thủ đoạn, hèn hạ như cô, thật ô uế hết cả căn nhà của tôi!

Xong, Gia Bảo rời đi. Anh vội vã lên xe và phóng đi. Alin ngồi sụp xuống sàn, thất thần nhìn theo bóng dáng anh, con tim như vỡ vụn hàng ngàn mảnh, cô bịt miệng, cổ ngăn tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô đã thua

ư? Phải, cô đã thua, vĩnh viễn, Gia Bảo, anh sẽ không thuộc về cô. Alin bật khóc, tiếng khóc của cô vang vọng trong căn nhà rộng lớn vắng vẻ, tạo nên một sự cô đơn xót xa vô hạn!

32. Chương 31: Bẫy (4)

Gia Bảo lái xe hết vận tốc có thể, anh lo lắng nhìn ra hai bên đường để tìm kiếm địa chỉ Thiên Huy đã nói với anh. Anh rất lo cho Đình Nhã, trông cô vốn mạnh mẽ nhưng thực chất cô rất yếu đuối. Làm sao cô có thể chịu đựng được việc bị bắt cóc, hơn nữa quanh cô là mấy tên du côn đó? Càng nghĩ Gia Bảo càng giận hơn, anh giận mình không thể bảo vệ cô, chính anh đã gây ra việc đó, khiến Thiên Huy căm thù mà giờ, cô lại phải thay anh gánh chịu, để bị lôi vào việc này. Gia Bảo phóng đi nhanh hơn, anh chỉ cầu mong cô vẫn bình an....

- Um....

Mùi ẩm mốc xộc vào mũi khiến Đình Nhã sực tỉnh, cô mệt mỏi hé mi mắt. Cô đang ở trong một ngôi nhà tồi tàn, ẩm thấp, tường gạch cũ kĩ, mọi thứ trong nhà đều đã mục nát hết. Đình Nhã định đứng dậy thì cảm giác đau nhói ở tay khiến cô nhận ra mình đang bị trói chặt vào cột nhà, sợi dây siết chặt cánh tay làm cô đau buốt. Cô khó nhọc thở, cơn sốt vẫn chưa hết khiến mắt cô nhìn mọi thứ cứ mờ mờ, ảo ảo. Cô hơi cựa quậy, mặt lấm tấm mồ hôi. Bỗng...

Két!

Tiếng cửa mở làm Đình Nhã giật mình, cô cố gắng đưa mắt nhìn về phía cửa. Có mấy tên bước vào, mặt mũi chúng bặm trợn, bộ dạng hung dữ, nhìn là biết hạng người chẳng có gì tử tế. Đình Nhã nhủ mi, cô sợ hãi ngồi lì lại

- Ô la la, người đẹp tỉnh rồi. Thế nào? Muốn chơi với bọn anh không cưng? Em ngủ suốt mấy ngày rồi, làm bọn anh lo lắng đó. Thuốc ngủ tác dụng hơi mạnh nhỉ? Mà c- Một tên trong số đó đã phát hiện ra rằng Đình Nhã đã tỉnh, hắn ta bước đến chỗ cô, chạm vào má cô, ánh mắt nhìn cô thêm thường

Mùi rượu nồng nặc cùng với ánh mắt thêm thường của hắn ta khiến Đình Nhã rùng mình, buồn nôn. Cô cắn môi, cố giữ bình tĩnh, ngồi lì lại, không nói một câu nào cả. Thực sự thì cô rất sợ, cả người cô khẽ run lên, đôi mắt đỏ hoe. Làm sao đây? Bọn chúng là ai? Muốn gì ở cô mà sao lại bắt cô chứ? Mà cô đã ngủ suốt nhiều ngày sao? Cô không thể ngờ được cô lại bị bắt cóc, cô thấy rất sợ, ngay lúc này đây, cô chỉ mong được nhìn thấy Gia Bảo, được gặp anh, chứ không phải ở đây. Dù anh có làm cô tổn thương, nhưng không thể che giấu một điều là cô vô cùng nhớ anh. Đình Nhã cắn môi đến nổi bật máu, cô lo sợ nhìn lũ du côn, tự hỏi chúng sẽ làm gì cô.

- Thôi đi. Sao các anh lại trêu cô ấy như thế chứ? Làm nữ chính của chúng ta sợ rồi kìa, đáng thương thật!- Một giọng nói quen thuộc vang lên. Từ trong đám du côn, một kẻ bước ra, ánh mắt nhìn Đình Nhã chất chứa hận thù. Đình Nhã nhíu mày, tên này là ai mà quen quá. Hình như cô đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải. Đình Nhã cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không tài nào nhớ được cái gì

- Đừng nói cô quên tôi rồi nhé, cô em. Cô cùng với thằng chồng “ngây thơ” của cô từng đánh tôi trong ngõ đây, lại còn gọi cảnh sát bắt tôi nữa, giỏi lắm!- Tên kia gằn giọng, hắn ta nhìn Đình Nhã như muốn “ăn tươi nuốt sống” cô vậy

Nghe hắn ta nói, Đình Nhã sững người. Đúng vậy, tên đó....hắn ta chính là kẻ cầm đầu lũ du côn hôm đó, kẻ đã đánh Gia Bảo khi cô đuổi anh đi, chúng còn định đánh cô, nhưng Gia Bảo đã ra tay để cứu cô. Đình Nhã thở dài. Lần này cô xui tận mạng rồi, đừng ai không đừng lại đừng ngay cái tên du côn cũ. Lúc này đây, tim Đình Nhã đập rất mạnh. Cô vừa sợ vừa bất an, cô nhìn thẳng vào mặt tên kia, giữ bình tĩnh và nhếch miệng mỉa mai:

- Ra là người quen cũ, làm tôi tưởng người lạ, đang định hỏi thăm sức khỏe. Vào tù sống tốt chứ? Anh muốn vào thêm lần nữa không? Trong đó có thức ăn và chỗ ở miễn phí, anh không phải lo gì cả, thật là thích đúng không?

Mặt tên kia đen sì, mắt vằn những tia máu, hấn ta thô bạo tóm tóc cô

Chát!

Cảm giác nóng rát trên má khiến Đình Nhã đau điếng người, lại thêm tóc cô bị nắm chặt làm cô đau đến ứa nước mắt. Khoé miệng cô rỉ máu, cô nhả mặt đau đớn, không kìm được mà khê kêu. Tên kia nhếch mép cười đắc ý, ánh mắt độc ác nhìn cô, hấn gần từng từ:

- Đau chứ con nhãi? Yên tâm, tao còn trò vui hơn nữa dành cho mày đây, chờ thằng chồng mày đến....

Đình Nhã giật mình ngược lên nhìn, cô cố nén cơn đau, lấp bắp:

- Anh....anh nói vậy có ý gì?

Tên du côn cười đều:

- Ồ, chỉ là thằng chồng mày muốn tham gia trò chơi của bọn tao nên nó gọi nó đến cùng chung vui thôi. Yên tâm, mày cũng có phần.

- Nói thế là đủ rồi đấy, buông cô ta ra đi! Làm cô ta bị thương là sẽ mất giá đó- Một giọng nói lạnh lùng vang lên, một dáng người cao lớn bước đến trước mặt Đình Nhã. Đình Nhã mở to mắt ngạc nhiên, cô sững sốt không thốt lên lời. Đây....chẳng phải là Thiên Huy? Thấy bộ dạng ngạc nhiên của Đình Nhã, Thiên Huy thản nhiên như không có chuyện gì, hấn kéo ghế, ngồi đối diện với cô, ánh mắt lạnh lẽo đầy hận thù nhìn cô. Đình Nhã mím nhẹ môi, cô vẫn không thể tin nổi chuyện này. Thiên Huy...sao hấn lại bắt cô chứ? Chẳng lẽ là vì chuyện trong quá khứ? Cô nhớ rồi, hôm đó, sau khi uống cốc nước hấn đưa cô lập tức thấy chóng mặt. Ra là trò của hấn, hấn cứu cô để tiện bắt cóc cô, đúng là cô quá ngây thơ tin người rồi. Hấn ta đầu tốt đến nỗi thế.... Cô nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ. Thiên Huy nhếch miệng, hấn búng tay, tức thì một tên du côn hiểu ý, bèn cầm xô nước ở góc nhà lên, và....

Ào!

Cảm giác lạnh buốt lan toả khắp người, thấm vào từng thớ thịt khiến Đình Nhã run rẩy. Đầu óc cô choáng váng, cô thấy nặng đầu vô cùng, mắt cứ nhấp nhòe mơ hồ. Nước chảy từ trên đầu xuống mắt, làm giảm tầm nhìn của cô, mọi thứ trước mắt dường như mờ hấn đi, cô khó nhọc thở ra. Môi Đình Nhã tím tái, mặt tái nhợt, quần áo ướt nhẹp, cô giận dữ nhìn Thiên Huy

- Sao? Giận hả? Cảm giác của cô, còn chưa bằng một phần của cô ấy đâu.....- Thiên Huy cười nhạt, giọng nói chứa đầy giận giữ, đôi mắt sắc lạnh liếc Đình Nhã

- Cô...ấy...?- Đình Nhã thổ dốc, người cô co lại, run lên vì lạnh, cô vô thức lẩm bẩm

Thiên Huy im lặng nhìn cô, rồi hấn ra lệnh cho mấy tên du côn kia ra ngoài. Xong hấn lại quay ra nhìn cô, nhếch miệng:

- Tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện. Có bốn đứa trẻ, hai đứa là con gái, hai đứa là con trai, do bố mẹ chúng bận làm ăn nên chúng chơi thân với nhau, từ bé cho tới lớn. Thời gian trôi dần, bốn đứa trẻ đã lớn cả, thành những chàng trai, cô gái xinh đẹp. Một chàng trai trong số bốn người ấy phát hiện ra mình đã yêu cô gái cũng trong bốn người ấy, nhưng buồn thay là cô gái đó lại yêu chàng trai còn lại. Chàng trai kia đành ôm nỗi đau, âm thầm chúc cô gái hạnh phúc. Một hôm, cô gái đến tìm chàng trai thất tình kia, cô ấy khóc rất nhiều và lao đầu ra xe tự tử, trước khi hôn mê, cô ấy có nói rằng do chàng trai mà cô ấy yêu, quá tàn nhẫn, hấn đã từ chối cô ấy. Chàng trai thất tình kia rất đau khổ, anh ta kiên nhẫn chăm sóc cô gái, chờ đợi cô ấy tỉnh lại, còn cái chàng trai máu lạnh kia thì lại tuyệt tình, không đến thăm cô ấy một lần, tình bạn giữa bọn họ cũng đã chấm dứt từ lâu. Và khi cô gái tỉnh lại, chàng trai thất tình đã định đi trả thù cho cô ấy, nhưng cô ấy ngăn cản, có lẽ vì cô ấy vẫn còn yêu tên máu lạnh kia. Chàng trai thất tình không được đáp lại, dù đã cố gắng chờ đợi cô ấy, anh ta vẫn quyết trả thù.....Anh ta chính là tôi, còn tên máu lạnh kia là Gia Bảo....

Đình Nhã lặng người, cô nhìn Thiên Huy đầy thương cảm. Cô không thể ngờ là hấn lại đáng thương như vậy. Nhưng còn cô gái, cô ấy là ai? Đình Nhã ngây người, điều đó....Thiên Huy chưa nói.

- À, tôi quên mất, cô muốn biết cô gái đó là ai chứ gì? Tôi bảo rồi mà, cô ấy là người cô cũng biết đấy. Cô ấy tên là Dương Đoá Nhi, người ta còn gọi cô ấy là....AMELICA!

Amelica? Đình Nhã sững sờ nhìn Thiên Huy, tìm cô như ngừng đập, cô có cảm giác như mình vừa rơi xuống một cái hố sâu vậy. Amelica....là cô gái dễ thương mà cô đã chăm sóc, là....người bạn duy nhất của cô? Tại sao chứ? Tại sao lại là cô ấy? Cô ấy yêu Gia Bảo? Đình Nhã lắc đầu, nước mắt lăn dài. Cô đã cướp đi Gia Bảo từ tay cô ấy sao? Cô ấy vẫn còn yêu Gia Bảo...

- Sao? Xúc động quá đúng không? Đừng lo, những gì Gia Bảo gây ra cho Đoá Nhi, tôi sẽ không để yên, sắp có trò hay đây, cô nhớ hợp tác nhé!- Thiên Huy cười gằn, rồi hần quay bước ra cửa. Nhìn bóng hần thật cô độc và đáng thương.....Bên trong này, Đình Nhã chỉ biết yếu ớt vùng vẫy, nước mắt lăn dài. Làm sao bây giờ? Cô rất muốn báo cho Gia Bảo, muốn ngăn anh đừng đến đây. Cô chỉ còn biết tuyệt vọng ngồi im, bởi tay cô bị trói quá chặt

Tại một căn phòng sang trọng, cũng không kém giản dị, có một cô gái đang lén lút thả sợi dây xuống cửa sổ. Mái tóc nâu của cô tung bay trong gió, mắt ánh lên sự mạnh mẽ, cô kiên quyết bám chặt sợi dây và...

Bộp!

Cô gái khẽ nhăn mặt vì cái chân đau. Do nhảy xuống từ độ cao khá lớn nên chân cô gái bị trật. Cô gượng dậy, men theo góc tường đi ra ngoài bằng cửa sau. Đã nhiều ngày mà anh ấy không về, nhất định là có chuyện lớn. Cô phải đi tìm anh ấy, thật nhanh...

.....

- Đã hơn 30 phút rồi mà Gia Bảo vẫn chưa đến. Tiếc thật, xin lỗi cô nhé nhưng...hắn đã vi phạm luật chơi, đành phải bắt đầu thôi- Thiên Huy vờ thờ dài, hần lạnh lùng nhìn sang tên du côn đang đứng cạnh Đình Nhã. Tên đó hiểu ý, lập tức, đi tới chỗ Đình Nhã, cởi trói cho cô. Đình Nhã thấy lạ vô cùng. Tự dưng Thiên Huy lại cởi trói cho cô, nhưng chưa kịp định thần lại, cô đang xoa xoa cái tay đau thì bắt ngờ...

Rầm!

Một tên khác lao đến, đè cô xuống, ánh mắt hau háu nhìn cô. Đình Nhã thất kinh, cảm giác lo sợ và bất an dâng lên trong cô. Cô run rẩy nhìn Thiên Huy, nói:

- Thiên Huy, chuyện này là sao? Anh mau bảo người của anh dừng lại cho tôi!

- Xin lỗi, nhưng để Gia Bảo ném trái cảm giác đau đớn thì tôi phải biến người con gái của hần thành người con gái của kẻ khác. Tiếp tục đi- Thiên Huy lãnh đạm liếc cô, hần ra lệnh, không để ý đến lời nói của cô

Tên tay sai nhận lệnh, gã cười khoái trá, rồi mạnh bạo đè Đình Nhã xuống

Roẹt!

Gã xé tung cái áo của cô và hôn lên má cô. Đình Nhã cố vùng vẫy, mắt nhoè lệ, nước mắt chảy dài trên má, chưa bao giờ cô thấy sợ hãi và tuyệt vọng thế này, cả người cô run lên bần bật, cô lắc đầu, hét lên:

- Khô....KHÔNG! GIA BẢO!!!!

Rầm!

Cánh cửa bất chợt bị ai đập tung ra, một giọng nói giận dữ vang lên:

- Dừng lại!

33. Chương 32: Mối Thù Không Dứt

Gia Bảo đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo liếc vào bên trong. Đập vào mắt anh là cảnh Đình Nhã đang bị một tên nào đó đè lên, áo cô rách tung, tóc rối bù, nước mắt đầm đìa, trông rất tội nghiệp. Cả người cô run lên, đôi mắt đỏ hoe. Gia Bảo nghiêng rằng, tay siết chặt lại, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, sát khí tỏa ra từ người anh khiến mấy tên đứng gần anh rùng mình sợ hãi, còn cái tên đang đè lên Đình Nhã kia thì run sợ, gã vội buông Đình Nhã ra. Thiên Huy bình thản như không có chuyện gì, hần nhếch mép, nhìn Gia Bảo như thách thức. Gia Bảo cũng nhìn lại hần, hai mắt nhìn nhau toé lửa

- Tại sao cậu dám làm vậy hả?- Gia Bảo gần giọng, mắt ánh lên sự giận dữ

- Cậu vi phạm luật chơi mà, nên tôi đành xử cô ta theo luật thôi. Tiếc thật, cậu mà đến chậm một chút nữa thì sẽ có kịch hay để tôi xem rồi- Thiên Huy nhếch mép, hắt nhìn Gia Bảo đầy hận thù

Mặt Gia Bảo sầm lại, mắt hằn lên những tia đỏ. Thiên Huy còn dám nói thế sao? Hắn không thấy rằng Đình Nhã đã rất sợ hãi ư? Càng nghĩ, Gia Bảo càng cảm giận hơn, anh xót xa nhìn về phía Đình Nhã. Cô vẫn chưa hết run rẩy, nước mắt cô vẫn lăn dài, cô ngồi co ro trong góc. Một niềm chua xót và đau đớn dâng lên trong lòng Gia Bảo. Là do anh, chính anh đã khiến cô như vậy. Tất cả là do anh gây ra...

- Tại sao...tại sao cậu lại đối xử với một cô gái yếu đuối như thế?- Gia Bảo lạnh lùng nói

- Ồ, câu hỏi đó không phải nên dành cho cậu sao? Năm xưa, cậu đã đối xử với Đoá Nhi như thế nào? Cần tôi nhắc lại lần nữa không? Mà cô vợ của cậu cũng biết chuyện rồi đấy- Thiên Huy nhếch mép khinh khỉnh

Gia Bảo im lặng, anh thở dài, chậm rãi nói:

- Chuyện năm xưa....tôi sẽ chịu, Đình Nhã không liên quan gì cả, đừng kéo cô ấy vào chuyện này

- Phải, cô ta không liên quan nhưng tôi cũng không thể để hai người hạnh phúc được. Cậu có biết đến giờ Đoá Nhi vẫn nhớ cậu không? Dù cô ấy đã tỉnh lại, đã ở bên tôi nhưng cô ấy vẫn nhớ cậu- Thiên Huy trừng mắt nhìn Gia Bảo, giọng hằn chứa đầy phẫn nộ và đau thương- Mà đến lúc rồi nhỉ?

Thiên Huy quay sang nhìn mấy tên tay sai, ra lệnh cho chúng trói Đình Nhã lại. Gia Bảo thấy vậy thì định nhào tới ngăn cản, nhưng bị Thiên Huy chặn lại. Thiên Huy nhếch môi:

- Cần gì phải vội? Trò chơi còn chưa thực sự bắt đầu...

Dứt lời, Thiên Huy rút khẩu súng ra và dí vào trán Đình Nhã. Gia Bảo sững người, anh tức giận hét:

- Thiên Huy, cậu mà dám làm Đình Nhã tổn thương, tôi sẽ không tha cho cậu

- Cảm động quá nhỉ. Nếu cậu mà cũng yêu Đoá Nhi như vậy thì mọi chuyện đâu đến nỗi nào. Nhớ năm xưa khi cậu từ chối Đoá Nhi, cô ấy đã rất đau khổ và tự tử, việc đó coi như tôi chưa tính. Nhưng trong suốt những năm Đoá Nhi nằm viện, hôn mê, cậu cũng không đoái hoài đến cô ấy. Tôi không thể bỏ qua cho cậu được, chính cậu đã khiến Đoá Nhi không yêu tôi- Thiên Huy bóp chặt vai Đình Nhã, khẩu súng càng dí sát vào trán cô hơn

Đình Nhã nhắm mắt vì đau, cô khẽ cựa quậy, và khó nhọc thở ra từng hơi. Cô đau đầu quá, mọi thứ càng lúc càng nhòe đi. Khi nào cô mới được thoát khỏi cảnh này đây? Cô đưa mắt nhìn Gia Bảo. Cô vừa nhớ lại vừa ghét anh. Anh đã phản bội cô, nhưng anh cũng đã bất chấp nguy hiểm đến cứu cô. Cô không biết nên làm sao nữa, nòng súng lạnh lẽo cứ dí vào trán cô khiến cô không dám cử động, tim cứ đập thình thịch vì sợ hãi. Không khí im ắng đến đáng sợ, chẳng ai nói một câu nào

- Tôi.... không phải là không quan tâm đến Đoá Nhi. Những bó hoa lan tím mà cậu thấy ở phòng bệnh, là do tôi đem tặng em ấy, chỉ là tôi không muốn để cậu biết thôi. Tôi biết cậu sẽ ghét tôi- Gia Bảo ngập ngừng, anh lo lắng nhìn Đình Nhã, lúc này, mặt cô đã tái mét

Thiên Huy im lặng, hắt liếc Gia Bảo đầy căm hận và có vẻ nghi ngờ, xong lại liếc Đình Nhã, bàn tay hắt tóm chặt vai cô đã nói lỏng hơn một chút. Hắn nhếch mép, phẩy tay. Bọn tay sai hiểu ý, một tên lén lút đi tới sau lưng Gia Bảo, cầm cây gậy và...

Bốp!

- Hự...- Gia Bảo khụy xuống và ngã ra mặt đất. Tên vừa đánh lên anh cười hả hê, xong ném cây gậy đi

- Không, Thiên Huy, sao anh lại sai người đánh lên Gia Bảo? Anh ấy là bạn anh mà!- Đình Nhã kích động nắm áo Thiên Huy

- Đánh chết hắn!- Thiên Huy thản nhiên nhìn Gia Bảo đang đau đớn, hất gạt tay Đình Nhã ra và lạnh lùng ra lệnh. Tình bạn bao năm đã không còn giá trị với hắn từ lâu rồi, kể từ khi Đoá Nhi thích Gia Bảo, cứ cho là Gia Bảo có quan tâm đến Đoá Nhi thì hắn cũng không thể tha thứ cho Gia Bảo được, chính Gia Bảo đã

cướp đi tình yêu của hắn, lại còn khiến người con gái hắn yêu thương suýt mất mạng. Hắn nhất định phải báo thù...kể cả có là bạn đi chăng nữa....

Hắn vừa dứt lời, những tên tay sai lao vào, chúng đá, đập Gia Bảo rất mạnh. Gia Bảo nhăn mặt vì đau, máu bắt đầu chảy trên mặt anh, tất cả bỗng trở nên mờ ảo. Anh thở dốc, nằm im chịu trận mà không thể phản kháng

- Không, dừng lại đi! Làm ơn!- Đình Nhã hét lên, nước mắt giàn giụa trên má. Tim cô đau như bị cào xé, bị ai đâm vụn mũi dao vào. Thấy anh đau đớn như vậy, cô cũng đau lắm chứ! Tại sao, anh lại phải như vậy? Rõ ràng anh có võ, sao anh không đánh lại? Đình Nhã nắc lên nghẹn ngào, cô dùng chút sức lực cuối cùng, hất tay Thiên Huy ra và lao đến, ôm chầm lấy Gia Bảo

Bốp! Bốp!

Những trận đòn liên tiếp giáng xuống người cô. Cô cắn môi, cố gắng chịu đựng và vẫn ôm chặt Gia Bảo. Nước mắt thi nhau lăn dài. Cô bắt lực quá, cô thật vô dụng, lần nào cũng gây phiền phức cho anh, hết vụ Alin bị ngã lại đến vụ này. Mắt Đình Nhã như nhoè đi, hơi thở của cô trở nên nặng nề.

- Đồ ngốc, mau tránh ra!- Gia Bảo yếu ớt nói, anh gượng dậy và ôm lấy cô, che chắn cho cô

- Không, Gia Bảo, anh không cần làm thế đâu. Anh nhìn anh xem, mặt bị thương rồi kìa- Đình Nhã khóc nức nở, cô chạm vào mặt anh

- Đừng lo, cho dù có chết thì anh cũng sẽ không để em ra đi đâu, em phải tiếp tục sống- Gia Bảo mỉm cười dịu dàng

- Hai người đang cố ý diễn kịch cho tôi xem hả? Tình yêu đẹp quá nhỉ? Tiếp tục đánh đi!- Thiên Huy nhếch môi, hắn thông thả nhấp ly rượu và thích thú quan sát cảnh Gia Bảo bị đánh. Gia Bảo cứ thế che cho Đình Nhã và hứng những trận đòn. Đình Nhã tái mặt, cô lo lắng nhìn anh, nước mắt vẫn lăn dài trên má, bàn tay run run nắm áo anh. Bọn tay sai càng hăng máu, chúng đập, chúng đá anh càng mạnh hơn. Âm thanh hỗn loạn vang lên nghe thật chói tai

Trên đường, có một cô gái đang bước đi. Mái tóc nâu của cô khẽ tung bay, đôi mắt thoáng do dự. Cô nhìn chằm chằm vào toà nhà lớn trước mặt. Cô đứng lặng vài giây rồi quyết định đi vào toà nhà. Mọi người đều sửng sốt khi thấy cô. Sau vài giây ngạc nhiên, họ cúi đầu kính cẩn. Cô gái thở dài, xong không để ý mọi người đang hết sức lễ phép với cô, cô bước thẳng vào một căn phòng sang trọng có đề biển “phòng giám đốc”. Cô đưa tay gõ nhẹ cửa, mặt đầy căng thẳng

- Mời vào!- Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, cô gái đẩy cửa

- O....tiểu thư...- Người đàn ông đang ngồi làm việc bỗng sững lại, lắp bắp

- Mau nói cho tôi, anh ấy đang ở đâu. Anh là tay chân thân tín nhất của anh ấy, hẳn là biết rõ anh ấy ở đâu- Cô gái nói gấp gáp, vẻ mặt lo lắng

Người đàn ông im lặng một hồi xong quay đi:

- Xin tiểu thư thứ lỗi, cậu chủ không cho tôi nói

- Nói mau!- Cô gái hét, dùng tay hất tung mọi thứ trên bàn, ánh mắt chứa đầy tức giận. Trông cô khác hẳn vẻ dịu dàng, yếu đuối bên ngoài

Người đàn ông có vẻ sững sờ. Gã không ngờ thường ngày cô tiểu thư này vốn dịu dàng, yếu đuối là vậy, thế mà khi tức giận thì cũng thật đáng sợ. Nhưng thấy cô lo lắng cho cậu chủ của gã như thế, gã cũng khá mừng, có lẽ cô đã chấp nhận cậu chủ của gã. Cũng đến lúc mọi chuyện cần chấm dứt, gã đành đắc tội với cậu chủ thôi. Nghĩ vậy, gã cúi mặt, lễ phép nói:

- Thưa tiểu thư, đó là ở....

Nghe xong, cô gái vội vã bỏ đi, cô lên xe, ra lệnh cho tài xế đến nơi đó...

.....

Gia Bảo thở dốc mệt mỏi, mắt anh càng ngày càng mờ dần, mọi sức lực như cạn kiệt, máu chảy trên mặt anh cũng nhiều hơn. Đình Nhã run rẩy chạm vào mặt anh, đôi mắt đỏ hoe ầng ậng nước. Cô đau lòng quá! Tại sao anh lại ngốc nghếch thế chứ? Tại sao anh lại che cho cô làm gì? Cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh chỉ cười, rồi ôm cô chặt hơn.

Bốp!

- Hự...- Gia Bảo phun ra một ngụm máu tươi. Cú đánh của tên tay sai quá mạnh, anh không còn đủ sức nữa. Anh từ từ lịm đi, bàn tay trượt khỏi vai cô, buông thõng xuống đất. Đình Nhã sững người, cô lay lay vai anh, nhưng anh nằm im. Một cảm giác sợ hãi và đau đớn dâng lên trong cô

- Không, Gia Bảo! Anh mau tỉnh lại đi, Gia Bảo- Đình Nhã ôm anh thật chặt, cô nức nở

- Hừ, đúng là đồ yếu ớt. Tốt nhất là nên để cho Gia Bảo chết hẳn đi, đúng không?- Thiên Huy tàn nhẫn nói, hắt nhìn cô, xong hắt rút ra một khẩu súng, chia về phía Gia Bảo. Đình Nhã mở to mắt, cô run run nắm tay anh, mắt nhìn Thiên Huy đầy lo sợ và bất an. Thiên Huy nhếch môi, nở một nụ cười băng giá:

- Tạm biệt nhé, Gia Bảo!

Đoàng!

- Khôôôôôôôôôôôôôôôô!!!!- Cùng lúc đó, cánh cửa bị mở tung ra, hai tiếng hét vang lên và một bóng người lao đến chỗ Gia Bảo

34. Chương 33: Thực Sự Đã Là Hạnh Phúc?

Phịch!

Một bóng người ngã xuống. Mái tóc nâu tung bay, chiếc váy trắng thắm màu đỏ tươi, khuôn mặt tái nhợt hẳn đi, đôi mắt bắt đầu mờ dần, cô yếu ớt ngã khụy xuống. Tất cả mọi người đều sững sốt. Thiên Huy đứng bất động, hai tay run run đánh rơi khẩu súng, hắt gào lên đau đớn:

- Không, Amelica!!!!

Hắn chạy tới, đỡ người con gái yếu đuối kia lên. Giờ hơi thở của cô rất yếu ớt, sinh mạng cô mong manh như sợi chỉ. Máu vẫn loang ra, nhuộm đỏ chiếc váy trắng tinh. Amelica mỉm cười, gơ tay lên chạm vào má Thiên Huy, nụ cười của cô thuần khiết và thanh thản, như không vướng bận chút gì. Thiên Huy run rẩy ôm cô trong tay, mắt hắt đỏ hoe, hắt luống cuống rút điện thoại ra, tay kia nắm chặt tay cô:

- Không, Amelica, em cố lên, anh sẽ gọi cấp cứu, em phải kiên cường lên. Làm ơn, đừng bỏ anh....Amelica.....

Amelica khe khẽ lắc đầu, cô thều thào:

- Không, em biết, đã muộn rồi. Trước khi ra đi, em chỉ xin anh, hãy dứt bỏ hận thù đi. Đình Nhã là người đã từng cứu em, anh đừng làm tổn thương cô ấy, còn Gia Bảo, em cũng không còn oán hận anh ấy nữa, anh ấy không yêu em thì sao em có thể ép buộc được chứ. Anh đừng buồn hay đau khổ, em ra đi như vậy cũng đúng mà, lẽ ra 5 năm trước em phải ra đi rồi. Em không muốn vì em mà anh phải phạm tội, em thật là ngốc, đến giờ em mới nhận ra.....- Giọng nói cô nhỏ dần, bàn tay lạnh ngắt trượt khỏi má hắn-....em.....y.....ê.....u.....a.....n....

Bịch!

Cô nằm lịm đi, cả người đã sớm lạnh ngắt. Thiên Huy sững sờ, hắt điên cuồng lay cô thật mạnh nhưng cô mãi không tỉnh nữa.

- Amelicaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

Thiên Huy ôm chặt lấy cô, từng giọt nước mắt nóng hổi chảy ra. Nếu....sớm biết cô yêu hắn....hắn đã không giữ hận thù, nếu mọi chuyện được sáng rõ, có lẽ cô đã không ra đi, đều là do hắn, hắn đã bắn nhát súng đó vào cô, nếu hắn không bắn nhát súng đó....Nhưng trên thế gian này, chữ “nếu” vốn không thể tồn tại.

Tình yêu thật mong manh, đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh

Tình yêu như cơn gió, thoảng qua để lại cho ta bao hoài niệm....

Đình Nhã ngồi lặng đi, nước mắt đã bắt đầu lăn dài. Kể yêu không được yêu thành ra hoá hận, khi được yêu lại đánh mất nó, cuối cùng tạo thành bi kịch, mà nỗi đau....là những người ở lại. Amelica, cô ấy thật thuần khiết và đơn giản, cô ấy dám hy sinh để bi kịch này được chấm dứt. Đình Nhã ôm Gia Bảo chặt hơn, nước mắt mặn đắng rơi trên má cô, rơi cả vào mặt anh. Amelica.....người bạn duy nhất của cô....

Thiên Huy bế Amelica lên và thần thờ bước ra ngoài. Bóng hắt đổ dài trên mặt đường, nhìn thật cô độc. Mặt trời đang xuống núi, không gian nhuộm màu đỏ rực của hoàng hôn. Đám tay sai nhìn nhau rồi chạy theo Thiên Huy. Đình Nhã lúc này mới sực tỉnh, cô vội lấy điện thoại ra và gọi xe cứu thương

Xe cứu thương chở Đình Nhã và Gia Bảo đi, rồi như chìm khuất trong sự cô đơn của không gian đỏ rực. Bên kia, là một con người với trái tim tan nát, với nỗi ân hận giày vò, đang bế người con gái thuần khiết ấy bước từng bước về nơi bình yên....

Thiên Huy bế Amelica tới một cánh đồng bao la, nơi đây trồng toàn hoa lan tím. Thỉnh thoảng, vài cơn gió lướt qua, tình nghịch đùa giỡn trên mái tóc của cô, nhưng cô nào hay biết, cô đã chìm sâu vào giấc ngủ vĩnh hằng. Khuôn mặt cô vẫn vậy, vẫn đẹp đến động lòng người. Thiên Huy mím môi, hắt dặt cô xuống thảm cỏ và mỉm cười chua xót. Hắn dịu dàng vuốt mái tóc cô, khẽ thì thầm:

- Đoá Nhi, em biết không? Ngày xưa, em luôn nói với tôi, em muốn được tới một nơi thơ mộng và thanh bình. Giờ tôi đã đưa em tới nơi đó, em vui chứ? Tôi thật quá ngu ngốc, chính sự hận thù của tôi đã hại chết em. Đoá Nhi, em hãy cứ ngủ yên đi nhé, tôi sẽ luôn bảo vệ giấc ngủ cho em. Đoá Nhi, tôi yêu em....

Hắn ôm lấy cô và rút ra một khẩu súng...

Đoàng!

Âm thanh chói tai vang lên, cũng là lúc một bóng người ngã xuống, sự sống không còn, nhưng môi vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc.

Tình yêu....đôi lúc là phải biết hy sinh.

Tình yêu.....chỉ đơn thuần là niềm hạnh phúc khi được ở bên người mình yêu, bất kể đó là nơi nào...

Hai con người nằm cạnh nhau, bàn tay đan chặt vào nhau, gắn bó không rời

Gió vẫn thổi nhẹ nhẹ, cánh hoa bay trong gió, khung cảnh thật bình yên. Từ giờ, sẽ không có ai có thể ngăn cản tình yêu của hắn và cô.....không ai....

.....

Đình Nhã ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, hai tay run run nắm chặt. Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tim cô rất đau, cảm giác thật khó thở. Cô vô cùng lo sợ, từng tiếng tích tắc của kim đồng hồ làm tim cô muốn ngừng đập. Gia Bảo sẽ không sao chứ? Anh bị thương nặng như vậy, máu chảy rất nhiều...là vì bảo vệ cô. Càng nghĩ, cô càng đau đớn hơn, cô bịt miệng, cố ngăn tiếng nức nở nghẹn ngào. Lần nào, anh cũng là vì cô. Lần trước, ở bệnh viện, anh phải chấp nhận đính hôn với Alin, là vì cô. Lần này, cũng ở bệnh viện, anh phải chấp nhận đặt cược sinh mạng mình với tử thần, cũng vì cô.....Cô luôn gây rắc rối cho anh, mà anh không hề than trách, vậy mà cô lại nghi ngờ anh, thậm chí không nghe anh giải thích mà đã buộc tội anh và Alin. Đến giờ cô mới thấy, cô mới chính là đứa trẻ để anh chăm sóc, mặc dù cô luôn miệng nói anh là trẻ con nhưng thực sự, lại ngược lại...Bây giờ cô chỉ mong anh có thể bình an. Mọi cảm giác thù hận anh cũng không còn nữa, anh đã hy sinh vì cô quá nhiều, chuyện quá khứ đó...coi như anh đã trả đủ. Cô phải chấp nhận tha thứ cho anh, nhất định phải như vậy, chính sự cố chấp của cô đã gây khổ cho anh....

Cạch!

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, cánh cửa bật mở, bác sĩ bước ra. Đình Nhã vội đứng dậy, cô ngập ngừng cất tiếng hỏi, tim không ngừng đập:

- Bác.....bác sĩ....anh ấy.....sẽ không sao chứ ạ?

- À, anh ta bị mất máu nhiều, khắp người bầm dập, nội tạng bị thương, nhưng giờ ổn rồi. Cô có thể vào thăm anh ta- Bác sĩ mỉm cười hiền hậu

- Cảm....cảm ơn bác sĩ nhiều ạ- Cô mừng rỡ cúi đầu, rồi nhanh chóng bước vào phòng bệnh

Thấy Gia Bảo nằm trên giường, mặt tái hắc đi, đầu quấn băng trắng, tay cầm đầu những ống truyền nước, Đình Nhã xót xa vô cùng. Cô cắn môi, cố ngăn dòng nước mắt chực trào, cô nắm lấy bàn tay anh. Thì ra....vì yêu nên mới đau, đau khi thấy người bị thương không phải mình, thì ra....yêu là vậy

- Ngốc, đừng khóc- Một giọng nói ấm áp vang lên

- Gia Bảo?- Đình Nhã ngậy người, nước mắt lại lăn dài

- Đừng khóc, anh không sao mà- Gia Bảo khẽ cười, anh nhìn cô thật trìu mến

- Nhưng....tại em mà....- Đình Nhã nghẹn ngào

- Không, là do anh. Ai bảo anh lại đi yêu một cô ngốc chứ- Gia Bảo véo nhẹ mũi Đình Nhã

- Ai cho anh nói em ngốc hả?- Đình Nhã nổi giận vơ cái gối đánh vào người anh, mặt cô đỏ ửng

- Đau! Anh là bệnh nhân đấy- Gia Bảo né tránh những cú đánh của cô, anh cười lớn

- Kệ anh chứ- Đình Nhã lè lưỡi, rồi bất ngờ, cô giữ vẻ mặt nghiêm túc- Gia Bảo, mọi chuyện quá khứ, coi như em đã tha thứ cho anh. Từ nay đừng nhắc lại chuyện đó nữa nhé. Em nghĩ kỹ rồi, dù sao chuyện quá khứ cha anh cũng không cố ý, hơn nữa anh cũng không phải người gây ra chuyện

- Đình Nhã, thật sự....cảm ơn em....- Gia Bảo cảm động nói

Bỗng....Cạch!

Cửa phòng bệnh bật mở, Alin bước vào. Không khí đang vui vẻ trở nên căng thẳng. Đình Nhã và Gia Bảo cau mặt, nhìn cô ta cảnh giác

- Hôm nay tôi đến để xin lỗi hai người, tôi sẽ sang Mỹ. Đình Nhã, xin lỗi vì những gì đã gây ra cho cô. Hôm đó là tôi cố ý ngã để đổ tội cho cô, còn nữa, giữa tôi và anh Bảo không có chuyện gì cả nên cô đừng lo. Mong cô tha lỗi cho tôi. Chúc hai người hạnh phúc- Alin cười buồn rồi quay người rời đi. Ra khỏi phòng, cô đưa tay lên lau giọt nước mắt. Đúng, cô phải mạnh mẽ lên, những gì không thuộc về cô thì không nên níu giữ. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn không bớt đau đớn, giọt nước mắt đã trào ra. Yêu..đúng thật khó quên, tưởng dễ quên nhưng lại không thể....

Trong phòng bệnh....

- Ra là do Alin, dù sao chuyện cũng qua rồi...- Đình Nhã thở dài

- Đình Nhã, em biết chuyện rồi, em có thể quay về không?- Gia Bảo hồi hộp nhìn cô

- Ừm....để em suy nghĩ đã- Đình Nhã cười lém lỉnh

- A, vợ à. em chưa hết giận hả?- Gia Bảo kêu lên

- Ai là vợ anh chứ? Tự nhận!- Đình Nhã đỏ mặt

- Em....Mai Đình Nhã là vợ của Hàn Gia Bảo!- Gia Bảo hô to, tay anh nắm chặt tay cô. Đình Nhã ngại ngùng đánh vào tay anh, anh né sang một bên, cười vang. Hạnh phúc....đơn giản là thế. Nhưng đâu có ai biết rằng sau hạnh phúc thì cũng là nước mắt, là đau khổ, là những bi kịch sắp tới....

35. Chương 34: Bi Kịch Lại Nối Tiếp Bi Kịch (1)

Trong một căn phòng tồi tàn, ẩm thấp, tường cũ kỹ, đã bong tróc hết lớp sơn bên ngoài tựa như chiếc áo bị sờn rách theo thời gian, sàn gỗ mục nát, trông khung cảnh thật buồn bã và ảm đạm, có hai con người đang ngồi. Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, nét mặt hiền hậu, dường như những thử thách của thời gian, tuổi tác không thể tàn phá sắc đẹp của bà nhưng đôi mắt bà sắc lẹm, ánh nhìn xa xăm, không ai đoán biết được bà đang nghĩ gì. Bà cầm tờ báo xem qua một chút, rồi nhếch môi, cười châm biếm và ném tờ báo sang

một bên. Nhanh thật, mới đó đã công khai trên báo sao? Xem ra bà quá nhẹ tay rồi, vốn dĩ tưởng chúng nó sẽ giận nhau lâu nên bà khá lơ lửng, không ngờ mọi việc thành ra như vậy. Chưa gì đã hết giận nhau.....Mất bà ánh lên tia giận dữ, mặt tối sầm, bà cầm cái ly trên bàn lên, nhấp một ngụm nước, bất ngờ....

Xoảng!

Bà ném chiếc ly về phía tường. Chiếc ly rơi xuống đất, vỡ tan tành. Bà nghiêng rằng, tay siết chặt. Không thể, bà không thể chấp nhận được. Chẳng lẽ lần này bà lại là người thua sao? Năm xưa, khi thua chị ta, bà đã nhục nhã lắm rồi, còn bị anh ta chửi mắng. Nhất định, bà sẽ không để con của họ hạnh phúc, nhất định....Bà trầm nghĩ, nét mặt vẫn hầm hầm tức tối. Ngồi đối diện bà là một tên cao gầy, râu ria lởm chởm, mắt chứa đầy sát khí, cầm nhọn hoắt, hắt ta mặc một bộ đồ đen bí ẩn, tay không ngừng vung vẩy khẩu súng trên tay. Hắt ta nhìn về phía bà dò xét, ánh nhìn có phần giễu cợt. Hắt ta cầm tờ báo lên, đọc một lúc rồi buông tờ báo xuống, nhếch mép khinh khỉnh:

- Ghê thật. Mới đó đã câu được con rùa vàng rồi. Xem ra bà đã chính thức thua cuộc, phải không?

- Câm miệng!- Người phụ nữ hét lên, bà trừng mắt, tay càng run run siết lại chặt hơn.

- Ha ha, đó là sự thật, bà cầu gì chứ? Mà bà đang tỏ thái độ với ai? Nền nhớ, tôi là một tên sát thủ giết người không ghê tay- Hắt ta cười gằn, ánh mắt thoáng lạnh lẽo

- Hừ, im đi. Bây giờ tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị giúp tôi rồi đây- Người phụ nữ nở nụ cười độc ác

- Bà muốn tôi làm gì?

- Cứ chờ khi nào có lệnh tôi đã- Người phụ nữ quay bước lên cầu thang, đang đi bỗng bà khựng lại, đôi mắt bỗng chùng xuống. buồn bã

”- Tại sao chứ? Sao anh lại chửi mắng em như vậy? Anh với chị ấy đã chia tay, sao không thể yêu em?

- Câm đi, đều là do cô hại tôi. Trừ khi là cô ấy, chứ có chết tôi cũng không yêu loại rắn rết như cô. Thứ phụ nữ dơ bẩn!”

” Dơ bẩn? Ha ha...” Một giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống má, người phụ nữ cất tiếng cười lớn, nghe tiếng cười của bà thật chua xót và chế nhạo. Bà đứng dậy, đi về phía tủ, lấy một tấm ảnh. Anh có chụp hai con người, một nam một nữ đứng hạnh phúc bên nhau. Bà bật lửa đốt đi tấm ảnh, nhếch mép :” Ảnh đẹp thật. Hai người hạnh phúc quá nhỉ. Yên tâm đi, tôi có món quà nhỏ cho những đứa con của hai người đấy. Ha ha ha...”

Buổi sáng....Bầu trời trong xanh đến lạ. Ông mặt trời từ từ chui ra khỏi chiếc chăn mây, những tia nắng ảm áp rọi xuống mặt đất, xen qua những kẽ lá, vui vẻ chơi đùa. Con gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng chim hót vui tai. Không khí dịu mát thoáng đãng vô cùng. Khung cảnh thật bình yên và đẹp xao lòng người. Căn biệt thự trắng lệt, to lớn im lặng, đang đắm chìm trong ánh nắng và sự thơ mộng của cảnh thì ở đâu bỗng vang lên một tiếng hét chói tai:

- HÀN GIA BẢO!!!

Trong biệt thự, ở phòng khách là một cô gái cao ráo xinh xắn, mái tóc đen thả xoã xuống vai, bay nhẹ nhàng trong gió. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ tình nghịch đùa giỡn trên tóc cô, như làm tóc cô sáng rực và óng ả hẳn lên. Đôi môi nhỏ xinh của cô khẽ mím lại, đôi mắt u ám liếc xung quanh. Tay cô bóp chặt tờ báo nào đó, khuôn mặt tối sầm làm “ai đó” rùng mình sợ hãi. Chỉ thấy “ai đó” “khép nép” đi ra, mặt tái đi, đầu cúi gằm, ánh mắt chất chứa tội lỗi, “ai đó” cười gượng gạo và lắp bắp nói:

- Ha...ha...Đình....Đình Nhã à....

Đình Nhã cười lạnh, tờ báo bị cô bóp nát đến mức không rõ hình dạng, giọng cô nhẹ nhàng nhưng chứa đầy đe dọa, cô hỏi:

- Ha ha, anh không biết chuyện gì hả? Anh ngây thơ quá ha, Gia Bảo?

- Vợ....vợ à.....- Gia Bảo nuốt nước bọt, anh sợ hãi đứng ở góc phòng, không dám nhìn thẳng vào cô

- Giỏi, giỏi lắm. Anh có thể giải thích giúp em chuyện trên báo là sao không? Cái gì mà “Cậu chủ của Hàn gia đã công bố bạn gái của mình. Đó là cô Mai Đình Nhã, 21 tuổi, vv...” ?

- Cái gì chứ? Chỉ là bạn gái sao? Bực thật, mấy cái người phóng viên này làm việc chẳng chuyên nghiệp gì hết, rõ ràng anh bảo họ viết em là vợ an...Hơ...- Gia Bảo tỏ vẻ bực bội. Đang nói, chợt nhận ra mình bị hớ, anh vội im bặt, không dám nói gì, chỉ len lén liếc cô

Sắc mặt Đình Nhã càng lúc càng tối hơn. Cô mỉm cười “dịu dàng”, bẻ tay răng rắc:

- Hay thật đấy. Anh bảo cơ à? Đúng là dũng cảm thật. Cũng may anh tự mình thú tội, em đỡ phải điều tra. Nói may, giờ anh thích hình phạt nào?

- Vợ...vợ à....chỉ là...- Gia Bảo lùi dần, bất ngờ, anh quay người chạy đi thật nhanh

- Anh....Dám chạy hả? Mau đứng lại cho tôi! Đứng lại!- Đình Nhã tức tối hét to, cô vội đuổi theo anh

- Ha ha, vợ à, em có biết câu ngốc nghếch nhất là gì không? Đó là câu “Đứng lại”, bởi thực tế em biết anh sẽ không bao giờ đứng lại mà vẫn nói. Sao em chạy chậm thế hả vợ? Hình như em mập lên đó- Gia Bảo bật cười, anh nói giọng trêu chọc và càng ra sức chạy nhanh hơn

- Anh....HÀN GIA BẢO! Hôm nay anh chết chắc!!!- Đình Nhã thở hồng hộc, cô cố gắng tăng tốc chạy

Hai người đang đùa giỡn vui vẻ thì bỗng...

- Cậu chủ!- Một tên áo đen từ đâu chạy tới, nói lớn. Lập tức Gia Bảo và Đình Nhã dừng lại

- Có chuyện gì?- Gia Bảo cau mặt, anh có vẻ khó chịu khi đang vui đùa với Đình Nhã mà lại bị kẻ khác phá đám

- Dạ, tôi vừa nhận tin báo....cậu Thiên Huy và cô Amelica đã qua đời....- Tên áo đen ngập ngừng

- Sao cơ?- Đình Nhã và Gia Bảo hét to

Đình Nhã thất thần ngồi phịch xuống. Cô không thể ngờ rằng Thiên Huy lại đi theo Amelica. Còn Gia Bảo thì đứng im lặng một hồi. Trong anh trào dâng một mớ cảm xúc hỗn độn. Anh vừa thương xót, vừa đau lòng, lại vừa có chút thấy đúng...Đúng bởi vì những gì Thiên Huy gây ra cho Đình Nhã, hẳn đã trả giá, còn thương xót vì cả Amelica và Thiên Huy đều là bạn thân từ nhỏ của anh. Bạn bè gắn bó với nhau suốt mười mấy năm, anh không đau lòng sao được.

- Bỏ đi, giúp ta chuyển đồ đến viếng tang lễ của bọn họ...- Gia Bảo quay đi, anh mệt mỏi nhắm mắt lại. Niềm vui đùa hồi nãy giờ thay bằng sự buồn bã. Không khí thật căng thẳng. Tên áo đen nhận lệnh chủ vội vâng vâng dạ dạ rồi chạy đi

- Gia Bảo, sao anh không tới viếng?- Đình Nhã nhẹ giọng hỏi, mắt cô ngân ngấn nước

- Ngốc, đừng lo, anh đã gửi đồ đến đó rồi còn gì. Em khóc cái gì chứ? Sau những gì Thiên Huy gây ra cho em, em việc gì phải đau lòng?- Gia Bảo cười dịu dàng, anh vuốt nhẹ tóc cô

- Gia Bảo, vấn đề không phải vật chất, đồ đạc, mà là tấm lòng. Gia đình của Thiên Huy và Amelica thiếu gì tiền bạc chứ, họ đâu cần đồ của anh. Anh là bạn với họ suốt mười mấy năm, chẳng lẽ tình nghĩa chỉ có vậy? Không phải lúc nào cũng có thể dùng tiền bạc giải quyết mọi thứ đâu...- Đình Nhã thở dài, cô chậm rãi nói

Gia Bảo im lặng một hồi, mắt thoáng dao động

- Anh đi đi, đến chỗ đó. Em sẽ đi cùng anh- Đình Nhã nắm chặt tay anh

Gia Bảo lại tiếp tục im lặng, rồi anh đứng lên, kéo luôn cả Đình Nhã cũng phải đứng. Anh khẽ cười, triu mến nhìn cô:

- Đúng là....anh chịu thua tính bướng bỉnh của em rồi đó. Được rồi, anh sẽ đi. Em mau đi thay đồ nhanh lên rồi đi cùng anh.

Đình Nhã thấy vậy nở nụ cười hài lòng. Chỉ ít, làm thay đổi suy nghĩ của con người này là được rồi....

Hôm sau...

- Gia Bảo, em muốn về nhà- Đình Nhã đột nhiên đi tới trước mặt anh, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh

- Vợ à, tại sao chứ? Anh làm gì sai sao?- Gia Bảo hốt hoảng

- Không phải, tóm lại anh cứ chuẩn bị xe để em về đi- Đình Nhã lúng túng

- Không được, riêng việc đó thì không- Gia Bảo lắc đầu

- Một là anh cho em đi, hai là em sẽ thừa dịp trốn đi- Đình Nhã giọng đe dọa

Về mặt Gia Bảo thoáng phân vân. Anh nhú mồm, chán nản gật nhẹ đầu:

- Rồi, rồi, anh chịu thua tính cổ chấp của em. Nhưng anh sẽ đi cùng em, được không?

Đình Nhã cắn môi. Đi cùng á? Xem ra cô sẽ khó để về nhà đây

- Được rồi- Cô đành đồng ý. Tạm thời cứ vậy đã, có gì tính sau

.....

Đình Nhã đứng trước ngôi nhà. Mọi thứ thân quen khiến mắt cô cay cay, niềm xúc động trào dâng làm cô muốn khóc. Vẫn là cảnh như vậy, vẫn là ngôi nhà thân thương, chỉ có điều sau mấy tuần cô vắng nhà, trông ngôi nhà buồn bã và cô đơn quá! Cô lấy chìa khoá, mở cửa và đi vào nhà. Nhưng chưa kịp để Gia Bảo vào, cô đã đóng sập cửa lại

- Đình Nhã, em làm gì vậy?- Gia Bảo ngạc nhiên

- Em xin lỗi nhưng em phải về lại nhà, không mọi người sẽ nghi ngờ. Anh cứ về đi, nhất định em sẽ tới thăm anh. Yên tâm, em không trốn đâu mà lo- Đình Nhã nói vọng ra

- Không, vợ à, sao em nỡ bỏ anh thế chứ ? Vợ...- Gia Bảo làm trò con nít, anh thò tay vào những khe cửa

- Trời ạ, anh bỏ ngay trò giả làm con nít hộ em. Em đã bảo là em sẽ không lừa anh đâu mà lo. Em ở nhà anh trong một thời gian rất dài rồi, nếu tiếp tục ở lại em sẽ bị nghi ngờ. Anh mau về đi, mai em sẽ đến- Đình Nhã hất tay Gia Bảo ra khỏi khe cửa

- Vợ à, vợ...- Gia Bảo giả bộ mè nheo

Đình Nhã thở dài chán nản. Đành chịu thôi, nói với người như Gia Bảo chỉ có tốn thời gian, mặc kệ anh “mè nheo” vậy. Nghĩ thế, cô đứng dưng quay người đi vào nhà, bên ngoài, Gia Bảo vẫn tiếp tục diễn màn “cải lương” . Bỗng...

- Chuyện gì thế này? - Một giọng nói quen thuộc vang lên. Đình Nhã sững người, giọng này quen quá, cô vội quay lại. Mặt cô bỗng tái mét, và cả Gia Bảo cũng sững sờ. Người đó...là....

36. Chương 35 : Bi Kịch Lại Nói Tiếp Bi Kịch (2)

Đình Nhã mím môi, khuôn mặt trắng bệch, mấy giọt mồ hôi lăn trên má. Cô căng thẳng nuốt nước bọt, run rẩy đi đến mở cửa.

Cạch!

Cánh cửa được mở ra. Đình Nhã chậm chậm bước đi, cô cúi gầm mặt, sợ hãi đến mức không nói một câu gì. Gia Bảo cũng im bật, anh khẽ nhú mồm, mắt thoáng bối rối và hoang mang. Trước mặt anh và cô là người phụ nữ trung niên xinh đẹp. Mái tóc búi gọn lên, bà mặc một chiếc áo đen có ren ở tay áo, quần dài màu trắng, khoác ngoài là chiếc áo khoác nâu. Sắc mặt bà nghiêm lại, ánh mắt lạnh lẽo liếc Gia Bảo, bà nhìn về phía Đình Nhã, giọng có chút tức giận:

- Đình Nhã, chuyện này là sao đây? Mau giải thích cho dì, tại sao cậu ta lại ở đây hả?

Đình Nhã cắn môi, cô từ từ ngẩng mặt lên, ngập ngừng nói:

- Dạ, thưa dì...con....

Bỗng có một cánh tay mạnh mẽ kéo cô, rồi Gia Bảo đứng chắn trước mặt cô, mắt kiên định nhìn vào người phụ nữ trung niên trước mặt, anh nói lớn:

- Dì An, con với Đình Nhã yêu nhau. Con hy vọng dì chấp thuận

Đình Nhã há hốc miệng nhìn anh. Tim cô đập thình thịch, cô vừa lo sợ lại vừa ngại ngùng. Trời ạ, ai khiến Gia Bảo nói vậy chứ? Phen này cô chết chắc rồi. Mặt dì An càng lúc càng tối hơn, cả người bà như run lên vì giận dữ, bà bước tới, kéo Đình Nhã sang phía bà, đôi mắt chất chứa hận thù nhìn Gia Bảo, bà lạnh lùng:

- Gia Bảo, không phải tôi nói rồi sao? Cậu đừng lại gần cháu gái tôi. Cậu quên rằng cha cậu đã giết chết chị gái và anh rể tôi sao? Giờ cậu còn dám dụ dỗ cháu gái tôi nữa. Mau rút đi!

Gia Bảo im lặng, Đình Nhã có thể thấy tay anh run run. Cô nắm chặt tay lại, một cảm giác xót xa dâng lên trong cô. Cô thấy thương cho Gia Bảo vô cùng, anh vì cô mà bị dì sỉ vả. Chuyện đó, đâu phải cha của anh cố ý, hơn nữa, Gia Bảo đâu phải người gây ra chuyện đó. Nhưng còn dì An? Liệu dì có hiểu điều đó không?

- Cậu cũng giống cha cậu thôi. Đồ sát nhân....- Dì An giận dữ gào lên, nhưng....

- Dì à, đủ rồi!- Đình Nhã bất ngờ hét, cô giật tay khỏi dì An, chạy về phía Gia Bảo- Dì, con thực sự yêu Gia Bảo. Con mong dì chấp thuận cho chúng con

Dì An trợn mắt, sắc mặt càng lúc càng tối hơn, cả người bà như run lên vì giận, bà nghiêng răng, lao đến lôi Đình Nhã ra khỏi Gia Bảo:

- Giỏi thật, con còn dám nói vậy sao? Dì không thể, mãi mãi dì sẽ không chấp nhận. Con và cậu ta không thể bên nhau được đâu!

Đình Nhã ngây người, hai mắt cô dần dần đỏ hoe, ngân ngấn nước. Cô cắn môi đến bật máu, tay run run cố gỡ tay dì An ra. Cảm giác phẫn uất đến nghẹn ngào làm cô không thể thốt ra thành lời. Tại sao chứ? Cô không thể hiểu nổi. Rốt cuộc vì lý do gì mà dì An cứ quyết ngăn cấm cô và Gia Bảo? Chỉ vì cha anh đã hại cha mẹ cô? Nhưng mà cha anh đâu phải cố ý, hôm đó cha anh đã hối hận, tất cả là do cơn gió đó thôi mà. Hơn nữa, nếu như cô tiếp tục hận anh và trả thù anh, thì cái vòng hận thù luẩn quẩn này biết bao giờ mới chấm dứt? Thù xong trả, trả xong lại gây thêm thù, xong lại bị trả tiếp...Chẳng lẽ nó cứ kéo dài mãi sao? Thà rằng cứ buông tay, thả lỏng cho nhẹ đi, cho thanh thản, chứ cố níu giữ hận thù làm gì. Nhưng tiếc thay, dì An sẽ không nghĩ như vậy. Đình Nhã cố gắng giật tay khỏi dì An nhưng bà kiên quyết không cho cô đi

- Dì à....con....- Đình Nhã áp úng

- Im ngay! Dì không ngờ con lại như vậy, thật uổng công dì thương yêu con, uổng công cha mẹ con nuôi nấng con, vậy mà con lại trả ơn chúng ta bằng cách đi yêu con trai kẻ đã hại cha mẹ con sao?- Dì An tức giận trừng mắt, giọng có phần gay gắt, rồi bà lôi Đình Nhã vào nhà- Mau vào nhà nhanh lên!

- Không....dì ơi....con....Con xin lỗi!- Đình Nhã hét lên, rồi cô bất ngờ dùng hết sức hất tay dì An ra

- Xin dì, hãy chấp nhận chuyện của chúng con- Gia Bảo nắm tay Đình Nhã, anh nhìn thẳng vào dì An

- Hai đứa....- Dì An sững sờ nhìn Đình Nhã và Gia Bảo, xong bà thở dài, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo- Được thôi, hai đứa có thể yêu nhau, nếu muốn bị người ta khinh ghét vì loạn luân

Loạn luân? Đình Nhã và Gia Bảo quay sang nhìn dì An, đôi mắt thoáng bối rối và ngạc nhiên. Đình Nhã có cảm giác sợ hãi và bất an vô cùng. Tại sao chứ? Tại sao khi nghe dì An nói vậy, cô lại sợ hãi? Bên cạnh cô, Gia Bảo cũng căng thẳng không kém. Từng giọt mồ hôi chảy trên mặt anh

- Bình tĩnh nghe ta nói đây. Thực ra, hai đứa là anh em....- Dì An nói với vẻ xót xa, giọng chùng hẫng xuống- Anh em cùng cha khác mẹ...

Anh em? Đình Nhã và Gia Bảo lặng người, mặt tái đi. Đất trời lúc này như rung chuyển trước một bí mật kinh hoàng đến thế. Đình Nhã loạng choạng lùi lại, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt ầng ậng nước. Những

giọt nước mắt cứ trào ra. Cay đắng quá! Đau quá! Tim Đình Nhã như bị bóp nghẹn lại, mọi thứ xung quanh cô như sụp đổ hoàn toàn. Vậy ra bấy lâu nay, cô đã yêu anh trai của mình ư? Anh trai, hai tiếng nghe mới xót xa làm sao! Đình Nhã mím môi, cả người run lên bần bật, những giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên má. Tại sao....tại sao lại oan nghiệt đến thế? Vốn dĩ, cô nghĩ rằng mọi bi kịch đã chấm hết, mọi thử thách dành cho anh và cô đã không còn, hai người có thể hạnh phúc bên nhau.....nhưng không ngờ, bi kịch nổi tiếp bi kịch, sau hạnh phúc là....nước mắt...

Gia Bảo im lặng, đúng hơn là anh không muốn tin sự thật nào. Ánh mắt anh xen lẫn sự đau khổ và hoài nghi. Em gái? Đình Nhã là em gái của anh? Tại sao từ trước đến giờ cha anh không hề nhắc đến việc này? Tại sao? Tim anh như thắt lại, khó thở, anh khẽ nhếch môi, nở nụ cười chua xót. Em gái....anh đã yêu em gái của mình ư?

- Năm đó, do mẹ con đã yêu cha của con, nên cha của Gia Bảo đã nổi giận. Đêm ấy, ông ta đến tìm và cưỡng đoạt mẹ con. Mẹ con vô cùng đau khổ, nhưng nhờ có cha con rộng lượng chấp nhận nên mẹ con đã bỏ đi cùng cha con. Không ngờ mẹ con lại mang thai, cái kết quả của đêm cay đắng ấy. Về phần cha của Gia Bảo, sau khi mẹ con bỏ đi, ông ta đã lấy vợ, và vợ ông ta đã sinh ra Gia Bảo. Không lâu sau thì con cũng ra đời. Cha con đã chấp nhận tha thứ một lần nữa và chấp nhận con làm con gái của ông ấy. Nhưng không thể phủ nhận rằng, con và Gia Bảo có chung một người cha- Di An nhìn Đình Nhã bằng ánh mắt thương xót và từ từ kể lại

- Không, không thể nào! Di gạt con!- Đình Nhã hét lên, nước mắt giàn giụa, cô chạy vào trong nhà

Gia Bảo đứng như chôn chân ở ngoài, một giọt nước mắt lăn dài. Lần đầu tiên....một người đàn ông rơi nước mắt....

Mấy hôm sau....

Đình Nhã uể oải ngồi dậy, đi tới trước gương. Cô không còn nhận ra chính cô lúc này nữa. Đôi mắt sưng húp, đỏ hoe, mái tóc bù xù. Trông bộ dạng cô thật thê thảm. Đình Nhã cười mỉa mai. Thì sao chứ? Dù sao cô cũng đâu cần chừa chu làm gì. Giờ làm gì còn ai quan trọng để cô quan tâm tới bản thân mình nữa. Đình Nhã cười, nhưng nước mắt lại chảy dài trên má. Nhớ lại chuyện mấy hôm trước, cô không khỏi đau lòng. Anh em sao? Anh em....? Hai chữ “anh em” như đè nặng tâm can cô, như xoáy sâu vào trái tim cô, khiến tim cô rĩ máu. Nực cười thật. Cô đã yêu anh trai của mình sao? Trái Đất đúng là nhỏ bé. Cô yêu ai không yêu lại đi yêu anh trai. Đình Nhã chán nản lên giường nằm dài, cô trùm chăn kín mặt, đôi mắt nhắm nghiền, cô thu người lại. Bây giờ, cô không muốn thấy gì hết, cô không muốn nghe gì cả. Ước gì, đây chỉ là cơn ác mộng, để cô có thể tỉnh lại. nhưng thực tế, lại không như vậy

- Đình Nhã, đi đi có việc. Đồ ăn đã để trên bàn, con dậy thì ăn nhé - Bên ngoài phòng, tiếng di An vang lên, rồi có tiếng giày lộp cộp, sau đó tất cả lại im lặng. Đình Nhã bấm móng tay thật sâu vào da thịt. Cô biết làm gì đây? Có phải làm gì đây? Bên cô, chẳng còn ai cả.....Cô sợ một mình. Bỗng....

Cốc! Cốc!

Có tiếng cửa. Đình Nhã mệt mỏi nhắc người dậy. Cô nghiêng đầu, nhìn về phía cửa. Là di An sao? Chắc là di quên đồ nên quay lại để lấy. Nghĩ thế, cô bước tới mở cửa, nhưng khi cửa vừa mở thì bất ngờ, có một lực rất mạnh kéo cô ra ngoài, và cô bị bế bổng lên, ném vào trong xe. Cô chưa kịp định thần thì chiếc xe đã phóng đi. Đình Nhã bực bội ngẩng lên nhìn thì bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc, cả người cô cứng đờ, cô lắp bắp:

- Gia....Gia Bảo....sao anh lại...ưm?

Gia Bảo dừng xe lại, thô bạo kéo cô lại phía anh, rồi anh hôn cô, nụ hôn thật mãnh liệt. Cả người Đình Nhã mềm nhũn, cô muốn kháng cự, nhưng lại không thể. Tim cô đập liên hồi. Cảm giác này....là sao chứ? Rõ ràng biết là không được, nhưng cô vẫn muốn? Nước mắt cô vô thức trào ra. Thấy cô khóc, Gia Bảo vội buông cô ra, ngón tay mảnh khảnh dịu dàng lau nước mắt cho cô, giọng anh nhẹ nhàng:

- Nín đi

Đình Nhã mím môi, cô quay mặt đi. Hai người đều im lặng, không khí thật căng thẳng. Một lúc lâu sau, Gia Bảo mở lời trước:

- Tại sao....mấy hôm nay em lại tránh mặt anh?

Đình Nhã không đáp. Anh biết rõ câu trả lời rồi mà, sao còn hỏi cô chứ?

- Vì câu chuyện vợ vẫn đó sao?- Gia Bảo lại tiếp tục nói

-.....- Đình Nhã lại im lặng

- Nói đi! Em làm anh gần như phát điên đấy! Tại sao vì một câu chuyện vô căn cứ đó mà em lại tránh anh chứ?- Gia Bảo nắm vai Đình Nhã

- Anh biết mà. Chúng ta là....- Đình Nhã nghẹn ngào nói

- Đủ rồi. Anh không muốn nghe những lời đó! Muốn biết thật hay không, đi xác minh là được- Gia Bảo lạnh lùng quay đi, anh phóng xe rất nhanh

- Anh định đưa em đi đâu chứ?

- Bệnh viện!

.....

- Bác sĩ, xét nghiệm giùm ADN của tôi và cô gái này. Phải thật nhanh, tôi muốn có kết quả luôn- Gia Bảo kéo Đình Nhã vào bệnh viện, anh lớn giọng nói với một vị bác sĩ già

- Dạ, mời cô và cậu đi theo tôi- Vị bác sĩ kính cẩn

Đình Nhã và Gia Bảo yên lặng đi theo hai người y tá vào phòng xét nghiệm. Mỗi người một ý nghĩ riêng, nhưng cả hai cùng mong muốn một điều...

.....

Đình Nhã ngồi ở ghế hành lang. Cô run rẩy siết tay, vẻ mặt căng thẳng nhìn lên đồng hồ. Sắp có kết quả rồi, sao cô sợ quá. Cảm giác thật bất an

- Bình tĩnh nào!- Gia Bảo đặt tay lên vai cô, ánh mắt ấm áp nhìn cô

Bỗng...Cộp! Một vị bác sĩ bước đến, tay cầm tờ giấy gì đó. Ông ta nhìn vào tờ giấy và chậm rãi nói:

- Ừm, theo kết quả xét nghiệm ADN thì cô Đình Nhã và cậu Gia Bảo.....hai người....

37. Chương 36 : Không Thể Yêu

-...Hai người...là ANH EM, trong cấu tạo tế bào gen hai người có gen chung từ bố

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, mắt nhìn chăm chăm vào tờ kết quả xét nghiệm và từ tốn nói. Hai chữ “anh em” vang lên đây xốt xa, như một cú đánh hạ gục cả Đình Nhã và Gia Bảo. Đình Nhã ngồi phịch xuống chiếc ghế, cả người như không còn chút sức lực, mặt tái mét, mắt đỏ hoe, bàn tay cô run run nắm chặt lại. Anh em sao? Anh em.....Đời đúng là lắm oan trái. Kết quả xét nghiệm đã như vậy, cô biết phải nói gì đây? Cô với anh....là không thể. Không thể yêu. Anh là anh trai của cô.

Gia Bảo đứng ngây ra một lúc, bàn tay giậm dứ siết chặt. Anh kích động lao đến, nắm cổ áo vị bác sĩ kia và gằn giọng:

- Nói láo! Các người đều là nói láo! Các người làm việc kiểu gì vậy? Mau xét nghiệm lại cho tôi! Xét nghiệm lại, nhanh lên!

- C....cậu Gia Bảo....cậu bình tĩnh. Tất cả mọi thứ đều là sự thật. Tôi nói dối cậu để được gì chứ? Cậu....cậu làm ơn buông tôi ra- Vị bác sĩ run sợ, lắp bắp nói không thành câu

- Không đúng! Đó không phải sự thật! Xét nghiệm lại, mau lên! Xét nghiệm lại!- Mắt Gia Bảo đỏ ngầu vì giận dữ, anh hét lên, tay vẫn nắm chặt cổ áo vị bác sĩ. Cả người anh như run lên, chưa bao giờ anh thấy sợ

đến thế. Anh có cảm giác như nếu anh buông vị bác sĩ ra thì cái kết quả kia sẽ là sự thật và mọi thứ sẽ tan vỡ.

- Đủ rồi, dừng lại đi! Anh làm vậy thì được gì chứ?- Đình Nhã nhào đến kéo tay Gia Bảo ra, nước mắt giàn giụa trên má. Vị bác sĩ kia vội hắt tay Gia Bảo ra và nhanh chóng chạy đi, nét mặt vẫn còn hoảng sợ

- Đình Nhã, làm ơn, em dừng tin họ. Họ đang nói dối thôi. Xin em, đừng rời bỏ anh- Gia Bảo nói giọng van xin

- Xin lỗi, Gia Bảo. Em về đây. Tạm biệt....anh trai...- Đình Nhã mỉm cười buồn bã, cô quay người, chạy đi thật nhanh, bởi cô sợ nếu ở bên anh, cô sẽ không tìm được lòng mình mà làm cái điều trái với đạo lý đó. Yêu anh trai của mình ư? Cô không thể.

Gia Bảo sững người nhìn cô, ánh mắt thất vọng và đau đớn. Anh bật cười lớn, lấy tay che đi khuôn mặt, che đi giọt nước mắt chảy trên má. Em gái của anh....Đình Nhã....Đau làm sao!

Mấy ngày sau....

- Đình Nhã, con định nằm dài như vậy đến khi nào? Di biết là khó để con chấp nhận sự thật nhưng sự thật vẫn là sự thật, không thể thay đổi được. Con hãy mau quên câu ta đi, trên đời này không thiếu gì người để con yêu cả - Di An thở dài, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường

Đình Nhã im lặng, trằm chằm lên kín đầu. Cô không biết mình nên làm gì nữa. Từ hôm nhận được kết quả, cô đã nằm lì trên giường, không đi đâu cả, ngay cả ăn uống, cô cũng chẳng thiết. Thì ra, cô đã phải trả một cái giá quá lớn để được yêu, để được hạnh phúc. Cái giá đó....cô cũng không ngờ được nó lại oan trái như vậy. Giá như ngay từ đầu, cô không gặp anh, cô không biết anh, thì bây giờ sẽ không phải đau như thế này. Nước mắt cô lại lăn dài. Tìm cô đau quá! Tại sao ông trời lại bắt công vậy chứ? Để cô ném trái cảm giác được yêu, cho cô hạnh phúc, xong lại nhấn tâm cướp mất tất cả.

- Đình Nhã, con nghe di nói không? Con định nằm dài đến khi nào đây? Con muốn chết luôn sao? Mấy ngày nay con chưa ăn gì đâu đấy- Di An kéo cái chăn ra, gắt lên

- Di à, cứ mặc con đi. Con mệt lắm- Đình Nhã mệt mỏi kéo lại cái chăn, cô nhắm mắt lại

-- Di An im lặng một hồi, rồi đột nhiên cất tiếng nói- Con đi xem mắt đi.

- Sao ă?- Đình Nhã quay lại, ngơ ngác nhìn di An

- Đi gặp mặt một người đàn ông khác là cách tốt nhất để quên đi người cũ- Di An thản nhiên nói, mắt nhìn cô dò xét

- Con...không được. Di đang nói gì vậy ă?- Đình Nhã cắn môi, cô lắc nhẹ đầu

- Đây là yêu cầu của di, chứ nhìn con tự giết chết bản thân, di không chấp nhận được. Con mau đi thay quần áo đi, di sẽ hẹn người ta tới gặp con. Anh ta là Dương Thiên Bảo, 25 tuổi, là giám đốc một công ty tầm cỡ ở Tô Châu (bị thôi), đang độc thân- Di An nghiêm giọng

- Không được, di à, con....- Đình Nhã ngập ngừng, cô rất muốn từ chối, nhưng cô sợ di An sẽ thất vọng

- Không nói nhiều. Mau đi thay đồ đi! Di ra trước để hẹn người ta. Con mau lên đây- Di An quay đi thật nhanh, không để Đình Nhã nói câu gì

Đình Nhã mím nhẹ môi, ngồi thừ người trước gương. Cô mở hộp trang điểm, đánh một lớp phấn nhẹ, cốt để che đi vết quầng thâm dưới mắt do mấy ngày liên không ngủ, và cũng để che đi vẻ xanh xao trên khuôn mặt. Chỉ có mấy ngày thôi, mà trông cô tàn tạ quá. Cô khẽ thở dài, và bước về phía tủ quần áo. Cũng phải thôi, đây là cách tốt nhất, để cô quên đi Gia Bảo, cô nên đi. Nhưng quên một người quả không dễ....

Nhà hàng BCD. Đây là nơi rất phù hợp với các cặp tình nhân. Bề ngoài trang trí những chậu cây, trên cửa còn treo một sợi dây nhũ. Bên trong thì khá rộng, với các bàn ăn sang trọng. Đèn chùm sáng rực rỡ trên trần nhà, thỉnh thoảng trong nhà hàng lại phát ra tiếng nhạc dịu nhẹ. Đình Nhã cau mày, cô cầm ly nước

lên, vừa uống vừa nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở trước mặt với vẻ không hài lòng. Chỉ là đi gặp mặt bình thường thôi, có cần bày đặt “tạo dáng” như vậy không? Người này quả thật không đáng tin chút nào, lại có tính khoe của. Nói chuyện với cô thì cứ cố ý giơ cái đồng hồ ở cổ tay lên, xong còn vuốt vuốt tóc, giả bộ mỉm cười nữa chứ. Thật không còn lời nào diễn tả được. Chưa kể còn cái giọng điệu huênh hoang, phục vụ chưa nói câu gì đã xả ra một tràng. Nào là cho món đắt tiền nhất, nào là cho loại rượu xịn nhất.... Đình Nhã chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ. Dương Thiên Bảo. Cái tên rõ đẹp mà thực tế người chẳng như vậy

- Ủm, không biết cô Đình Nhã thích mẫu con trai thế nào?- Dương Thiên Bảo nhìn cô chờ đợi, mắt cứ hau hau làm cô phát ghét

- À, là mẫu người tề nhị, KHIÊM TỐN và ÍT NÓI- Đình Nhã cười dịu dàng, ánh mắt lạnh nhạt liếc gã

- À, vậy hả? ha ha- Dương Thiên Bảo cười gượng. Không khí bỗng trở nên căng thẳng

Đình Nhã siết chặt tay, có kìm nén cơn tức. Cô chưa bao giờ thấy một tên đàn ông nào như vậy. Thật sự quá nhạt nhẽo và bức bối mà. Là giám đốc công ty tầm cỡ sao? Đúng là sai bét, chẳng qua cô thấy là gã này tự đánh bóng sơ yếu lý lịch thì có. Cô không thể hiểu nổi dĩ An nghĩ gì mà lại cho cô gặp mặt với một tên khùng khùng nữa. Vẻ bất mãn khiến mặt cô hơi xụ xuống, mắt nhìn xung quanh đầy thờ ơ.

Bên ngoài nhà hàng....

Bên kia đường, có một chiếc ô tô sang trọng đang đỗ ở đó. Trong xe, có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi. Khuôn mặt anh sầm lại vì giận dữ, hai tay bóp chặt cái vô lăng, ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy sát khí, anh nhìn chằm chằm về phía chiếc bàn cạnh cửa kính mà Đình Nhã và gã kia đang ngồi, anh gần từng từ:

- Đình Nhã....Chuyện này là sao?

.....

- Xin lỗi, nhưng anh có thể ngừng nói một chút được không? Tôi hơi nhức đầu- Đình Nhã nhú mi, cô cất giọng lạnh lùng, mắt neoh lại vẻ không hài lòng

- A ha ha, tất nhiên là được. Xin lỗi cô, tôi....tôi vô ý quá...- Dương Thiên Bảo cười gượng, gã lúng túng nói và cầm ly rượu lên uống cạn

Đình Nhã thở dài, cô ôm đầu. Ôi chúa ơi, cô phải ngồi với tên điên này tới bao giờ đây? Thực sự cô rất muốn bỏ về luôn nhưng lại không biết phải nói thế nào? Nói thẳng thì bất lịch sự quá, mà nếu cố ngồi thêm chắc cô chết mất. Những lúc thế này, cô lại càng nhớ anh hơn, anh chưa bao giờ làm cô thấy mệt mỗi khi ở bên anh, anh luôn đem lại cho cô cảm giác bình yên và hạnh phúc. So với anh, những tên đàn ông khác chẳng bằng một phần. Đau lòng thay, cô lại không thể yêu anh. Đình Nhã đang suy nghĩ miên man thì bỗng cô bị một cánh tay mạnh mẽ kéo cô đứng dậy. Một bóng người cao lớn kéo cô về phía sau lưng người đó, rồi rất nhanh, người đó vung tay, đâm thẳng vào mặt Dương Thiên Bảo

Bốp!!!

- Á!

38. Chương 37: Độc Chiếm

Dương Thiên Bảo ngã xuống, khoe miệng rơm rớm ít máu. Mấy người xung quanh đang ngồi ăn thấy vậy thì hét lên, rồi đứng bật dậy, nét mặt họ hoảng loạn. Đình Nhã đứng ngậy người, cô hốt hoảng lấy tay che miệng. Gia Bảo....sao anh lại ở đây chứ? Cô, cô đâu có cho anh biết. Gia bảo thì như con thú nổi điên, xông vào đâm lia lịa Dương Thiên Bảo. Đôi mắt anh vẫn đỏ chứa đầy sát khí, khắp người toả ra luồng khí băng lạnh. Mọi người xung quanh sợ hãi đứng tản ra, một số người rút điện thoại định gọi cho cảnh sát. Lúc này, Đình Nhã mới sực tỉnh, cô quay sang mọi người, xin họ đừng báo cảnh sát rồi lao đến, giữ tay Gia Bảo lại:

- Đủ rồi, Gia Bảo! Dừng lại đi!

Gia Bảo hất tay cô ra, quay sang nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng xen lẫn thất vọng:

- Ra là em đi gặp mặt? Em tránh mặt anh suốt mấy ngày chỉ vì việc này sao? Đình Nhã, mau trả lời đi!

Về mặt phần nộ của Gia Bảo làm tim Đình Nhã như thắt lại. Cô mím môi, mấy giọt nước mắt trào ra, lăn dài trên má. Cô đứng như bất động, nhìn anh đầy buồn bã. Cổ họng cô khô khốc, muốn cất tiếng nói nhưng không thể. Cảm giác đau đớn này, khiến cô thực sự khó chịu. Giờ cô chỉ muốn chạy trốn, chạy trốn tất cả

- Hừ, thảo nào từ nãy đến giờ tôi nói chuyện mà cô cứ tỏ ra khó chịu, thậm chí còn không thèm nghe. Ra là vì tên này. Cô cũng ghê gớm thật. Định bắt cả hai tay à? Thứ con gái rẻ tiền!- Dương Thiên Bảo quệt vết máu ở miệng, gã cười nhạt, khinh khỉnh liếc Đình Nhã

Đình Nhã cắn môi, móng tay bấm sâu vào da thịt. Cô cúi mặt, không nói được lời nào. Mọi người xung quanh thì tỏ ra hiểu chuyện, họ xì xầm nói gì đó, thỉnh thoảng còn lườm Đình Nhã. Chưa bao giờ Đình Nhã thấy tủ nhục và xót xa như vậy, mắt cô đỏ hoe, dòng nước mắt chỉ chực trào xuống

- Mày nói gì hả? Nói ai là thứ con gái rẻ tiền? Nhắc lại xem!- Gia Bảo nói như gầm, anh tóm cổ áo gã kia, định giáng cho gã mấy cú đấm nữa nhưng Đình Nhã chạy tới, giữ chặt cánh tay anh lại.

Nước mắt giàn giụa, Đình Nhã ngẩng mặt lên nhìn anh, cô ghen ngào:

- Đủ rồi đấy, Gia Bảo. Dừng lại đi, em không sao....

Gia Bảo im lặng nhìn cô. Anh nghiêng rặng, rồi nắm tay cô bỏ ra ngoài. Bên trong quán, mọi người vẫn còn xôn xao bàn tán...

Ra ngoài....

Đình Nhã khẽ nhăn mày. Cổ tay cô bị anh nắm chặt đến nỗi đau nhói. Cô vùng vẫy, cố hất tay anh ra nhưng không thể.

- Gia Bảo, mau bỏ em ra! Đau quá!- Đình Nhã gắt nhẹ, cô nhìn anh đầy tức giận

Nhưng Gia Bảo coi như không nghe thấy gì. Anh tiếp tục nắm tay cô và kéo cô đi. Đến một ngõ tối, anh kéo cô vào, rồi bất ngờ đẩy cô vào tường, ánh mắt giận dữ nhìn cô, hai tay anh ghì chặt vai cô. Xương của Đình Nhã cơ hồ như muốn vỡ vụn ra. Cô nhú mi, giãy giụa, bất ngờ, Gia Bảo cúi xuống và hôn vào môi cô. Đình Nhã sững người, mắt cô mở to, cả người như đông cứng. Lần này, nụ hôn không còn dịu dàng nữa mà nó thật mãnh liệt, chứa chất sự tức giận và độc chiếm. Lưỡi Gia Bảo tách hàm răng nhỏ xinh ra và len vào miệng cô, tay anh luồn qua tóc cô. Tim Đình Nhã đập mạnh, cả người mềm nhũn, cô không thể phản kháng được. Trước khi ý thức mất đi, cô dùng hết sức đẩy mạnh anh ra:

- Không được, Gia Bảo!

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Đau....Thất vọng.....Chua xót. Cô chỉ biết khóc và nhìn anh. Tại sao, Gia Bảo lại làm vậy chứ? Tại sao....? Rõ ràng anh biết chuyện đó là không thể. Gia Bảo im lặng, ánh mắt anh bi thương và phảng phất nỗi buồn.

- Gia Bảo, chúng ta....chuyện đó là không thể, anh biết mà- Đình Nhã xót xa nói, cô quay đi, không dám nhìn thẳng vào anh

- Tại sao? Với anh thì không thể, nhưng với người khác thì có thể đúng không? Đình Nhã, em lừa dối anh. Sao em có thể đi gặp mặt người khác hả?- Gia Bảo dường như không còn giữ nổi bình tĩnh, anh nắm vai cô để cô đối diện với anh

Đình Nhã mím môi, những giọt nước mắt lại rơi. Cô hét lên:

- Vì sao em không có quyền đi chứ? Vì sao? Em đi gặp mặt người khác thì sao? Chẳng liên quan gì tới anh cả, anh quên rồi à? Chúng ta là anh em, là anh em đấy!

Nói rồi Đình Nhã quay đi. Đau quá! Tim cô thật sự rất đau. Không được, cô phải rời xa anh.

- Đình Nhã, em nói gì chứ? Ra là em có chủ ý tránh mặt tôi vì tôi là anh trai em sao? Không, tôi không chấp nhận. Anh em sao? Tôi không quan tâm!- Gia Bảo gằn giọng rồi anh bế thốc cô lên và bước đi. Tới chỗ đậu xe, anh ném cô vào cô, và phóng vụt đi, không kịp để cô phản kháng.

- Dừng lại, Gia Bảo. Anh đưa em đi đâu? Thả em xuống!- Đình Nhã hốt hoảng nhìn anh, cô đập cửa xe rất mạnh

Gia Bảo không nói gì, anh vẫn phóng xe đi, mặc cho Đình Nhã la hét. Một lúc sau, Gia Bảo dừng xe. Đình Nhã chợt sững người, cô ngạc nhiên nhìn nơi cô đang ở. Đây....không phải nhà Gia Bảo sao? Anh đưa cô đến đây làm gì chứ?

Trong lúc Đình Nhã còn suy nghĩ thì Gia Bảo đã kéo cô ra khỏi xe. Anh ôm cô vào nhà rồi đẩy cô vào một căn phòng và chốt cửa lại. Đình Nhã tái mặt, cô run rẩy nhìn anh:

- Anh....anh định làm gì ? Gia Bảo, thả em ra mau!

Cà vạt của Gia Bảo bị anh nói lỏng ra, anh cởi áo khoác và ném nó sang một bên, xong anh xông tới, đè cô xuống. Đình Nhã sợ hãi đến trào nước mắt, cô giãy giụa, cố gắng đẩy anh ra nhưng vô ích. Cô nói trong làn nước mắt:

- Gia bảo, không thể. Chúng ta là anh em...Đừng làm chuyện này!

Gia Bảo coi như không nghe thấy gì, anh lạnh lùng nói:

- Nếu chỉ vì hai chữ “anh em” mà anh phải nhìn em ở bên người khác, thì thà anh để em hận anh, để người đời khinh bỉ anh còn hơn.

- Không được, Gia Bảo. Không....ừm.....- Môi của Đình Nhã nhanh chóng bị môi Gia Bảo khoá lại. Anh thô bạo xé áo cô, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt hơn.

- Không thể, Gia Bảo. Không!!!!- Tiếng hét của Đình Nhã chìm khuất đi. Thay vào đó là những giọt nước mắt đắng cay và một cảnh xuân sắc mê đắm lòng người

Đình Nhã mệt mỏi hé mi mắt. Cô từ từ ngồi dậy. Trời đã tối dần. Nhìn đồng quần áo vương vãi trên sàn và những vết đỏ, tím trên cơ thể mình, Đình Nhã không tìm được đau đớn mà trào nước mắt. Gia Bảo vẫn còn ngủ say bên cạnh cô, khi ngủ, trông anh thật hiền lành, cô im lặng ngồi nhìn anh, rồi cô nhẹ nhàng đứng dậy, vợ vùi đồng quần áo vào nhà vệ sinh. Thay đồ xong, cô quay lại nhìn anh một lần nữa, xong cô quay người, rời khỏi phòng và chạy đi thật nhanh. Không, đây chỉ là cơn ác mộng thôi. Là ác mộng. Vừa chạy Đình Nhã vừa khóc. Cô biết phải làm gì đây? Gia Bảo, không còn là con người ngây thơ, hiền dịu nữa. Vừa rồi, anh là một kẻ độc chiếm. Cô với anh là anh em mà. Tại sao....chuyện đó lại xảy ra? Tại sao anh lại làm vậy? Đình Nhã thất vọng và đau khổ tột cùng. Tim cô như bị ai đâm vụn nát. Cô, đã làm việc ấy với anh trai mình ư? Không thể. Đình Nhã thẫn thờ bước đi. Bóng tối như nuốt trọn lấy cô. Đơn độc và bị thương.....

(Chap này hơi 16+. Mong mọi người thông cảm. Mà xin các bạn cho tác giả nói vài lời. Theo tình hình thấy được thì lượt view truyện khá nhiều mà comment vẫn còn rất “nghèo nàn”. Ai đi qua đọc truyện vui lòng để lại cho tác giả một vài chữ nhận xét. Cảm ơn các bạn nhiều)

39. Chương 38 : Chân Tướng (1)

Về đến nhà, Đình Nhã đứng do dự một lúc rồi quyết định bước vào nhà. Nhưng cô vừa vào đến cửa thì đã nghe tiếng quát :

- Đình Nhã, con mau giải thích cho dì. Dương Thiên Bảo gọi cho dì, nó mắng con rất thậm tệ là sao hả? Chuyện gì đã xảy ra?

Đình Nhã mệt mỏi đưa mắt nhìn dì An, mắt cô đỏ hoe. Làm sao bây giờ? Cô phải làm sao? Chuyện đã xảy ra.....cô không muốn nhớ lại tí nào. Nếu dì An biết, nhất định dì sẽ rất giận cô. Dì An dường như cũng thấy vẻ mặt cô khác lạ. Ánh mắt bà dịu đi, có thoáng chút lo lắng và ngạc nhiên. Bà bước tới, nắm vai Đình Nhã, giọng nói nhẹ nhàng hơn:

- Đình Nhã, con....sao vậy? Có chuyện gì sao? Con mau nói cho dì biết đi

Đình Nhã ngây người, cô đứng im, nét mặt vô hồn, sắc mặt trắng bệch. Cô mím môi, lắc nhẹ đầu, nước mắt chỉ chực trào ra. Không, cô không thể để dì An biết được. Chuyện đó....không thể. Cô nhấc tay dì An ra, mỉm cười yếu ớt:

- Dì à, con không sao đâu. Chỉ là, con hơi mệt thôi ạ. Dì đừng lo, con nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe. Con xin phép vào phòng đây ạ.

Nói rồi, Đình Nhã quay người bước vào phòng. Cô bước đi thật nhanh, để dì An không thấy được vẻ mặt cô lúc này. Nước mắt...đã sớm lăn dài trên má cô.

Dì An im lặng nhìn theo bóng cô, ánh mắt bà sâu thẳm, chứa đựng điều khó đoán, lòng mảy mảy mà khẽ nhằn lại...

- Ủm....- Gia Bảo xoay người. Quờ tay sang bên cạnh, cảm giác trống không khiến anh giật mình sự tĩnh. Anh ngồi dậy, nhìn quanh phòng. Căn phòng vắng lặng, chỉ có cơn gió thổi rèm cửa bay bay và nắng chiếu vào căn phòng. Dưới nền đất còn mỗi bộ quần áo của anh, nằm chổng chơ, cô độc. Anh hơi cau mày, tay siết chặt lại và ngồi ngây ra một lúc. Ánh mắt anh đan xen nhiều cảm xúc- vừa ân hận, lại vừa buồn bã, vừa tức giận. Tại sao, Đình Nhã lại bỏ đi chứ? Sự trống vắng khiến anh không khỏi hụt hẫng. Lẽ nào, cô muốn trốn tránh? Chuyện ấy, với cô không có nghĩa gì sao?

Gia Bảo chán nản đứng dậy, định đi vào nhà tắm. Mắt anh vô tình chạm phải vết đỏ trên ga giường. Anh im lặng, mắt hơi chùng xuống, tay siết chặt lại. Ân hận? Đúng, hiện giờ anh lại thấy ân hận mà không còn tức giận nữa. Anh đã nhẫn tâm chiếm đoạt cô, khiến cô đau khổ. Gia Bảo không nén được tiếng thở dài. Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy ? Dẫu biết là không thể, dẫu biết cô với anh là anh em, mà anh vẫn tham lam, vẫn muốn cô trở thành người con gái của anh. Dẫu cô đã xin anh, mà anh vẫn nhẫn tâm...

Gia Bảo đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Khung cảnh ngoài vườn thật đẹp, thật êm ả, với cơn gió nhẹ mơn man đoá hoa, với tia nắng tình nghịch đùa giỡn trên lá. Tất cả đối lập với “cơn bão tố” trong lòng anh. Cảnh yên bình mà lòng người đâu có yên. Anh nhìn ra xa xăm, mắt buồn thẳm, một nỗi buồn khó tả. Đình Nhã, người con gái của anh, cũng là em gái cùng cha khác mẹ của anh. Định mệnh thật trớ trêu.

Trong một căn phòng tối tăm, cũ kỹ, có hai con người đang ngồi. Vẫn là người phụ nữ trung niên xinh đẹp, nhưng khuôn mặt phúc hậu của bà giờ tối sầm và trở nên thật lạnh lùng, nó chứa đầy sự giận dữ. Bức ảnh trong tay bà bị bóp nát đến đáng thương. Thoáng qua là hình ảnh một nam một nữ trong ảnh. Bà nghiêng rằng, cả người run lên vì giận dữ. Ngồi đối diện bà là một tên mặc toàn đồ đen, mắt sâu hoắm, cằm nhọn hoắt, người hằn ta toả ra sát khí, bên hông là khẩu súng SR-3 Vikhr. Khuôn mặt hằn ta đầy vẻ giễu cợt, hằn cấn giọng mỉa mai:

- Ái chà, tình cảm quá nhỉ. Tôi cũng phát ghen luôn đấy!

- Im đi!- Người phụ nữ hét lên, bà quát mắng, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía kẻ đó. Bà càng bóp chặt bức ảnh hơn, khiến bức ảnh bị “biến dạng” nghiêm trọng, nhàu nát tới mức không thể nhàu nát hơn được nữa. Mắt bà tối sầm, mắt lạnh băng, tay run run

- Xem ra bà nên bỏ cuộc đi. Bà đã thua hết lần này đến lần khác rồi đấy. Cố quá cũng thành quá cố, bà không thể ngăn cản hai người đó đâu, kể cả bà có giở trò đi chăng nữa- Gã đàn ông kia cười khùng khục như điên, giọng điệu khinh khỉnh

Người phụ nữ trung niên mím chặt môi, bà bật lửa và đốt tẩm ảnh. Không thể chấp nhận được, không được! Bà lại là người thua ư? Đã nhiều lần, bà cố ngăn cản, nhưng đều bất thành. Chẳng lẽ bà lại phải chịu thua như năm xưa. Không, bà không can tâm. Mỗi nhục đó, bà nuốt không trôi, nó in sâu trong trí óc bà suốt bao năm qua, từng câu từng lời của người ấy ăn sâu vào tiềm thức bà, khiến bà có chết cũng không quên được, từng lời sỉ vả đấy.

Bà đi về phía cửa sổ và nhìn ra bên ngoài. Bà mệt mỏi nhắm mắt lại, từng ký ức lại hiện ra, rõ mồn một

”- Đồ thủ đoạn, không biết liêm sỉ! Tôi sẽ không bao giờ yêu cô đâu!

-Thứ người không biết xấu hổ, đi phá hoại hạnh phúc người khác. Cút đi! Cô chỉ làm tôi thấy kinh tởm và khinh bỉ cô thôi! ”

Thủ đoạn....

Không biết liêm sỉ....

Không biết xấu hổ...

Đi phá hoại hạnh phúc người khác...

Kinh tởm.....

Đáng khinh....

Bà khẽ nhếch môi cười, một giọt nước mắt trào ra. Đau sao? Phải, bà đau chứ. Đau bởi người bà đã từng yêu, người mà bà có thể hy sinh tất cả, lại nói với bà như vậy, lại sỉ nhục bà, coi khinh bà, xem bà như một thứ rác. Bà giơ tay, chạm nhẹ lên cửa kính, ánh mắt loé lên tia hận thù. Yêu nhiều, đương nhiên sẽ hận nhiều thôi. Đã dám coi bà như vậy thì bà sẽ không bỏ qua

” Cứ chờ đi. Con của anh, và của chị ta, nhất định sẽ phải đau khổ suốt đời. Tôi nguyện rửa chúng, vĩnh viễn chịu bất hạnh, sóng gió và sẽ mãi không có được hạnh phúc....”

Đình Nhã trùm chăn lên kín mặt, đôi mắt đã sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Cô đau, đau quá. Thật sự bây giờ cô rất thất vọng và sợ hãi. Sợ gì ư? Sợ phải đối mặt với Gia Bảo. Sợ dì An sẽ biết mọi chuyện. Nghĩ tới chuyện xảy ra, Đình Nhã không tránh khỏi xót xa, nước mắt trào ra. Vì sao, Gia Bảo lại đối xử với cô như vậy chứ? Vì sao anh biết rõ cô với anh không thể mà vẫn cố làm? Vì sao...? Vì sao....? Một loạt câu hỏi xoay trong đầu cô. Cổ họng Đình Nhã khô khốc, tim thắt lại, đau như bị ai đâm ngàn nhát dao. Anh em...? Tại sao chứ? Tại sao định mệnh lại nghiệt ngã đến vậy? Tại sao lại cho cô gặp anh, để rồi cướp đi niềm hạnh phúc đó. Người ta thường nói, sau hạnh phúc là nỗi đau, sau nụ cười là nước mắt. Quả không sai.

Nằm mãi cũng không thể giải quyết được mọi chuyện, Đình Nhã mới nhớ ra là hồi này, cô cư xử rất lạ. Nhất định, dì An sẽ nghi ngờ và đi điều tra. Không được, cô phải tìm dì An giải thích thôi. Nghĩ thế, cô bật dậy, đi ra khỏi phòng và tìm đến phòng dì An

Đứng trước phòng dì An

Đình Nhã tần ngần, cô nuốt nước bọt sợ hãi, phân vân một lát rồi quyết định gõ cửa. Không, cô phải dũng cảm lên, phải giải thích cho dì, không dì mà biết chuyện là cô sẽ chết

Đình Nhã gõ cửa, không có ai trả lời

Cô tiếp tục gõ cửa, vẫn không có ai trả lời.

Cô kiên nhẫn gõ tiếp, đáp lại cô vẫn là sự im lặng

- Dì à, con vào nhé- Đình Nhã mở nhẹ cửa. Phòng trống không

Đình Nhã thở dài, cô định quay đi, đóng cửa lại thì....

Cộp!

Có tiếng của vật gì đó rơi. Đình Nhã ngạc nhiên, cô bước vào phòng. Trên nền đất là quyển album, có lẽ nó vừa rơi xuống từ trên giá sách. Đình Nhã cúi xuống, nhặt nó lên, bất ngờ, một tấm ảnh rơi ra. Đình Nhã sững người, cô lại nhặt tấm ảnh lên thì đập vào mắt cô là ảnh chụp của một cặp nam nữ. Vừa nhìn qua, Đình Nhã đã nhận ra cô gái trong ảnh là dì An hồi còn trẻ. Còn người đàn ông này quen quá, cô đã gặp ở đâu rồi. Đình Nhã ngẫm nghĩ một lát rồi giật mình nhận ra, đây chính là Hàn Vũ Nam- cha của Gia Bảo. Sỡ dĩ cô biết vì cô đã từng thấy ảnh cha anh hồi trẻ ở phòng làm việc của anh. Nhưng tại sao dì An lại chụp chung với cha của Gia Bảo? Bà vốn rất hận gia đình anh mà. Hơn nữa, tại sao hai người lại có vẻ thân mật như vậy?

Đình Nhã đang ngẩn người nhìn ảnh thì một giọng nói giận dữ vang lên:

- Đình Nhã!

(Hết chương 38. Mọi người đọc truyện làm ơn để lại cho tác giả một vài lời nhận xét để tác giả có thêm động lực đi)

40. Chương 39: Chân Tướng (2)

Đình Nhã giật mình quay mặt lại. Bức ảnh trên tay cô rơi xuống đất, và quyển album cũng rơi theo. Cả người cô thoáng chốc run lên, sắc mặt cô tái mét. Đình Nhã căng thẳng lùi lại vài bước, mấy giọt mồ hôi chảy trên má. Dì An đứng ở cửa phòng, khuôn mặt sầm lại vì giận dữ, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô. Cái nhìn ấy khiến Đình Nhã rùng mình, không nói được câu nào. Không khí im lặng đến ngạt thở. Một lúc sau, Đình Nhã mới run rẩy cúi xuống, nhặt quyển album và tấm ảnh, để lên bàn, cô ngập ngừng nói:

- Dì....dì à....con....việc này....chỉ vì con muốn gặp dì....nhưng....

Dì An im lặng không nói, mặt tối sầm, rất nhanh, dì lao đến, vội vã cầm tấm ảnh và quyển album lên. Dì quay sang nhìn cô, môi mím lại, đôi mắt chỉ toàn sự lạnh lùng và giận dữ, dì quát:

- Ai dạy con thói tự tiện vào phòng người khác vậy hả?

Đình Nhã sững người. Đây...là lần đầu tiên, cô thấy dì An giận dữ đến vậy. Mắt cô đỏ hoe, ngân ngấn nước, cô luống cuống đến nỗi không nói được một câu, chỉ dám cúi mặt ấp úng:

- Dạ...vì....con thấy quyển album rơi....nên....nên con mới....Con xin lỗi dì ạ. Con hứa sẽ không có lần sau....

Dì An trừng mắt, như mất bình tĩnh, dì nắm vai Đình Nhã, hỏi dồn dập:

- Nói mau, con thấy cái gì rồi? Con thấy cái gì trong ảnh? Nói đi!

Đình Nhã run lên vì sợ , cô không dám nhìn thẳng vào dì An, chỉ có thể đứng im. Cô cắn môi, nếu nói ra cô đã nhìn thấy những gì trong ảnh , nhất định dì sẽ giận cô, không thể được. Cô phải nói dối thôi! Nghĩ vậy, Đình Nhã lắc nhẹ đầu, cô cười gượng gạo:

- Thấy...thấy gì chứ ạ? Con chỉ nhặt nó lên thôi ạ, chứ con chưa kịp nhìn gì cả....Con nói thật đó dì.

Vừa nghe Đình Nhã nói, cơ mặt dì An giãn ra, mặt cũng đã bình thường trở lại, tuy nhiên, mắt bà vẫn chứa một sự lạnh lùng và tức giận. Bà buông vai Đình Nhã ra, rồi bước đến phía tủ, nhét quyển album và tấm ảnh vào, xong khoá tủ lại. Bà quay ra, nhìn Đình Nhã, lạnh lùng nói:

- Được rồi, lần sau con không được tự ý vào phòng dì nữa. Giờ con ra ngoài đi!

- Dạ!- Đình Nhã đáp nhẹ, và đi khỏi phòng, nét mặt hơi tái đi. Có lẽ....chưa bao giờ cô thấy ngạc nhiên như hôm nay, bởi thái độ kỳ lạ của dì An. Rốt cuộc...tấm ảnh đó là sao chứ? Đình Nhã đi về phòng, bao nhiêu câu hỏi cứ xoay trong tâm trí cô. Không, cô phải tìm ra lời giải đáp. Chuyện này, cô phải biết được chân tướng. Sự thật....về quan hệ giữa dì An và cha của Gia Bảo.

Nhân lúc dì An đi làm, Đình Nhã đã lục tung cả ngôi nhà lên. Cô tìm mọi góc ngách, tủ,... mà mãi không thấy manh mối gì, ngay cả phòng dì An cũng vậy. Đình Nhã hơi nhú mi. Thật là bực quá! Nếu không có manh mối thì cô biết phải làm sao để tìm ra sự thật đây? Đình Nhã vô cùng thắc mắc, bao nhiêu điều kỳ lạ cứ hiện diện, mà cô không tài nào giải đáp được. Điều cô thấy lạ nhất là dì An, vốn thù hận với gia đình Gia Bảo, vậy mà bức ảnh đó, dì với cha của Gia Bảo rất thân thiết. Cô cứ nghĩ, dì An sẽ căm hận cha của anh, vì đã hại chết cha mẹ cô, nhưng có vẻ mọi thứ không thực sự như vậy. Chuyện từ quá khứ, cô không biết có nên tin dì An không nữa. Việc cha của Gia Bảo hại chết cha mẹ cô, cô đã từng nghĩ là thực, nhưng từ khi thấy bức ảnh ấy, thì cô lại thấy mọi thứ thật mơ hồ, khó tin.

Vậy còn chuyện anh em thì sao?

Đình Nhã bỗng nhớ đến chuyện đó. Dì An kể rằng khi xưa, cha của Gia Bảo đã chiếm đoạt mẹ cô, nhưng bức ảnh ấy, nó cho cô thấy rằng người mà cha của Gia Bảo yêu, chưa chắc đã là mẹ cô. Sự thật là thế nào đây? Nhưng việc cô với Gia Bảo là anh em, cũng không sai được, bởi kết quả xét nghiệm đã nói lên điều đó. Chẳng lẽ máy móc bệnh viện lại sai sao? Đình Nhã rất muốn được biết hết tất cả, tiếc là không thể trong chốc lát mà giải mã hết bí mật. Trước hết, cô phải cố gắng tìm hiểu quan hệ giữa dì An và cha Gia Bảo.

Hơn mấy tiếng đồng hồ, chưa tìm thấy thứ gì, Đình Nhã đã bắt đầu nản. Cô thở dài, mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế. Cô nên tìm manh mối từ đâu? Giá như lúc này, bỗng xuất hiện manh mối, chỉ một chút thôi, cũng được.

Càng nghĩ Đình Nhã càng thấy buồn hơn. Cô không thể ngờ, người dì cô hết mực kính trọng, người mà cô coi như mẹ của mình, lại giấu cô chuyện quá khứ quan trọng đến thế.

Đúng lúc Đình Nhã đang thất vọng nhất thì như có một phép màu, cô thấy ở dưới gầm tủ trong phòng dì An, lấp ló một mảnh giấy. Mừng rỡ, cô chạy vội đến chỗ tủ, ngồi xuống, cầm mảnh giấy lên.

” Là một tờ nhật ký !”- Đình Nhã khẽ kêu thầm, cô hồi hộp đọc tờ nhật ký

” Ngày....tháng....năm....

Hôm nay tôi đến nhà anh, nhưng anh không chịu ra mở cửa, mặc cho tôi có gào thét thế nào. Chẳng lẽ, anh coi đêm ấy, chỉ như trò đùa ? Đối với anh, tôi như món đồ chơi qua đường sao? Mặc dù sau chuyện xảy ra, anh đã chửi tôi, nhưng tôi chẳng làm gì sai hết. Chỉ là tôi quá yêu anh, hơn nữa, do chị ta đã cướp anh từ tôi thôi.

Ngày.....tháng.....năm.....

Tôi bắt đầu bức mình và thất vọng. Tại sao chứ? Tại sao dù anh với chị ta đã chia tay, tại sao dù chị ta đã đính hôn với một người đàn ông khác, mà anh vẫn không thềm đoái hoài đến tôi? Tôi thực sự đau lòng. Tôi sai chỗ nào ?

Ngày.....tháng.....năm.....

Anh đã bỏ tôi để đi kết hôn với người con gái không. Tình yêu cũng đã gần như chấm hết.

HÀN THIÊN VŨ, TÔI HẬN ANH!”

- Cái này.....là dì An viết sao?- Đình Nhã không nén nổi sự sốt. Cô ngồi phịch xuống, vẻ mặt thất thần. Vậy ra, những gì cô nghĩ là đúng. Dì An với cha của Gia Bảo đã từng có quan hệ thân mật. Nhưng “chị ta” là ai? Và tại sao cha của Gia Bảo lại bỏ rơi dì An? Thực sự có quá nhiều điều khó hiểu mà Đình Nhã không biết được. Cô mím nhẹ môi, cất tờ giấy vào túi áo và quay ra, đóng cửa phòng lại. Tờ giấy này, sẽ là một trong những manh mối quan trọng để cô tìm ra sự thật.

Gia Bảo mệt mỏi buông tập tài liệu xuống và ngã người ra ghế. Đạo này, anh không còn một chút tâm trí nào để làm việc. Cứ nghĩ đến chuyện xảy ra hôm ấy, là anh lại ân hận. Tim anh nhói lên. Một nỗi đau giằng xé. Bây giờ Đình Nhã đang làm gì? Liệu có phải cô vẫn còn nhớ chuyện hôm đó và chui vào chăn khóc không? Chắc hẳn, cô rất hận anh. Nhưng một người thánh thiện như cô, sao lại có những suy nghĩ ấy được?

Gia Bảo tự cười nhạo chính mình. Anh đang nghĩ gì vậy chứ? Hy vọng cô sẽ không hận anh ư? Chuyện đấy thật là khó.

Gia bảo đứng dậy, đi về phía tủ, lấy tiếp một tập tài liệu khác. Không, anh phải làm việc thôi. Bắt ngờ...

Soạt!

Một tập giấy rơi xuống đất. Gia bảo thầm trách sự bất cẩn của mình, anh cúi xuống, nhặt tập giấy lên. Đập vào mắt anh là sơ yếu lý lịch của Đình Nhã. Phải rồi, trước đó, anh có tìm hiểu về cô mà. Nhưng....tại sao anh thấy cái sơ yếu lý lịch này lạ quá. Nhóm máu của cô, anh nhớ rằng không phải thế này. Anh đã từng thấy nhóm máu khác của cô. Như nhớ ra điều gì, Gia Bảo chạy vội về phía bàn, mở ngăn kéo, lấy ra kết quả xét nghiệm mà anh với cô đi lần trước. Anh đem tờ kết quả đó, cùng với sơ yếu lý lịch của cô, đặt trước mặt anh. Kết quả có một điều lạ là nhóm máu của cô trên hai tờ giấy....hoàn toàn khác nhau!

- Chuyện này là sao đây? Nhóm máu khác nhau? Sao lại vậy được? Không lẽ kết quả xét nghiệm sai?- Gia Bảo lăm lăm và chợt phát hiện ra gì đó, anh nhú mày- Hay là....kết quả xét nghiệm.....

41. Chương 40 : Chân Tướng (3)

Gia Bảo lẩm bẩm, nét mặt sầm lại. Nếu những gì anh đoán là sự thật....thì anh cần phải xác minh ngay lập tức. Nghĩ vậy, anh đứng bật dậy, cầm áo khoác lên và chạy ra ngoài. Anh ngồi vào xe ô tô và phóng xe đi, nhằm hướng bệnh viện, nơi lần trước anh dẫn Đình Nhã tới xét nghiệm. Chuyện này, phải được sáng tỏ. Sự thật, không thể để chôn vùi trong bóng tối được....

.....

Tới bệnh viện, Gia Bảo cứ thế chạy vào. Thái độ tức giận và làn khí lạnh lẽo toả ra từ người anh khiến ai cũng rùng mình. Mọi người đều đứng lui ra xa, tránh đụng phải anh. Anh như người mất bình tĩnh, xộc vào hết phòng này tới phòng khác, mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm. Đâu rồi? Vị bác sĩ lần trước xét nghiệm cho anh và Đình Nhã? Kể đó đâu rồi? Anh cần một câu trả lời, cần một đáp án, để biết sự thật có như anh đoán không. Nếu đúng thì anh với Đình Nhã....anh với cô....có thể....

- Nói cho tôi biết, bác sĩ Quốc đâu? Hắn ta ở đâu rồi hả?- Gia Bảo tóm áo một vị bác sĩ, đôi mắt anh đỏ ngầu, anh hét lên giận dữ

- A...a....là....là....làm....làm ơn tha cho tôi, cậu Gia Bảo....t....tôi....tôi nghe nói anh ta xin nghỉ rồi ạ. Từ ba hôm trước.....- Vị bác sĩ kia sợ hãi đến nổi lắp ba lắp bắp, mãi mới nói nổi một câu

Gia Bảo trừng mắt, anh gần từng từ:

- XIN- NGHỈ ? Tại sao hả? Nói mau!

- Cậu Gia Bảo, quả thực tôi không biết ạ. Mong cậu thứ lỗi...Xin cậu tha cho tôi ạ - Vị bác sĩ sợ xanh mặt, cuống cuống van xin Gia Bảo

Gia Bảo im lặng, anh buông vị bác sĩ kia ra rồi lạnh lùng nói:

- Địa chỉ của tên bác sĩ đó...Nói! Tôi cho các người 5 giây để nói cho tôi

- D...Dạ....Là....Là ở số 23, đường DD ạ- Vị bác sĩ kia run rẩy đáp

Vừa nghe nói, Gia Bảo liền quay vội đi. Mọi người trong bệnh viện đều thở phào nhẹ nhõm. Mặt ai nấy vẫn còn vẻ khiếp sợ. Chiếc xe của Gia Bảo khuất bóng dần....

Chiều tối , dì An về nhà. Đình Nhã vẫn cư xử bình thường như chưa có chuyện gì, dù trong lòng cô rất thất vọng và có cảm giác không còn tin tưởng dì An nữa. Cô đưa mắt nhìn dì An, cái nhìn không chứa đựng sự ấm áp như mọi khi mà thay vào đó là sự lạnh nhạt. Cô không thể ngờ được là dì An lại giấu cô một chuyện lớn đến vậy, dì còn nói dối cô nữa. Vậy mà, cô đã hết lòng kính trọng, tin yêu dì. Dì An với cha của Gia Bảo....thật không thể ngờ được mà.

- Đình Nhã, con sao thế? Có chuyện gì với mặt dì sao?- Dì An ngạc nhiên hỏi. Từ nãy đến giờ bà thấy Đình Nhã cứ nhìn chằm chằm vào mặt bà, hơn nữa, ánh mắt cô rất lạ. Ánh mắt chứa sự dò xét và lạnh nhạt

- Không có ạ. Thôi con về phòng đây dì. Dì ăn tối ngon miệng ạ- Đình Nhã kéo ghế đứng dậy, cô vội vã chạy vào phòng

Dì An nhìn theo cô, ánh mắt xen lẫn ngỡ ngàng và sâu thẳm, như chứa đựng một suy nghĩ gì đó

.....

Đình Nhã thở dài. Cô lúi lút những tấm ảnh hồi bé chụp với dì ra. Nước mắt lại lăn dài trên má cô. Vì sao vậy? Sao dì lại đối xử như vậy với cô? Dì luôn là người cô kính trọng nhất, là nguồn động lực để cô sống tiếp từ khi cha mẹ cô qua đời, dì cũng như người mẹ thứ hai của cô. Nhưng ngay cả chuyện về mẹ cô, dì cũng nhần tâm bịa ra. Rõ ràng dì có quan hệ với cha của Gia Bảo nhưng dì lại đổ hết cho mẹ cô. Thực tình cô không biết nên làm gì nữa. Nếu tiếp tục tìm hiểu chuyện từ quá khứ, có thể cô sẽ rõ sự thật nhưng đau lòng....là chuyện khó tránh khỏi. Cô nhất định sẽ rất đau lòng trước những sự thật từ quá khứ. Cô nên chọn con đường nào đây?

Đình Nhã mím nhẹ môi. Cô nhét hết mấy tấm ảnh vào tủ, leo lên giường nằm trùm chăn. Một....Thực sự cô quá mệt mỏi. Mọi chuyện ập đến thật bất ngờ. Từ chuyện anh em, xong lại đến chuyện này. Mọi thứ mờ ảo quá, làm cô rối trí.

Bỗng Đình Nhã thấy cổ họng khô vô cùng, bụng như nhói lên. Phải rồi, cả trưa nay và hồi nãy cô chưa ăn gì hết, nên đau bụng là phải thôi. Cô nhẹ nhàng mở cửa, đi xuống dưới lầu uống một cốc nước cho đỡ cơn đói.

Uống nước xong, cô quay người, định đi lên phòng. Ngang qua phòng dì An, Đình Nhã bỗng nghe có tiếng nói. Cô thối má ghé sát tai vào cửa phòng, lắng nghe. Từ trong phòng vọng ra tiếng dì An. Dì đang nói chuyện điện thoại với ai đó

- Tôi bảo rồi, cậu cứ yên tâm mà nghỉ ngơi. Chuyện đó sẽ không ai biết đâu. Đừng gọi điện cho tôi nữa, con bé ấy mà biết chuyện này thì sẽ hỏng hết chuyện đấy. Mai tôi sẽ gửi tiền cho cậu- tiếng dì An, rồi tiếng ai đó nói trong điện thoại

- Mà hình như con bé biết chuyện gì đó rồi. Nó nhìn tôi rất lạ. Thật là bức mình!- Dì An gắt lên, xong chuyển sang giọng mỉa mai- Mà chắc nó không biết đâu nhỉ. Mọi chuyện đều do tôi sắp xếp. Ngay cả chuyện nó với Gia Bảo là anh em....ha ha, cũng là do tôi bịa ra. Hôm ấy may nhờ có cậu, đánh tráo kết quả xét nghiệm. Dù sao tôi cũng phải cảm ơn cậu rồi. Tốt nhất con bé với Gia Bảo không nên đến với nhau...

Sao cơ ? Đình Nhã sững sờ. Cả người cô run lên, như không còn chút sức lực nào. Đánh tráo kết quả? Bịa ra chuyện anh em ? Tất cả là do một tay dì An sắp xếp sao? Cô đang nghe cái gì vậy? Có phải cô đang mơ không? Dì An đã nói dối cô sao? Mọi chuyện....chỉ là một trò đùa? Tim Đình Nhã nhói lên. Cảm giác khi biết sự thật, không vui chút nào. Lẽ ra cô nên thấy vui, vì cô với Gia Bảo không phải anh em, nhưng sao như có cái gì nghèn nghẹn ở cổ cô thế này? Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, Đình Nhã run rẩy lùi lại. Bỗng....

Xoảng!

Trong một căn phòng nhỏ, có một gã đàn ông đang ngồi. Tay gã cầm chiếc điện thoại, trên màn hình còn hiện thời lượng của một cuộc nói chuyện. Mặt gã vênh lên, đôi mắt híp lại vì sung sướng. Chỉ mai thôi, gã sẽ có tiền để tiêu xài. Lúc trước, hắn chỉ là một bác sĩ quèn, nhưng nhờ cái lần đó, gã lại có cơ hội đổi đời. Thật sung sướng mà!

- Vui quá nhỉ?- Một giọng nói lạnh lùng vang lên, gã giật mình quay ra.

Đập vào mắt gã là đôi mắt đỏ vằn lạnh lùng đầy sát khí của người con trai đứng ở cửa. Mặt gã xám ngoét lại, cả người như đông cứng, gã lắp bắp:

- Tr...Trời....c....cậu....cậu Gia Bảo. Sao lại...?

Gia Bảo nhếch miệng khinh bỉ, anh gằn giọng:

- Sao? Sợ à? Có tặc giạt mình? Bác sĩ Quốc, tôi “rất muốn” gặp để “trò chuyện” với anh

- Á, không, cậu Gia Bảo. Tôi....Tôi không biết chuyện gì cả, cậu đừng hỏi tôi- Gã lùi lại, sắc mặt trắng bệch

- ha ha, không biết sao?- Gia Bảo nhếch mép, mặt anh sầm lại đến đáng sợ- Tôi còn chưa hỏi gì mà anh đã tự khai. Xem ra tôi chẳng cần tốn công nhỉ?

Rất nhanh, Gia Bảo rút ra khẩu súng, chĩa vào đầu gã, ánh mắt anh lạnh lùng, chứa chất sự u uất và hận thù, anh trừng mắt nhìn gã:

- Tôi cho anh một cơ hội, mau khai thật. Kết quả xét nghiệm hôm đó, có phải anh tráo không?

- A...ơ....cậu Gia Bảo...- Gã ấp úng

- Nói !!!!- Gia Bảo gầm lên, súng đã chặn bị bóp cò

- Dạ, tôi khai. Đúng là hôm đó, tôi đã đánh tráo kết quả. Nhưng do người phụ nữ ấy ép tôi. Bà ta là....

.....
Gia Bảo vội vã lên xe, phóng đến nhà Đình Nhã. Không được, có thể cô đang gặp nguy. Tại sao anh quá ngu ngốc, không nhận ra từ đầu chứ? Người phụ nữ ấy...bà ta quá nguy hiểm.....

.....
Đình Nhã giật mình. Cô sợ hãi nhìn chậu cây bị đổ trước mắt. Tiêu rồi! Sao cô hậu đậu thế chứ? Không được, cô phải trốn nhanh thôi, nếu không, dì An sẽ phát hiện ra cô. Nhưng cô chưa kịp chạy đi thì đã nghe một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên:

- Đình Nhã! Con đang làm gì vậy?

Nụ cười của dì An lúc này, đối với Đình Nhã thật kinh tởm. Dì đã lừa dối cô, suốt thời gian qua, đáng sợ! Quá đáng sợ! Đình Nhã lùi lại, đôi mắt lạnh lùng đầy khinh bỉ nhìn thẳng vào dì An:

- Đừng gọi tên tôi, bà không xứng đáng! Đồ dối trá !

Dì An nhếch môi, ánh mắt vẫn bình tĩnh và phẳng lặng nhưng nó sâu xa như ẩn chứa điều gì đó. Mắt bà như loé lên sự hận thù:

- Ha ha, con cũng biết chuyện rồi sao? Vậy ta không cần mắt công diễn kịch nữa.

Bà vừa dứt lời, thì Đình Nhã cảm giác sau lưng cô có người, rồi miệng cô bị ai đó bịt lại, cô thấy trước mắt tối sầm, tất cả mờ dần đi, và cô không còn thấy gì nữa

- Có trách cũng trách cháu quá ngây thơ thôi, Đình Nhã- Dì An cười đều và bà quay sang kẻ vừa đánh thuốc mê Đình Nhã - Cảm ơn cậu, Killer!

- Không có gì- Gã đàn ông bí ẩn mặc bộ đồ đen phủi phủi tay, cười đắc ý.

Khi Gia Bảo đến nơi, anh đã vội chạy thẳng vào nhà cô. Điều anh lạ nhất là tại sao nhà cô không khoá cửa và phòng nhà lại tối om. Anh chậm rãi bước đi, nhẹ giọng gọi:

- Đình Nhã! Em có ở đây không? Đình Nhã?

Bốp!

42. Chương 41: Sự Thật Đau Thương Trong Quá Khứ

- Ừm....

Đình Nhã mệt mỏi hé mi mắt. Cả người cô không còn chút sức lực nào, đầu óc như quay cuồng. Hai tay cô nhói lên, vì bị trói chặt. Miệng cô bị bịt lại bằng miếng vải, nên cô không thể nói được, chỉ có đau khổ giương mắt nhìn ra xung quanh. Cô đang ở đâu vậy chứ? Một căn nhà cũ kỹ. Mùi ẩm mốc xộc vào mũi Đình Nhã, khiến bụng cô cồn cào, lợm giọng. Đình Nhã nhăn mày, cố sắp xếp lại mọi chuyện. Tại sao cô lại ở đây chứ? Phải rồi! Tối hôm qua, cô đã nghe lén chuyện của dì An và bị phát hiện, sau đó cô bị ai đó đánh thuốc mê từ phía sau....Đình Nhã khẽ rửa thầm sự ngu ngốc của chính mình, cô lo lắng nhìn quanh. Dì An....đâu rồi chứ? Có lẽ vì thuốc mê vẫn còn ngấm, chưa tan hết nên đầu Đình Nhã nhức buốt, tay chân cũng rã rời. Cô dựa vào tường, thở dốc. Mệt quá! Thực sự thì chưa bao giờ Đình Nhã thấy mệt như lúc này. Hai mắt cô nhấp nhòe, mọi thứ trước mắt cứ mờ dần đi. Ha, nực cười thật. Đình Nhã tự cười chính bản thân mình. Ai bảo cô quá ngu ngốc, quá tin người. Người dì mà cô hằng yêu quý, đâu phải tốt đẹp như vậy, bà ấy chỉ muốn cô và Gia Bảo đau khổ, nhưng vì lý do gì thì cô không rõ. Cái gì mà người dì luôn yêu thương cô chứ? Chẳng lẽ là do cô ngây thơ thôi! Tin người quá thì giờ còn trách ai được nữa?

- Tỉnh rồi sao, cháu gái yêu?

Một giọng nói mỉa mai vang lên. Đình Nhã giật mình, quay ra. Người cô như đông cứng lại, sắc mặt trắng bệch, chân tay tê cứng, hơi thở của cô trở nên gấp gáp và loạn nhịp hơn. Đáng sợ, thật đáng sợ! Đình Nhã căng thẳng đến nỗi tim như muốn ngừng đập, cô nhìn trân trối vào dì An. Bà ta đang từ từ tiến lại phía

cô, nụ cười dịu dàng nhưng vô cùng lạnh lẽo. Theo sau bà ta là một người đàn ông, cao gầy, sát khí đằng đằng, gã mặc một bộ đồ đen bí ẩn và nét mặt hung dữ, không có chút gì là người lương thiện. Đình Nhã mím môi, cô co người, lùi vào góc nhà, nhìn dì An đầy cảnh giác, giờ phút này tim Đình Nhã đập liên hồi, cảm giác sợ hãi cứ siết chặt lấy cô, khiến cô bất an. Dì An, bà ta định làm gì cô? Bà ta quả là đáng sợ. Bất gặp cái nhìn của cô, dì An nhếch môi, bà ta kéo ghế, ngồi đối mặt với Đình Nhã, giọng nói bình thản:

- Sao vậy? Sao con lại nhìn dì bằng ánh mắt ấy?

Đình Nhã ngược mặt lên nhìn dì An, ánh mắt cô chứa sự chán ghét, cô khinh khỉnh nói:

- Đủ rồi, bà diễn kịch đủ rồi đấy! Bà bắt tôi đến đây làm gì hả?

Dì An cười lạnh, bà ghé sát mặt Đình Nhã, thốt ra những lời cay độc:

- Hừ, cũng phải, mày đâu còn là cháu tao nữa. Nói thật, mày luôn khiến tao ngứa mắt đến phát điên lên, mày quả thực rất giống mẹ mày- Triệu Hải Yến, và tao không chấp nhận một Hải Yến thứ hai tồn tại. Tao hối hận rằng ngày đó, khi mày sinh ra không bóp chết mày luôn, để tới giờ tao luôn bị ám ảnh. Mày cũng biết sự thật sao? Tốt thôi, đúng là tao đã đánh tráo kết quả xét nghiệm hôm ấy, bởi tao không muốn mày và thằng đó được hạnh phúc. Chúng mày làm tao nhớ lại những chuyện không mấy tốt đẹp gì cả.

Mắt Đình Nhã đỏ hoe, dòng lệ nơi khoé mắt chỉ chực trào ra. Cô cắn môi đến bật máu, móng tay bấm sâu vào da thịt. Những lời này, cô không muốn nghe, không muốn một chút nào! Dì gì thì cũng là dì cháu gần bó suốt bao năm qua, sao bà ta có thể nói như vậy với cô chứ? Dì cháu sao? Chỉ là cái tình nghĩa được xây dựng dưới một vỏ bọc hoàn hảo suốt bao năm, chứ thật sự thì tình nghĩa ấy đã chấm dứt từ lâu. Đình Nhã nhìn thẳng vào dì An, đôi mắt ầng ậng nước:

- Vì lý do gì mà bà trút giận lên tôi và Gia Bảo? Vì sao vậy? Chúng tôi làm gì sai với bà vậy hả? Bà nói đi!

- Vì sao ư? Ha ha ha...- Dì An đột nhiên cất tiếng cười lớn, tiếng cười nghe bi thương đến xót xa- Có thật mày không biết gì không? Đừng ra bộ ngây thơ nữa. Chuyện giữa tao với Hàn Vũ Nam, mày biết được tới đâu rồi?

Đình Nhã giật mình, khuôn mặt tái dần đi. Cô im lặng, không dám nói gì. Phải, cô biết, cô đã điều tra được một ít. Đúng thực là ngày xưa, dì An và cha của Gia Bảo cũng từng yêu nhau, chuyện đó là do cô đoán, nhưng việc này thì có liên quan gì đến cô và Gia Bảo?

- À, đúng rồi. Chắc hẳn mày mong gặp chồng lắm nhỉ? Tao có mang nó đến cho mày đây- Dì An cười đều, bà ra hiệu cho tên áo đen đứng đằng sau. Gã hiểu ý và quay ra ngoài.

Rầm!

Gia Bảo bị ném xuống đất. Đầu anh có vết máu đã khô, có lẽ vì bị đánh từ đằng sau. Anh nằm miên man bất tỉnh, khuôn mặt tái nhợt hẳn đi. Đình Nhã thoáng sững người, một giọt nước mắt lăn dài. Gia Bảo, tại sao anh lại ở đây? Bao nỗi mong nhớ, cũng như buồn bã đan xen, khiến cô chỉ biết run rẩy nhìn anh. Thấy anh như vậy, tim cô đau thắt lại. Dù rằng cô có giận anh, có ghét anh, khi đã làm chuyện đó với cô, nhưng cô không thể cầm nổi lòng mình. Anh đau mà cô còn đau hơn gấp vạn lần

- Cầm động lắm hả? Tao đã cho chúng mày toại nguyện, yên ương thành đôi rồi đấy- Dì An nói giọng mỉa mai, xong bà ta quay sang gã kia- Killer, làm cậu ta tỉnh lại đi

- Được thôi- Killer nhếch mép cười gian trá. Gã lấy xô nước và...

Ào!

Nguyên xô nước lạnh hắt vào người Gia Bảo. Cái lạnh làm anh giật mình, mở mắt tỉnh dậy. Anh nhìn khắp phòng và mắt chợt thoáng thốt khi thấy Đình Nhã. Anh định đi tới chỗ cô thì phát hiện ra tay chân anh đã bị trói chặt, nên anh không di chuyển được. Gia Bảo cau mày, anh liếc về phía dì An, gần giọng:

- Bà đưa tôi tới đây làm gì? Hay bà sợ tôi nói với Đình Nhã việc bà đã đánh tráo kết quả xét nghiệm?

- Hừ- Dì An cười khinh khỉnh- “Ngựa non háu đá”. Mày tưởng có thể dọa tao à? Dù sao con ranh này cũng biết hết chuyện rồi. Mà sao mày biết chuyện đó?

- Chính bác sĩ Quốc đã nói cho tôi. Đây, giờ bà mau thả Đình Nhã ra, gia đình tôi với bà vốn có thù, không liên quan gì đến cô ấy cả. Bà bắt mình tôi là được rồi đó- Gia Bảo lo lắng nhìn về phía Đình Nhã

- Ha ha, tình yêu cảm động nhỉ? Ngày xưa tao cũng từng như chúng mày đấy...- Giọng dì An đột nhiên trầm hẳn xuống- Chúng mày có biết hồi xưa tao với Hàn Vũ Nam từng yêu nhau không hả?

- Sao?- Gia Bảo ngạc nhiên nhìn dì An, còn Đình Nhã đã biết chuyện đó nên cô không có vẻ ngạc nhiên, cô chỉ nhún mi nhìn dì An

- Năm ấy, tao với Hàn Vũ Nam từng yêu nhau. Một hôm, tao giới thiệu với Hàn Vũ Nam chị gái của tao- Triệu Hải Yến. Nào ngờ anh ta lại đem lòng yêu Hải Yến, và chia tay với tao, thế là Hải Yến với Vũ Nam thành đôi. Tao vô cùng đau khổ, nên đã bày mưu để anh ta ngủ với tao, kết quả là Hải Yến thấy và đòi chia tay với anh ta. Anh ta tức giận mắng chửi tao, dù tao có hết lời van xin. Mấy tháng sau, tao phát hiện mình đã mang thai con của anh ấy nên đến tìm, nhưng anh ấy xưa đuổi tao, và trong phút sơ sẩy, tao bị ngã, mất đi đứa con. Tao đau khổ, ngày đêm khóc vì nhớ con, anh ta cũng không thèm quan tâm. Và một thời gian sau, chị tao lấy chồng tên Mai Đình Vũ- người đã thích thầm chị tao từ lâu, còn Hàn Vũ Nam cũng bỏ tao đi lấy vợ. Ha ha ha!- Dì An kể một hồi và cất tiếng cười điên dại. Xong, bà ta đi tới chỗ Đình Nhã, ánh mắt thù hận nhìn cô, bà ta rút ra khẩu súng và dí vào trán cô

- Đình Nhã!- Gia Bảo hét lên, mắt anh sầm lại, như có làn sương mờ phủ ở mắt, anh gầm lên- Bà mau thả Đình Nhã ra ngay!

Cả người Đình Nhã run lên. Nòng súng lạnh lẽo dí sát vào trán khiến mọi cơ quan của cô như tê liệt, tim như ngừng đập vì sợ hãi. Mồ hôi chảy dài trên mặt cô, mặt cô trắng bệch. Lại nữa sao? Đây là lần thứ hai cô gặp chuyện thế này, trước đó, cô đã bị Thiên Huy bắt một lần. Bây giờ, cô rất sợ, sợ đến nghẹt thở. Từng tế bào thần kinh của cô căng ra, cô cắn chặt môi đến bật máu, ngồi im không dám nhúc nhích.

- Mày nghĩ tao sẽ nghe lời mày? Đừng hòng, tao sẽ cho mày với nó nếm mùi đau khổ, bù lại những gì tao phải chịu năm xưa. Hàn Vũ Nam và Triệu Hải Yến đã gây ra đau khổ cho tao, thì chúng mày là phận con sẽ phải chịu thay. Mà mày còn chưa biết một sự thật thú vị đâu nhỉ, Đình Nhã ? Năm xưa, khi nhà mày bị cháy, chính tao đã gây ra đấy, tao cố ý mở khoá ga và...Bùm! Ha ha, cha mẹ mày chết thảm, duy chỉ có mày sống sót. Đúng thật là Hàn Vũ Nam có tội, nhưng anh ta tới để chúc phúc cho chị tao, và anh ta có hút thuốc thật. Anh ta cứ nghĩ đám cháy ấy là do tàn thuốc của anh ta, quả là ngu ngốc!- Dì An cười lớn, tiếng cười chua chát biết bao! Nước mắt đã chảy dài trên má Đình Nhã. Cô vừa thương vừa hận dì An, dì đã lừa dối cô, tất cả mọi chuyện.

- Bà sai rồi! Thực sự thì cha tôi luôn ân hận vì năm xưa đã đối xử với bà như vậy. Lấy mẹ tôi mà ông ấy luôn day dứt, đêm nào cũng không được ngủ yên. Đám cháy đó, ông ấy biết bà gây ra, nhưng ông ấy đã tình nguyện nhận tội, để bù đắp lỗi lầm năm xưa. Chính ông ấy đã nói với tôi như vậy, ông ấy nhờ tôi chăm sóc Đình Nhã, để với bớt gánh nặng cho bà! - Gia Bảo gào lên đau đớn

- Câm đi, mày với cha mày, đều là hạng dối gạt nhau hết!- Dì An trừng mắt giận dữ, bà nắm tóc Đình Nhã và dí sát súng vào trán cô hơn- Hôm nay con ranh này sẽ phải chết!

- Không được- Gia Bảo sững sờ, anh định lao tới chỗ cô, nhưng bị tên Killer giữ lại

Đoàng!!!!

43. Chương 42: Kết Thúc Tốt Đẹp

- Con ranh này, mày dám hắt tay tao hả?- Dì An gào lên giận dữ, trợn mắt nhìn Đình Nhã. Vừa rồi, do Đình Nhã đã hắt tay bà ta nên cô chưa bị bắn, viên đạn mới chỉ bắn vào tường.

Đình Nhã run rẩy ngồi lì lại, đôi mắt ngân ngấn nước, khuôn mặt xanh tái. Sợ! Thực sự là sợ! Con người dù có can đảm thế nào thì khi đứng trước ranh giới giữa sống và chết cũng sẽ dễ gục ngã thôi. Đình Nhã dù có can đảm, gan góc thế nào, cũng không thể không sợ hãi. Cô mím nhẹ môi, để cho dòng nước mắt chảy ra. Bộ dạng yếu đuối này, cô không hề muốn cho ai nhìn thấy, kể cả Gia bảo. Cô sợ anh sẽ lo cho cô, nhưng giờ cô đã không còn chút sức lực nào nữa rồi

Thấy bộ dạng run lên vì sợ của cô, dì An nhếch mép. Con ranh này cũng biết sợ sao? Chẳng phải vừa rồi nó can đảm lắm à? Dám cao giọng với bà. Càng nghĩ, bà càng căm ghét Đình Nhã hơn, bởi vì khuôn mặt cô quá giống Hải Yến- mẹ cô, và cũng là chị gái bà. Nếu không vì cô là con của Hải Yến, thì có lẽ bà đã rất thương cô. Năm xưa, Hải Yến đã đối xử với bà thế nào, bà nhớ chứ! Chị ta đã cướp đi người đàn ông bà yêu nhất, còn đối xử lạnh nhạt, vô tình với bà. Nhưng lời của Gia Bảo làm bà thoáng phân vân. Thực sự, Hàn Vũ Nam có hối hận sao? Thực sự ông ta đã giúp bà một cách âm thầm? Bà nghiêng rằng, cảm xúc vừa hận, vừa do dự đan xen, làm bà thoáng ngây người. Nước mắt cũng bất giác trào ra, xong bà đưa tay lên quệt nước mắt. Không được, bà phải quyết tâm thôi, không được để lung lay. Đình Nhã và Gia Bảo, hai đứa chúng nó không được phép bên nhau, chúng nó phải trả giá thay cho tội lỗi của cha mẹ.

- Con ranh, hôm nay tao quyết phải giết chết mày!- Dì An hét lên và lại chìa khẩu súng vào Đình Nhã, tay đã chuẩn bị bóp cò

- Không được!!!!- Gia Bảo sững sốt, anh dùng hết sức, lấy khuỷu tay đập vào bụng tên Killer rồi lao đến chỗ Đình Nhã

Đoàng!!!

Máu.....Một màu đỏ thẫm nhuộm cả mặt đất. Gia Bảo ngã xuống. Chiếc áo của anh dính đầy thứ màu đỏ chói mắt thật đáng sợ. Đình Nhã sững người, hai mắt mở to, cả người như đông cứng, mọi giác quan như tê liệt. Cái gì vậy? Cô.....cô đang nhìn thấy cái gì? Gia Bảo, và thứ màu đỏ đáng sợ đó....Anh nằm im bất động, khuôn mặt tái dần, hơi thở yếu ớt, mạng sống của anh giờ đây mong manh như sợi tóc, tưởng chừng như chỉ cần chạm vào là sẽ đứt. Mọi thứ trước mắt Đình Nhã bỗng nhập nhoè, mơ hồ. Hai mắt cô nhoè lệ, đôi vai run lên bần bật, tim đau thắt lại. Gia Bảo lại một lần nữa hy sinh vì cô...Anh lại vì cô mà đỡ đạn. Vì cô....vì cô.... Cô thật quá vô dụng, lần nào cũng khiến anh gặp nguy

- Không, Gia Bảooooo!!!!!!- Đình Nhã hét đi An ra, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, cô khó nhọc đi đến chỗ anh, hai chân bị trói làm cô rất khó di chuyển.

Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, khiến bụng Đình Nhã cồn cào, buồn nôn. Cô cắn chặt môi đến bật máu, nước mắt lăn lăn rơi, ngón tay run run chạm lên má anh. Gia Bảo, giờ trông anh yếu quá. Hơi thở càng lúc càng yếu dần, mồ hôi chảy dài trên mặt anh. Anh đang rất nguy cấp. Đình Nhã sợ hãi ngồi ngất ra. Làm sao, cô phải làm sao bây giờ? Tay chân thì bị trói, còn dì An lại ở đây, sao cô có thể giúp anh. Từng hơi thở của Gia Bảo như thúc giục cô, cô trở nên luống cuống và bối rối hơn. Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô đau quá, nhìn anh đau đớn như vậy, cô không chịu được. Thà rằng, cô là người bị bắn, còn tốt hơn

- Dì à, con xin dì, coi như là lời cầu xin cuối cùng của con, của cháu gái dì. Xin dì, hãy cứu Gia Bảo đi ạ. Con xin dì đấy!- Đình Nhã nức nở khóc, cô nói giọng van xin

- Không bao giờ! Chúng mày đều phải chết!- Dì An lạnh lùng từ chối, rồi chìa khẩu súng vào Đình Nhã

- Con xin dì mà.Chẳng lẽ những tình cảm của dì và con bao nhiêu năm qua không đủ để dì tha thứ sao? Cha mẹ con và cả cha của Gia Bảo, họ cũng đã đi xa, con xin dì, hãy dứt bỏ thù hận, để cứu Gia Bảo đi- Đình Nhã nói trong làn nước mắt, giọng cô thật tha thiết và nghẹn ngào

Dì An im lặng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thoáng xao động. Tha thứ? Bà nên tha thứ sao? Họ đã chà đạp lên tình cảm của bà, hại chết con của bà, đứa trẻ đáng thương chưa kịp chào đời đã phải lìa xa cuộc sống. Những tội lỗi ấy, bà nên tha thứ? Không, như vậy là quá oan uổng cho cái chết của con bà.

- Dì, coi như con cầu xin dì.- Đình Nhã ngược mặt lên nhìn dì An, đôi mắt đỏ hoe- Dì cứ giữ mãi hận thù, liệu con dì ở trên thiên đàng sẽ vui khi thấy dì như vậy ạ? Dì à, hãy để hận thù bay đi, vòng xoáy hận thù này nên chấm dứt tại đây

Dì An lại im lặng, rồi bà quay đi, giọng nói lạnh lùng:

- Nếu để tao gặp lại chúng mày một lần nữa, chúng mày sẽ không toàn mạng đâu!

Đình Nhã ngây người nhìn bóng dì An và tên Killer khuất dần, nước mắt lăn dài. Đây chính là người dì của cô, người cô yêu quý. Cô mỉm cười hạnh phúc, rồi cầm con dao ở cạnh ghế lên và cắt dây trói. Xong cô lấy điện thoại và gọi xe cấp cứu. Cô quay ra nhìn anh, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa. Gia Bảo, anh đã phải chịu đau quá nhiều, cô không thể để anh đau thêm nữa....

Gia Bảo ngả người ra ghế, ánh mắt mông lung nghĩ ngợi. Anh nhìn vào bức hình trên bàn. Là ảnh của một cô gái, với mái tóc đỏ hơi hoe vàng, cô đang nở nụ cười rạng rỡ, trông thật xinh đẹp. Gia Bảo mỉm cười chua xót, anh khẽ thở dài. Đã được hơn 2 tháng, kể từ khi chuyện đó xảy ra. Hôm ấy, anh bị trúng đạn và được Đình Nhã đưa vào viện. Di An cùng đồng bọn Killer đã đi tự thú. Nhưng cũng từ lúc đó, Đình Nhã biệt tích. Cô rời khỏi cuộc sống của anh, cứ như cô với anh không có quan hệ.

Gia Bảo tức giận đập tay vào thành ghế. Rốt cuộc, vì lý do gì chứ? Vì lý do gì mà cô rời bỏ anh? Anh đã gần như điên lên khi cô biến mất, ngày nào cũng tìm kiếm cô mà không thấy một chút tin tức gì

- Thưa cậu chủ, có tin tức rồi- Gia Bảo đang ngồi nghĩ ngợi thì có một tên áo đen xông vào, hét lớn

- Chuyện gì?- Gia Bảo cau mày

- Có người nói đã trông thấy cô Đình Nhã ở làng VC.- Tên áo đen thở hồng hộc và nói

- Sao?- Gia Bảo giật mình đứng phắt dậy. Đình Nhã, cô đã trở lại sao? Người con gái của anh.

- Mau chuẩn bị xe- Gia Bảo ra lệnh, lập tức, tên áo đen chạy đi ngay

Gia Bảo không giấu nổi nụ cười vui sướng, anh cầm bức hình cô lên. khẽ lẩm bầm

“Phải, nếu có thể chạy tiếp, em hãy mau chạy đi. Đừng để đến lúc tôi bắt được em, em sẽ không còn cơ hội rời xa tôi nữa đâu. Đình Nhã à, tôi tới đón em đây”

Trong một ngôi nhà nhỏ, ở ngoài vườn cây, có một cô gái đang chăm sóc những cây hoa. Cô cầm bình nước lên và tưới cây, khuôn mặt cô rạng rỡ. Trông cô thật giống một thiên thần. Những đoá hoa lung linh khoe sắc dưới ánh mặt trời, như tô đậm thêm sức sống và vẻ đẹp của cô gái. Làn gió nhẹ thổi qua, làm tóc cô bay bay.

- Nhã Nhã à, cháu đi ra thăm mộ hộ chú được không?- Một người đàn ông trung niên cười hiền nhìn cô gái

- Dạ- Cô gái vui vẻ gật đầu, xách túi bước đi

Từ đằng xa, một chiếc BMW sang trọng đang đỗ. Trên xe, một người đàn ông trẻ đang ngồi, chăm chú nhìn theo bóng cô gái, ánh mắt anh sâu thẳm, bí ẩn, anh nhếch môi

” Vợ của tôi thì vẫn mãi là của tôi. Ngốc, tôi tìm thấy em rồi”

.....

- Haizz, mệt quá- Đình Nhã thở hắt ra, cô phải phủi tay, và đặt bó hoa lên một ngôi mộ nào đó. Làn gió thổi tóc cô tung bay. Đình Nhã đưa mắt nhìn lên bầu trời. Đã hơn 2 tháng rồi. Hiện giờ anh thế nào? Liệu vết thương đã đỡ chưa? Anh còn nhớ đến cô không? Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu Đình Nhã. Thực sự, Đình Nhã rất muốn trở về nơi đó, nhưng cô không đủ can đảm. Cô rất sợ phải đối diện với anh, cô sợ lại gây ra thương tích cho anh. Một cô gái bình thường như cô, không xứng để ở bên cạnh anh, xung quanh anh còn bao nhiêu cô gái xinh đẹp khác, cô làm sao bằng một phần bọn họ. Đang suy nghĩ miên man bỗng Đình Nhã nghe có tiếng giày sau lưng:

Cộp!

Một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Đồ ngốc, không phải anh đã nói sao? Anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh đâu, vợ à!

Chữ “vợ” vang lên thật thân thương, như đánh mạnh vào tiềm thức Đình Nhã. Cô giật mình, vội quay mặt lại nhìn thì bắt gặp một ánh mắt ấm áp và nụ cười triu mến. Khoé mắt cô cay cay, cả người như đông cứng, cô ngây ra, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Đây, không phải là người hằng đêm cô mong nhớ sao? Đây, cũng không phải là người cô yêu thương hơn cả chính bản thân cô sao? Tim Đình Nhã đập mạnh, có cái gì thật ngọt ngào len vào tim cô. Sững sờ....Ngạc nhiên....Cô ghen ngào:

- Anh....Gia Bảo....sao anh.....?

Gia Bảo khẽ cười, anh bước đến gần cô hơn và ôm chầm lấy cô. Vòng tay ấm áp của anh làm cô không kiềm được nước mắt, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô lắc nhẹ đầu:

-Không Gia Bảo, em không xứng với anh đâu. Em luôn làm anh tổn thương, em chưa làm được điều gì tốt đẹp cho anh cả

- Đồ ngốc, gặp được em là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi. Anh không quan tâm gì hết, so với việc anh bị thương, thì việc em rời bỏ anh mới là kinh khủng nhất. Chúng ta về nhà thôi, vợ à.

Đình Nhã xúc động nhìn anh, cô cười hạnh phúc, nước mắt tuôn rơi, cô khẽ nói:

- Vâng!

Bên kia, một bông hoa lan tím đang hé nở. Cơn gió thổi nhẹ nhẹ, thật yên bình, cũng như niềm hạnh phúc của hai con người vừa được đông đầy. Tình yêu thật ngọt ngào. Trải qua bao đắng cay, sóng gió, cuối cùng, hạnh phúc vẫn là đây.

Đôi khi, con người ta phải chấp nhận một chút khó khăn, một chút thử thách để có được tình yêu, nhưng sau cơn mưa, trời sẽ lại nắng. Tình yêu mà, đâu thể nói bỏ là bỏ được. Chính tình yêu đã giúp ta trở nên nghị lực và dũng cảm hơn.

Tình yêu có thể là sự hy sinh và chờ đợi.

Tình yêu.....cũng có thể là niềm hạnh phúc khi được ở bên người ấy....

THE END

44. Chương Ngoại Truyện 1: Sinh Con

Vậy là từ khi đón Đình Nhã trở về, Gia Bảo lập tức lôi cô đi đòi kết hôn cho bằng được. Đình Nhã cũng không thể từ chối được nên đành đồng ý. Cả ngày bận thử váy cưới rồi thì chọn địa điểm làm Đình Nhã mệt nhoài, cô chỉ muốn leo lên giường ngủ luôn một giấc, nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ là Gia Bảo không chịu cho cô ngủ. Không hiểu sao anh lại nặng nề đòi cô.....sinh con cho anh.

- Gia Bảo, rốt cuộc anh có cho em ngủ không???- Không thể chịu nổi Gia Bảo làm phiền, Đình Nhã bật dậy hét lên

- Vợ à, chúng ta sinh em bé đi- Gia Bảo làm bộ dễ thương, chớp chớp hai mắt

Điệu bộ của anh làm Đình Nhã nổi da gà. Trời ơi, đây có phải là Hàn Gia Bảo- chủ tịch các công ty, nổi tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn, ngàn người khiếp sợ không đây? Nhảm rồi, thực tế thì anh chỉ là một “đứa trẻ” to xác, đúng hơn là đang giả vờ là đứa trẻ

- Trời ạ, em cần nghỉ ngơi, em mệt lắm. Có gì nói sau đi- Đình Nhã than vãn, định nằm xuống ngủ tiếp thì

- Vợ à, sinh con cho anh đi. Vợ- Gia Bảo nắm áo cô, giọng ngọt ngào năn nỉ

Đình Nhã nghiêng răng, bẻ tay răng rắc. Hình như lâu chưa ăn đòn của cô nên anh bắt đầu được thể lần tới thì phải. Cô mỉm cười “địu dàng” nhìn anh, đột nhiên giọng tay....

Bộp!

Tay cô bị anh giữ lại. Anh cười ranh ma và đè cô xuống, ánh mắt bỗng trở nên gian tà:

- Vợ à, sức em sao thắng nổi anh? Chúng ta cùng sinh em bé nha

Mặt Đình Nhã đỏ ửng lên vì tức giận và ngại ngùng. Cô vùng vẫy, cố gắng hất tay anh ra mà không được. Sức của một cô gái sao thắng nổi một người đàn ông chứ? Cô nghiêng răng trêu trạo, ánh mắt toé lửa, nhìn anh như muốn “ăn tươi nuốt sống”, cô cố gắng nói giọng bình tĩnh:

- Gia Bảo, bỏ em ra mau! Em muốn ngủ!

Gia Bảo nhếch môi, cười gian xảo, những ngón tay lướt nhẹ trên da cô khiến cô bất giác rùng mình, anh nheo mắt ẩn ý:

- Trước khi ngủ vận động một chút sẽ tốt hơn đấy chứ?

- Anh!!!!

Đình Nhã chỉ biết trừng mắt tức giận, rồi sau đó trong phòng diễn ra một cảnh xuân sắc thật ngại ngùng

- Hừ....

Đình Nhã mím môi, tức giận ngồi vào bàn. Cô nâng cốc cà phê lên và chậm rãi nhấp từng ngụm. Khấp người cô in đầy những dấu hôn chói mắt, thành tích của Gia Bảo để lại tối qua. Càng nghĩ Đình Nhã càng thấy tức giận hơn, mắt bao công phản kháng, cuối cùng lại để anh “chén sạch”. Cô hậm hực cầm tờ báo lên và đọc. Nhưng cô đang đọc báo thì có một vòng tay ấm áp ôm cô từ phía sau. Không cần nhìn cô cũng biết ai đang ôm cô. Giọng nói dịu dàng vang lên:

- Vợ à, em dậy sớm vậy?

Đình Nhã vẫn chưa hết giận nên cô bực bội hất tay anh ra, rồi lạnh nhạt không thèm trả lời anh mà tiếp tục uống nốt cốc cà phê. Gia Bảo hơi nhúm mày, anh ngạc nhiên nhìn cô:

- Vợ, em sao vậy?

- Anh làm gì anh tự biết. Là anh hại em, hôm qua đã mệt chết mà anh còn “hành hạ” em suốt đêm nữa- Đình Nhã phồng má giận dữ nhìn anh

Bộ dạng trẻ con và giọng nói trách móc của cô làm anh phì cười. Anh ghé sát lại gần cô, cất giọng trêu chọc:

- Hay chúng ta làm lại lần nữa nhé? Lần này anh để em “hành hạ” anh, anh sẽ tuyệt đối nghe theo

- Anh.....Vô sỉ!- Đình Nhã đỏ mặt hết

- Có cần anh chứng minh cho em thấy anh vô sỉ thế nào không?- Gia Bảo nhếch môi, mắt nhìn cô chăm chăm

- Anh....Không cần!- Đình Nhã quay mặt đi

- Vợ à, chúng ta sinh em bé đi- Gia Bảo thay đổi thái độ, anh chớp mắt nhìn cô

Đình Nhã xem tí nữa là té ghế. Cô tròn tròn mắt nhìn anh. Không phải chứ? lại là chuyện này sao? Hôm qua cô tưởng anh chỉ nói đùa, chẳng lẽ anh thật sự nghiêm túc?

- Gia Bảo, chuyện này tính sau đi, được không?- Đình Nhã thở dài, cô nhẹ nhàng nói. Thực sự thì hiện giờ cô chưa muốn sinh con, cô muốn đi làm việc trước

- Nhưng....anh muốn có con. Vợ à- Gia Bảo giả bộ làm nũng

- Không được mà!- Đình Nhã lắc đầu, rồi quay người đi lên phòng

Gia Bảo nhìn theo cô, ánh mắt xen lẫn thất vọng và đau khổ

Tối hôm đó, Gia Bảo không về nhà. Điện thoại của anh Đình Nhã cũng không thể gọi được nên cô rất lo lắng. Cô đứng ngồi không yên, cứ nhìn lên đồng hồ liên tục, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài cửa. Gia Bảo....anh có thể đi đâu được chứ? Tại sao muộn thế này rồi mà anh chưa về nhà? Càng nghĩ Đình Nhã càng thấy lo lắng, hai tay cô cầm chặt điện thoại, hy vọng anh sẽ gọi cho cô để nói lý do nhưng không, không có một cuộc điện thoại nào. Mắt Đình Nhã đỏ hoe, có phải....anh giận cô vì chuyện hồi sáng nên anh bỏ đi không? Cô mím môi, cố ngăn không cho giọt nước mắt trào ra. Không, cô không được yếu đuối như vậy. Cô phải tin anh, nhất định, anh sẽ về thôi. Bỗng...

Reeeng!

Chuông điện thoại của Đình Nhã reo lên, cô bắt máy

- Alo?

” Cô Đình Nhã, tôi là Song Huân đây”- Một giọng nói vang lên

Đình Nhã khẽ thở dài. Thật thất vọng, cô cứ nghĩ là anh gọi cho cô, không ngờ lại là Song Huân

- Vâng, có chuyện gì không?- Đình Nhã nói một cách gượng gạo

“Là thế này ạ. Hiện giờ chủ tịch đang say, chủ tịch uống rượu ở quán bar Merly suốt tối rồi. Làm phiền cô đến đón chủ tịch giùm tôi”

- Sao cơ?- Đình Nhã giật mình hét. Gia Bảo uống rượu? Bị say? Chuyện này là sao chứ? Đình Nhã nghĩ ngợi, và đứng dậy đi ra cửa. Không, trước hết cô phải tới đón anh đã

- Vậy anh chờ tôi một chút- Đình Nhã cúp máy và nhờ người tài xế chuẩn bị xe. Dù thế nào, cô cũng phải tới đón anh

- Cô Đình Nhã, may quá, cô đã đến. Chủ tịch ở trong này ạ- Vừa thấy Đình Nhã, Song Huân đã kéo tay cô vào một căn phòng sang trọng.

Đình Nhã bước vào thì thấy Gia Bảo đang nằm ngủ một cách “vô tư” trên giường. Cô thở dài chán nản. Ôi trời, thế này thì còn đâu hình tượng một Hàn Gia Bảo lạnh lùng nữa? Thật mất mặt quá đi. Song Huân biết ý nên lui ra ngoài trước, trong phòng chỉ còn cô với Gia Bảo. Cô đi đến bên giường và ngồi xuống. Lúc ngủ, trông anh thật hiền lành. Chiếc mũi cao thẳng, hàng lông mày rậm quăn rũ, khuôn mặt góc cạnh nam tính. Vài sợi tóc rủ xuống trán anh. Nhìn anh, Đình Nhã tức giận vô cùng. Đáng ghét, dám lén cô đi uống rượu, còn gây phiền phức cho cô như vậy. Cô khẽ lay người anh:

- Gia Bảo! Gia Bảo!

Gia Bảo hé mắt, anh lảo đảo ngồi dậy, nhìn cô. Bất chợt anh cất tiếng cười lớn:

- Ai đây? Không phải là Đình Nhã sao? Ha ha, em tới đây làm gì chứ? Em lại định từ chối anh sao? Đình Nhã....

Nước mắt lăn dài trên má Gia Bảo. Đình Nhã sững người, cô bối rối nhìn anh. Cảm giác xót xa dâng lên trong lòng cô, Gia Bảo, đang khóc, vì cô...

- Đình Nhã, anh thật sự...thật sự rất yêu em. Tại sao em không thể sinh con cho anh vậy? Tại....sao....- Gia Bảo lẩm bẩm rồi ngã vào người Đình Nhã, anh ngủ say sưa

Đình Nhã im lặng. Dù có giận anh đi uống rượu nhưng hơn hết, tất cả là lỗi của cô. Chính cô đã khiến anh thành ra như thế. Đình Nhã đỡ anh ra xe, trong lòng cô không khỏi buồn bã. Cô nhìn ra bên ngoài, ánh mắt suy nghĩ xa xăm....

Hôm sau...

- Ủm...- Gia Bảo mở mắt tỉnh dậy. Đầu óc đau như búa bổ, nhức kinh khủng. Cả người mỏi nhừ, khó cử động vô cùng. Anh mệt mỏi ngồi dậy, mắt mơ màng nhìn xung quanh. Sau khi định thần, anh há hốc miệng sững sốt, vì nơi anh đang ở là nhà anh. Tại sao lại vậy? Rõ ràng đêm qua, anh ở quán bar mà. Gia Bảo từ từ nhớ lại mọi chuyện. Hình như hôm qua lúc say, anh có thấy Đình Nhã, anh đã khóc trước mặt cô, và rồi....và rồi...anh lăn ra ngủ. Gia Bảo ôm đầu chán nản. Tiêu rồi, nhất định....nhất định phen này Đình Nhã sẽ giết anh. Gia Bảo thầm trách sự ngu ngốc của mình, anh cũng thầm rửa kẻ nào đã nói cho cô chỗ anh đang ở. Anh mà biết là kẻ nào thì kẻ đó sẽ chết với anh

- Tỉnh rồi hả?- Đình Nhã bước vào, nở nụ cười “dịu dàng” nhưng với anh, đây là dấu hiệu chứng tỏ anh sắp phải đi gặp ông bà tổ tiên

- Đình....Đình Nhã, anh xin lỗi...tối qua...- Gia Bảo ấp úng, anh nuốt nước bọt, căng thẳng nhìn cô

Đình Nhã im lặng không nói, cô bước đến bên anh, nhẹ giọng:

- Gia Bảo, em sẽ không hối lý do, vì em biết là lỗi do em. Thực ra, em không muốn sinh con, vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh. Bản thân em đã được anh nuôi không công rồi, giờ em mà sinh thêm con, thì gánh nặng của anh sẽ tăng lên. Em không muốn anh phải chịu vất vả vì em đâu

Gia Bảo nhìn người nhìn cô. Thì ra, là cô lo cho anh, nên cô mới vậy. Thì ra, không phải là cô đã hết yêu anh. Gia Bảo ôm chầm lấy cô, giọng anh trầm ấm:

- Đồ ngốc, sao lại là gánh nặng chứ ? Em nghĩ anh là ai? Chẳng lẽ anh không đủ sức nuôi em và con chúng ta à? Đừng lo cho anh.

- Ừm, em xin lỗi, Gia Bảo- Đình Nhã siết chặt lấy anh, nước mắt lăn dài. Gia Bảo, thật quá tốt, anh luôn hy sinh hết cả vì cô

- Thế nên....chúng ta tiếp tục làm chuyện “gì đó” để có thêm em bé nhé vợ- Gia Bảo cười gian, rồi dè cô xuống

- Anh!!!!

Tiếng kêu của Đình Nhã bị chìm khuất đi. Trong phòng lại tràn ngập một cảnh xuân sắc. Xem ra, hành trình để có em bé của hai người này còn rất dài đây

45. Chương Ngoại Truyện 2: Khi Tác Giả Bị Ném Đá

Các tác giả truyện vốn rất yêu quý những nhân vật mà mình xây dựng ở trong truyện. Nhưng sẽ thế nào khi tác giả bị chính các nhân vật mình yêu quý “ném đá” nhỉ? Các bạn thử tìm hiểu xem nhé

* First: Tên truyện

Cái tên truyện “Đằng sau thiên thần là một ác quỷ” nghe hơi đặc biệt và dài, bởi nó muốn nói đến nam chính của chúng ta- Hàn Gia Bảo. Nhưng chính vì cái tên truyện như vậy mà anh nam chính- Gia Bảo- đã có chút điều bất mãn. Một hôm, khi tác giả đang ngồi nghe nhạc rất vui vẻ thì anh Gia Bảo của chúng ta đã dẫn theo vợ của anh- chị Đình Nhã đến để hỏi tội tác giả . Với bộ mặt hầm hầm sát khí, anh đập bàn, quát lớn:

- Tác giả, sao bà dám đặt tên truyện là “Đằng sau thiên thần là một ác quỷ” hả?

Tác giả đang ngỡ ngàng chưa hiểu gì thì Gia Bảo lại tiếp tục quát:

- Bà có biết ác quỷ là gì, thiên thần là gì không hả?

Tác giả đang yên lành bỗng bị Gia Bảo mắng nên rất tức giận, trừng mắt nhìn Gia Bảo. Hai bên mặt đối mặt , mắt hình viên đạn nhìn nhau toé lửa. Sát khí ngùn ngụt dâng cao. Chỉ tội cho Đình Nhã, đứng bên cạnh, mồ hôi chảy ròng ròng, mặt méo xệch không biết nói gì, chỉ biết đứng núp sau lưng Gia Bảo

Tác giả (tức tối quát lại): Tôi là tác giả, tôi thích đặt tên truyện thế nào là quyền của tôi. Mắc mớ gì cậu lên tiếng hả? Liên quan đến cậu à?

Gia Bảo (trừng mắt) : Liên quan đến tôi thì tôi lên tiếng. Bà có hiểu thế nào là thiên thần, thế nào là ác quỷ không?

Tác giả (hất mặt): Tất nhiên là tôi phải biết rồi, cậu tưởng tôi là con nít lên ba, lên bốn tuổi chắc. Thiên thần là hàm ý chỉ những con người tốt đẹp, tâm hồn thánh thiện và trong sáng, còn ác quỷ mang hàm ý chỉ những con người xấu xa, tâm hồn đen tối, suốt ngày toan tính chuyện độc ác

Gia Bảo (nhếch mép cười lạnh rồi gần giọng đe dọa): Vậy tại sao bà dám đặt tên truyện như vậy hả? Tôi giống ác quỷ chỗ nào? Cái gì mà “đằng sau thiên thần là một ác quỷ” chứ?

Tác giả (con nai vàng ngơ ngác) : Hả? Tức là sao vậy?

Gia Bảo (cất giọng đầy kiêu ngạo): Tôi đường đường là chủ tịch rất nhiều công ty có tầm cỡ thế giới, lại còn đẹp trai, tốt bụng, bao nhiêu người con gái phải chết mê chết mệt. Tôi giống ác quỷ chỗ nào hả? Đáng

lẽ phải đặt tên truyện là " Thiên thần mang tên Gia Bảo" chứ. Tôi là thiên thần thì còn nghe được, làm gì có chuyện tôi là ác quỷ?

Tác giả (buồn nôn, cạn lời không nói được câu nào, quay sang Đình Nhã, thở dài) : Cẩn thận đấy, chồng cô bị mắc bệnh hoang tưởng rồi. Chắc, không hiểu sao bệnh lại nặng thế. Lúc tôi viết tôi đâu có cho cậu ta nhưng tính cách ấy, có lẽ sướng quá hoá dở rồi. Tội nghiệp quá!

Đình Nhã (cười ngai ngùng, le lưỡi) : Cái này, tôi chịu nha. Mà sao tác giả lại nói những lời dễ gây tổn thương vậy?

Gia Bảo (tức giận rút súng ra chĩa vào tác giả, gầm lên): Bà tác giả kia, dám nói xấu tôi với vợ tôi hả? Coi chừng tôi gọi người đốt nhà bà thành tro, để bà khỏi viết truyện tiếp đây

Tác giả (vênh mặt, cười lớn) : Ha ha, giỏi thì đốt thử xem. Cậu mà dám đốt nhà tôi, tôi sẽ viết truyện cho Đình Nhã đi yêu người khác đấy. Ở đây ai mới là người có quyền hả? Tôi có thể thay đổi số phận cậu và Đình Nhã ngay lập tức, cậu tưởng tôi sợ cậu à?

Gia Bảo (mắt chữ O, mồm chữ A, chỉ biết hậm hực cầm tay Đình Nhã đi về)

Tác giả(cười đắc thắng, lại tiếp tục nằm nghe nhạc)

* Secondly: Nhân vật chính- Nhân vật phụ

Trong một câu chuyện, thì thường nhân vật phụ sẽ chỉ được xuất hiện rất ít, có khi chỉ được miêu tả lướt qua, còn nhân vật chính lại được xuất hiện nhiều hơn . Cũng chính vì điều này mà tác giả lại bị các nhân vật phụ bao gồm: dì An, Song Huân, Killer đến tận nhà hỏi tội

Tác giả (ngây thơ): Máy người đến tìm tôi có chuyện gì? Có phải định tặng quà mừng cho tôi đã viết truyện xong không?

Dì An (quát lên): Quà mừng cái gì? Tôi đến hỏi tội bà. Sao bà dám cho tôi xuất hiện có vài lần trong truyện, hơn nữa, tại sao tôi phải có số phận bi đát thế hả? Bà ghét tôi nên cố ý đúng không? Chưa kể tôi còn là một người dị đoan ác, mang vai trò là nhân vật phản diện trong mắt độc giả nữa

Song Huân (trừng mắt) : Cả tôi nữa, đường đường là người đàn ông "đẹp trai", trung thành với chủ nhân , vậy mà tôi bị mất hết hình tượng, chỉ được xuất hiện ba- bốn lần trong truyện , hơn nữa, lại còn bị độc giả lãng quên? Giờ hỏi lại độc giả, chắc chẳng ai biết Song Huân là ai đâu nhỉ?

Killer (rút súng): bà kia, mau chỉnh sửa lại truyện, không bà sẽ ăn đạn đấy. Tôi vốn là một sát thủ tài giỏi, tại sao số lần xuất hiện của tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay hả?

Tác giả (chảy mồ hôi, cười gượng): Đâu....đâu có....chỉ vì mấy người là nhân vật phụ mà...cho...cho nên.....

Dì An, Song Huân, Killer (đồng thanh hét): Mau sửa lại đi, cho chúng tôi thành vai chính, nhanh lên! Không bà sẽ biết hậu quả

Tác giả (nhịn không nổi quát lại): Này, đừng có được thể nên lấn tới nhé! Tôi là tác giả, thích phân vai chính phụ thế nào là quyền của tôi. Mấy người có muốn bị tôi xoá khỏi truyện không hả?

Ba người kia (ầm ỨC "ngậm đắng nuốt cay" ra về, không dám nói câu nào)

Thirdly: Quyền sống

Mỗi con người, ai cũng có quyền được sống, được tồn tại, ngay cả các nhân vật trong truyện cũng vậy. Chính vì điều này mà anh nam phụ- Vương Thiên Huy đã dẫn vợ chưa cưới- chị Đoá Nhi đến "trò chuyện thân mật", "giao lưu" với tác giả

Thiên Huy (cầm khẩu súng lên): Trả lời mau trước khi tôi tiến bà xuống âm phủ đi du lịch. Tại sao bà dám để cho tôi và Đoá Nhi chết hả?

Tác giả(bối rối, sợ hãi): À...Ồ.....trước hết. cậu bỏ khẩu súng xuống được không? Chúng ta từ từ nói chuyện....n...nhé....?

Thiên Huy(dí sát súng vào trán tác giả) : Đừng nhiều lời, mau nói đi. Tại sao bà dám để tôi và Đoá Nhi chết? Mỗi con người đều có quyền sống, đúng không? Vậy tại sao tôi với Đoá Nhi lại phải chết?

Đoá Nhi (cười dịu dàng với Thiên Huy): Anh Huy à, bình tĩnh đi, tác giả sợ đấy. Anh cứ từ từ hỏi chuyện tác giả cũng được mà

Tác giả (nhìn Đoá Nhi với ánh mắt biết ơn, rồi quay sang Thiên Huy, ấp úng): À.....việc.....việc này.....do cậu là nhân vật phản diện, còn Đoá Nhi là do tình thế bắt buộc thôi...ha ha.....

Thiên Huy (lừ mắt) : Còn dám cười? Bà để chúng tôi chịu khổ như vậy, giờ tính sao?

Tác giả (cười trừ): Ha ha ha. cái này.....để tác phẩm sau của tôi tôi sẽ bù đắp cho hai người được không? Hai người sẽ là vai chính, sẽ không phải chết . Giờ xin cậu bỏ súng xuống

Thiên Huy (nói như gầm) : Đừng mơ, tôi nhất định phải cho bà ném đòn. Giờ bà thích làm sao? Ăn đạn hay sửa lại truyện?

Tác giả (vùng lên phản kháng) : Giờ cậu thích làm sao? Thích tôi cho Đoá Nhi yêu người khác hay thích tôi cho Đoá Nhi yêu cậu nhưng cậu phải rời khỏi đây hả?

Thiên Huy (lườm tác giả, rồi “ngậm ngùi” đưa Đoá Nhi về)

Finally: Tác giả phải trả giá

Không hỏi tội được tác giả nên các nhân vật rất bức tức và bất mãn. Họ họp nhau, quyết định hợp tác để cho tác giả một bài học nên thân. Thiên Huy và Gia Bảo dù có ghét nhau đi chăng nữa thì cũng phải bắt tay làm hoà, còn dì An và Đình Nhã cũng làm lành, hai dì cháu lại thân thiết như xưa, Song Huân, Killer và Đoá Nhi thì đồng ý bắt tay với nhau. Thế là vào một buổi tối, khi tác giả đang ngủ say sưa không biết gì cả , họ lén lút đi vào phòng và.....Gia Bảo, Thiên Huy, Killer, Song Huân, dì An lao vào đánh tác giả một trận nhớ đời. Đình Nhã và Đoá Nhi thản nhiên ngồi xem tác giả bị đòn, vừa xem vừa ôm bụng cười nắc nẻ

Tác giả (giơ tay kêu cứu Đình Nhã và Đoá Nhi): hai người, mau cứu tôi. Họ sắp giết chết tôi rồi! Tôi là phận nữ nhi mà, sao lại đối xử tàn ác với con gái thế chứ?

Đình Nhã, Đoá Nhi (nhún vai) : Sao chúng tôi biết được? Xin lỗi tác giả nha nhưng chúng tôi không muốn phản lại họ. Tất cả là do tác giả mà

Tác giả (nước mắt ròng ròng, chỉ biết kêu trời kêu đất): Ôi các nhân vật tôi hằng yêu quý! Đúng là “nuôi ong tay áo” mà. Hu hu....

Kết quả là sau đó, tác giả phải nhập viện, còn các nhân vật thì rất hả hê sung sướng khi cho được tác giả một bài học

46. Chương Ngoại Truyện 3: Cuộc Chiến Gia Đình

Cuối cùng, ước nguyện của Gia Bảo cũng được đáp ứng. Một năm sau, Đình Nhã sinh cho anh một đứa con trai. Đứa bé vô cùng kháu khỉnh, Gia Bảo hết sức cưng chiều nó, và đặt tên cho nó là Hàn Gia Vũ. Gia Vũ còn nhỏ đã quậy, càng lớn càng quậy hơn, khiến Đình Nhã nhiều phen đau đầu, kết quả là một cuộc nội chiến trong gia đình đã xảy ra. Diễn hình một chuyện gần đây nhất là năm Gia Vũ lên 4 tuổi

- Hàn Gia Vũ!!!!

Trong căn biệt thự rộng lớn,sang trọng, nơi mà có quang cảnh bình yên, nắng nhẹ và gió thổi mơn man, chim muông đang hót líu lo, bỗng vang lên tiếng hét chói tai. Kế tiếp, một bóng dáng nhỏ bé chạy vụt ra từ biệt thự, nhanh như một chú sóc. Hoá ra đó là một bé trai, tầm 4-5 tuổi, làn da trắng mịn, mái tóc nâu hạt dẻ, trông vô cùng dễ thương, cậu bé đang chạy hối hả. Sau cậu là một cô gái rất trẻ, tầm 21-22 tuổi, đáng người thanh mảnh, cao ráo, mái tóc vàng nâu, khuôn mặt thanh tú, đuổi theo cậu. Hai người cứ tiếp tục trò rượt đuổi, người ngoài sẽ nghĩ đó chỉ là hai chị em đùa nhau, nhưng đó chưa phải điều đáng nói, nếu như cậu bé không quay lại và hét lên:

- Mẹ à, mẹ chậm quá đấy! Con không hiểu sao ba lại yêu mẹ nhỉ, chậm chạp quá đi mẹ Đình Nhã.

Đình Nhã mím môi, khuôn mặt sầm lại. Thằng nhóc này, càng lớn càng hỗn láo, chắc chắn là do Gia Bảo quá cưng chiều nó đây. Nghĩ lại lời nó nói càng khiến cô bức mình hơn, có ai lại nói mẹ mình như thế không. Bản thân cô là mẹ nó mà còn không thể dạy dỗ nó, thì còn ai dạy được nó. Không được, cô phải cho nó một bài học nhớ đời. Sự quyết tâm, nghĩ sao làm vậy khiến Đình Nhã tăng tốc, đuổi theo cậu bé nhanh hơn. Mấy giọt mồ hôi lăn trên má, cô tức giận quát:

- Hàn Gia Vũ! Con đứng lại cho mẹ mau! Đừng để mẹ phải nặng tay.

Gia Vũ quay ra, lẻ lười như trêu tức Đình Nhã, rồi cậu bé lại tiếp tục chạy, cất giọng cười to:

- Mẹ à, con nghĩ dạo này mẹ béo lên rồi đó. Chắc chắn ba sẽ sớm chán mẹ thôi, mẹ nên giảm cân đi. Mẹ chạy chậm quá!

- Con....- Đình Nhã tức nghẹn họng không nói được câu gì, như đúng lúc ấy, ông trời lại đột nhiên thương xót cô...

Rầm!

Vì chạy nhanh, không để ý dưới chân nên Gia Vũ vấp phải hòn đá, ngã xuống. Đình Nhã giật mình, cô vội chạy lại, đỡ con lên, và nói bằng giọng trách móc:

- Đau chưa? Ai bảo con không nghe lời mẹ. Theo mẹ vào phòng mau!

Mặt Gia Vũ méo xệch, mắt cậu bé ngấn ngấn nước. rồi bất ngờ, cậu bé òa lên khóc. Đình Nhã bối rối không biết làm gì, cô lúng túng nói:

- Đây, mẹ đã làm gì con đâu hả?

- Không biết, mẹ ý lớn bắt nạt con nít. Oa oa, không biết

Gia Vũ lắc đầu quầy quậy và càng khóc to hơn. Bỗng cánh cổng mở ra, một chiếc BMW sang trọng tiến vào sân. Từ trên xe, một chàng trai trẻ, tầm 24- 25 tuổi, dáng cao ráo, khuôn mặt góc cạnh nam tính, mái tóc đen khê bay, bước xuống. Thấy cậu bé Gia Vũ đang khóc, chàng trai cau mày, anh nhìn về phía Đình Nhã, hỏi:

- Sao vậy Đình Nhã?

- Ba, ba xem, mẹ ăn hiếp con nít. Mẹ bắt nạt con kìa- Vừa nghe giọng của anh , Gia Vũ đã nhào đến bên anh, giở giọng làm nũng, khuôn mặt cậu bé đầm đìa nước mắt, nhìn đáng thương vô cùng.

Khuôn mặt chàng trai sa sầm, anh thở dài, nhìn Đình Nhã đầy chán nản. Đình Nhã không có gì là sợ hãi, cô bình thản nhìn lại anh, xong lườm cậu bé Gia Vũ. Gia Vũ không chịu thua, cậu bé núp sau lưng chàng trai, lẻ lười trêu chọc Đình Nhã. Đình Nhã nghiêng răng, tay siết chặt lại, tức tối nhìn đứa con mà mình mang nặng đẻ đau đang hỗn láo. Thấy không khí có vẻ căng thẳng, sát khí bao trùm, chàng trai nuốt nước bọt, và nhẹ giọng nói với Đình Nhã:

- Đình Nhã, em không thể để nhà chúng ta yên một ngày à? Ngày nào em với Gia Vũ cũng chỉ chọi nhau

Đang yên lại bị nói oan, Đình Nhã bất mãn nhìn anh, cô bước tới chỗ anh, chống hông hét:

- Em không biết! Gia Bảo, anh đi mà dạy dỗ con anh, dạy nó đừng hỗn láo với em nữa. Nó đem túi xách của em ra tô vẽ bậy bạ đấy, xong em mắng nó còn chối tội nữa

Gia Bảo quay sang nhìn Gia Vũ, anh khê cau mày, nghiêm giọng:

- Gia Vũ, mẹ con nói có thật không?

- Cái này....- Gia Vũ cúi mặt, nhưng vẫn cố cãi- Chẳng qua là con lỡ tay. Mỗi một cái túi xách thôi, con lại chỉ là con nít, mẹ nhớ nhấn tâm trách tội con à?

Đình Nhã bẻ tay răng rắc, lửa giận bùng lên. Không được, hôm nay cô mà không cho thằng bé này một bài học thì cái nhà này sẽ không yên được. Cô trừng mắt, định xông đến chỗ Gia Vũ nhưng bị Gia Bảo ngăn lại. Anh cười gượng gạo:

- Đình Nhã, anh sẽ mua cho em một cái túi xách mới. Em tha lỗi cho nó đi

- Không được!- Đình Nhã hét lên- Anh mà không nghiêm với nó, em sẽ bỏ anh đi lấy chồng khác đó! Tất cả đều do anh chiều nó, nên nó mới hỗn với em như vậy

Gia Bảo há hốc miệng nhìn cô. Ôi trời, dọa chuyện gì không dọa, lại lấy chuyện này ra dọa. Đứng giữa hai bên, một là vợ, hai là con, Gia Bảo chỉ biết ôm đầu kêu trời. Bắt anh chọn một bên sao, khó thật. Chẳng lẽ cô với thằng nhóc Gia Vũ không thể hoà thuận một ngày à? Anh chán nản nhìn cô xong lại nhìn Gia Vũ. Cả ngày đi làm về mệt lại phải chứng kiến chuyện này, thử hỏi có ai muốn chứ? Anh cố giữ bình tĩnh, hạ giọng nói với Gia Vũ:

- Con...con trai à, coi như vì ba, con mau xin lỗi mẹ con đi, không mẹ con sẽ bỏ chúng ta đi lấy chồng đấy.

Đình Nhã thấy Gia Bảo về phe mình nên mỉm cười đắc ý, hất mặt nhìn Gia Vũ. Gia Vũ dăm chiêu suy nghĩ, cậu bé nhăn mặt, rồi bất ngờ, chạy thẳng lên phòng, vừa đi vừa khóc lóc:

- Oa, ba mẹ không thương con. Ngay cả ba cũng về phe mẹ, con ghét ba!

Đình Nhã và Gia Bảo nhìn theo Gia Vũ, không nén nổi buồn cười. Thằng nhóc này, đúng là còn con nít.

Nhưng Gia Vũ cũng không hẳn là thua cuộc, cậu bé đã âm thầm lên một kế hoạch bí ẩn để trả đũa Đình Nhã và Gia Bảo

Chiều hôm đó, Đình Nhã lên phòng Gia Vũ. Cô định làm hoà với con, bởi là người lớn mà cô lại giận nó thì trẻ con quá. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên là khi cô gõ cửa, thì không có ai ở trong phòng. Đình Nhã nhíu mi, cô cất tiếng gọi Gia Vũ ba bốn lần, mà không có ai trả lời. Cô bắt đầu lo lắng, đi khắp cả căn nhà tìm con, mà mãi không thấy. Tim cô đập thình thịch, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng cô. Gia Vũ, không phải nó xảy ra chuyện chứ? Tại sao nó không có trong phòng? Càng nghĩ Đình Nhã càng lo sợ hơn, cô thậm chí trách mình đã làm cho con phải buồn. Mắt Đình Nhã đỏ hoe, cô lão đảo ngồi xuống ghế, tay run run cầm điện thoại lên và bấm số

“Alo? ”- Một giọng nói trầm ấm vang lên ở trong máy

- Gia Bảo à, con...con không có ở nhà. Em tìm mãi mà không thấy nó....- Giọng Đình Nhã nghẹn ngào, cô dường như không giữ nổi bình tĩnh, oà lên khóc

” Đình Nhã, cứ bình tĩnh, anh sẽ về ngay”- Dứt lời, điện thoại bị ngắt

Đình Nhã ngồi ngây ra, tay vẫn run rẩy nắm chặt điện thoại. Nếu.....nếu Gia Vũ có chuyện gì, cô sẽ không tha thứ cho chính mình

.....

Một lúc sau, Gia Bảo về nhà. Anh nhanh chóng bật camera lắp ở nhà lên, và gọi cô tới xem. Anh và cô không khỏi ngạc nhiên khi hiện lên trong camera là Gia Vũ, cậu bé đang lén lút ngó trước ngó sau, chờ không có ai, cậu bé bèn bỏ ra ngoài. Gia Vũ đã bỏ nhà ra đi (nghe oai quá ==”). Đình Nhã ngồi sụp xuống, cô bật khóc. Làm sao bây giờ? Gia Vũ nhỏ như vậy, nó có thể đi đâu được. Nỗi sợ hãi càng tăng, làm tim Đình Nhã như ngừng đập, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều

- Đình Nhã, đừng quá lo lắng, anh đã cử người rồi, họ sẽ tìm lại con cho chúng ta- Gia Bảo ôm lấy cô, giọng nói nhẹ nhàng. Trông anh bình tĩnh vậy thôi, chứ thực ra anh cũng lo lắng cho Gia Vũ vô cùng

- Gia....Gia Bảo à, nếu.....nếu con có mệnh hệ gì....- Đình Nhã nức nở

- Đừng nói vậy, con sẽ không sao- Gia Bảo mỉm cười ấm áp, anh vuốt nhẹ tóc cô

Bống....

Reng!

Điện thoại của Gia Bảo reo lên. Anh và cô giật mình, nhanh như chớp, cô vội cầm máy lên:

- Vâng, ai đấy ạ?

” Cô Đình Nhã, tôi là Song Huân đây ạ . Đã tìm được tiểu thiếu gia . Cậu ấy đang ở đồn cảnh sát YC”- Song Huân chậm rãi nói

Đình Nhã ngây người. Cô thở phào nhẹ nhõm, nước mắt không ngừng tuôn rơi. May quá, Gia Vũ vẫn bình yên, thật là may... Cô vội vã đứng dậy, khoác áo và quay sang Gia Bảo, nói anh chở cô đi ngay lập tức. Hiện giờ, cô rất nhớ con, và cô cần gặp lại con

.....

Thương nhiều quá, tất nhiên cũng phải thất vọng nhiều.

Trái với sự lo lắng của Đình Nhã, khi cô đến nơi, thì thấy Gia Vũ đang thản nhiên ngồi ăn bánh ở ghế. Hơn nữa, cậu bé còn giả bộ rơi vào giọt nước mắt, méo máo kể khổ:

- Hức, mẹ con hung dữ, đuổi con ra khỏi nhà. May còn có các chú cảnh sát tốt bụng, con xin cảm ơn các chú.

Bộ dạng ngây thơ của Gia Vũ đã lừa được khá nhiều người. Mấy người xung quanh nghe vậy thì chép miệng, nhìn Gia Vũ thương cảm, có người còn lẩm bẩm, trách Đình Nhã quá độc ác. Đình Nhã cứng họng, khoé miệng cô giật giật, mặt tối sầm. Chúa ơi, cô đang nghe cái điều gì thế này? Thằng nhóc này, không những đã làm cô lo, lại còn kể xấu cô với mọi người. Từ nay, cô còn biết phải giấu mặt vào đâu nữa. Cô nghiêng rằng trèo trẹo, gần từng chữ:

- HÀN-GIA-VŨ!

Nghe giọng cô, Gia Vũ quay lại. Mặt cậu bé bỗng tái đi, nhưng rất nhanh, Gia Vũ khóc rống lên, và chạy khỏi ghế, đến núp sau lưng một người cảnh sát. Cậu bé sợ sệt nhìn cô, giả vờ khóc:

- oa, mọi người xem kìa, đó là mẹ con. Mẹ con định đánh con đó

Mấy người xung quanh liếc Đình Nhã hằm học, và xì xào gì đó. Đình Nhã đơ người, nhìn đứa con trai mình “yêu quý” đang vu tiếng ác cho cô. Thật là....xấu hổ quá đi. Mặt Đình Nhã đỏ lựng lên, cô chỉ biết trừng mắt nhìn Gia Vũ

- Xin lỗi, đó là vợ tôi- Gia Bảo bước vào, đứng chắn trước mặt cô, và anh chỉ về phía Gia Vũ- Tôi có thể đón nó về không? Nó là con trai tôi

- Cậu....cậu Gia Bảo, tất nhiên là được ạ- Viên cảnh sát áp ứng

- Gia Vũ, mau về thôi nào- Gia Bảo mỉm cười, anh đi tới, nắm tay Gia Vũ

Gia Vũ xịu mặt, cậu bé ầm ức đi theo anh và len lét liếc Đình Nhã. Sát khí toả ra từ người cô làm cậu bé rùng mình, đi sát vào Gia Bảo, không dám ho he câu gì

.....

- Gia Vũ!

Về đến nhà, Đình Nhã mới bắt đầu xử tội. Chờ cho Gia Vũ vào trong nhà, cô mới tức giận hét, tay cầm sẵn cây chổi

Gia Vũ thấy thế tái mặt, cậu bé sợ hãi chạy đến sau lưng Gia Bảo, run rẩy nhìn cô, đôi mắt cậu bé ngân ngấn nước, nhìn mà tội

- Đình Nhã à, dù sao con cũng còn nhỏ, em tha cho nó đi- Gia Bảo cười gượng, lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng

- Không! Gia Bảo, anh xem con anh đi, hỏi nó đã nói gì. Trước mặt bao nhiêu người, nó kể xấu em, thế còn gì là mặt mũi em nữa- Đình Nhã quát, cô lườm cậu bé Gia Vũ

- Nhưng nó còn nhỏ....Em lớn rồi mà, anh xin em đấy, tha cho nó đi- Gia Bảo hạ giọng năn nỉ

- Phải đó, mẹ hẹp hòi vậy. Lớn rồi còn chấp con nít- Gia Vũ được thể cãi lại

- Anh.....Tôi kệ cha con hai người!- Đình Nhã bực tức quay đi, đóng sầm cửa lại

Gia Vũ và Gia Bảo quay ra nhìn nhau, khẽ nhún vai. Aizz, Đình Nhã, lại giận rồi, xem ra phải ra tay thôi

Tối hôm ấy, Đình Nhã ngồi ôm gối trong phòng, cô nghĩ lại chuyện hồi chiều. Càng nghĩ lại cô càng tức giận hơn. Gia Bảo, anh toàn bênh vực thằng nhóc Gia Vũ, kể cả nó có nói xấu cô, anh cũng không xử tội, mà còn tha cho nó. Trước mặt bao nhiêu người, nó làm cô mất mặt mà anh cũng không hề quan tâm. Đình Nhã chán nản thở dài. Có con xong, Gia Bảo cũng quên cô luôn rồi.

- Đình Nhã- Giọng nói quen thuộc vang lên bên ngoài cửa sổ

Đình Nhã ngó ra, thấy Gia Bảo đang đứng vẫy tay với cô, anh cười tươi:

- Em mau ra ngoài đi. Nhanh lên!

Đình Nhã thoáng ngây người, cô hơi nhú mi. Có nên ra không? Thực tình bây giờ cô rất giận anh. Nhưng anh cứ liên tục gọi làm cô phân vân. Cuối cùng, cô đành đi ra vườn.

Ra vườn....

Đình Nhã sững người nhìn cảnh trước mặt. Những cây nền lung linh xếp thành hình trái tim, và những chùm bóng bay có ghi chữ "I am sorry". Cô xúc động quay ra, thì thấy Gia Bảo và Gia Vũ đứng nhìn cô, cả hai cùng đồng thanh:

- Mẹ/ Vợ à, con/anh xin lỗi

Đình Nhã ngây người, sống mũi cô cay cay. Thì ra, hạnh phúc chỉ là thế này, chỉ đơn giản là được quan tâm, được nhận một lời xin lỗi. Cô mỉm cười, gạt nhẹ đầu:

- Được rồi, tôi tha cho hai người

Gia Bảo và Gia Vũ cười vui vẻ, cả hai chạy lại ôm cô. Đình Nhã nhắm mắt. Ai hạnh phúc thế nào, cô không quan tâm, với cô, chỉ cần thế này thôi, là hạnh phúc nhất rồi. Được ở bên gia đình mình.

- Ba à, nhờ công con đấy nhé- Gia Vũ nháy mắt tinh nghịch

- Không, là công ba chứ- Gia Bảo cau mày

- Là công con mà- Gia Vũ phụng phịu

- Công của ba- Gia Bảo hơi sầm mặt, giọng có phần bực tức

- Công của con!

- Là công ba!

- Công của con!

- Đây hai người- Đình Nhã ngập ngừng, mồ hôi chảy ròng ròng. Cái gì vậy? Đừng đùa cô chứ? Vừa hoà xong lại cãi nhau sao?

- Đình Nhã, em đi với anh, mặc kệ nó- Gia Bảo nắm tay cô định kéo cô vào nhà

- Mẹ, mẹ đi với con, kệ ba đi- Gia Vũ không chịu thua, cậu bé lôi tay cô lại

- Thằng nhóc này, mau bỏ ra. Đây là vợ của ba- Gia Bảo trừng mắt

- Đây là mẹ của con mà- Gia Vũ lè lưỡi

- Con....- Gia Bảo tức giận nhìn Gia Vũ

- Đây....- Đình Nhã thở dài, cô chán nản nhìn hai người, một lớn, một bé đang mắt hình viên đạn nhìn nhau. Quản lý một Gia Vũ bé đã mệt rồi, giờ đừng nói là lại có thêm một Gia Vũ lớn chứ.

Ôi trời, lại một cuộc chiến gia đình nổ ra. Xem ra gia đình này còn phải bắt hoà dài dài đây, haizz

Đôi lời tác giả:

Cuối cùng truyện đã đi đến hồi kết rồi. Rất cảm ơn những bạn đã ủng hộ truyện của mình trong thời gian vừa qua. Sắp tới mình sẽ ra tiếp phần hai của truyện này tên là “Chiếc mặt nạ hoàn hảo của thiên thần”. Rất mong được các bạn ủng hộ. Yêu các bạn nhiều <>

- Huyền Scorpio- ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-sau-thien-than-la-mot-ac-quy>